

*Bản sonata
vĩnh yêu*

GirlneYa

Cô nàng xui xẻo

6

Cô Nàng Xui Xẻo 6

Girlné Ya

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Sơ lược nội dung:

Bộ sách Cô nàng xui xẻo kể về Thái Linh - một cô bé hết sức bình thường : học hành trung bình, gia đình nghèo khó, nhan sắc cũng chẳng mặn mà gì duy nhất chỉ có một trái tim nồng hậu. Gia đình gặp vận hạn, mẹ Thái Linh buộc phải gửi cô vào trường nam sinh để tiết kiệm học phí. Cô bạn bắt đầu quãng thời gian dở khóc dở cười bên cạnh bốn hoàng tử đẹp trai nhất thành phố học cùng lớp. Bị tui con trai nghịch ngợm hành hạ suốt một học kì, Thái Linh không những không bỏ cuộc mà còn trụ vững trong môi trường cực kỳ “khắc nghiệt” này. Dù dĩ thế nào mà cả Hoàng tử điếm tĩnh Giang Hựu Thần và anh chàng nghịch ngợm An Vũ Phong cùng lúc bị “cắm” bởi cô nàng ngốc nghếch nhưng tốt nết này. Vừa yên vị đôi chút thì những cuộc chiến lại nổ ra. Thái Linh thì quay cuồng vì bị các cô nàng hâm mộ Giang Hựu Thần ghen ghét. Hựu Thần lại đột ngột phải đứng ra cai quản “vương quốc” của mình. Lúc ấy Thái Linh mới bàng hoàng nhận ra, Hựu Thần đúng là một hoàng tử chính hiệu của một vương quốc nhỏ. Cô bé lọ lem hiện đại có được “hoàng tộc” chấp nhận không? Cô và hoàng tử có vượt qua được vô số rào cản để đến được với nhau không?

Bộ sách nói về tuổi học trò với khung cảnh trường học, gia đình qua con mắt của những người đang lớn, có lúc thật nhẹ nhàng mơ mộng nhưng nhiều khi cũng rộn rã hoặc thảng u buồn. Tuy nhiên vượt lên tất cả, bộ sách là câu chuyện đẹp về một thời không thể nào quên trong cuộc đời mỗi con người. Cô nàng xui xẻo như thể một câu chuyện cổ tích thời nay, có nghịch ngợm, có ngọt ngào, có chút dỗi hờn và nước mắt để các teen cùng cảm nhận.

Trong tập 6:

Nếu làm bạn gái hoàng tử, Thái Linh phải đối đầu với hoàng hậu - mẹ của Hựu Thần và áp lực nặng nề từ bạn bè, giới truyền thông. Liệu cô gái bé nhỏ có chịu được sức ép để đến với hoàng tử Hựu, hay sẽ từ bỏ để đi theo chàng trai Vũ Phong âm thầm chăm sóc cô bấy lâu nay...

Vài nét về tác giả Grlne Ya:

Cô sinh trưởng trong một gia đình trí thức Thượng Hải và bắt đầu sự nghiệp sáng tác từ năm 2002. Hiện Grlne Ya là tác giả teen nổi tiếng và thành công nhất Trung Quốc, tất cả các ấn phẩm của cô đều đạt con số 1 triệu bản ngay trong vài tháng đầu xuất hiện.

Các tác phẩm của cô : “Chim sẻ nổi loạn”, “Số 23 Phố Angel”, “Phép tắc của Quỷ”... đều được đón nhận nhiệt liệt và đứng đầu bảng xếp hạng best-seller nhiều tháng liền. Tuy nhiên “Wall Flower Girl” (Cô nàng xui xẻo) vẫn là bộ sách lớn nhất gắn liền với tên tuổi cô và mọi thành công rực rỡ mà cô có được.

Môtip truyện của Grlne Ya đều xoay quanh những buổi học, hoạt động trong nhà trường, cuộc sống của các teen, một chút tình cảm rung động đầu đời... với những tình tiết vui nhộn, cuốn hút từ đầu đến cuối. Nhân vật chính thường là các cô gái ngây thơ, ngốc nghếch nhưng hiền lành, lương thiện, giống đa số các em gái bình thường. Đây là sức hút lớn nhất của nhân vật nữ chính của Grlne Ya và làm say mê đa số độc giả teen mơ mộng.

Grlne Ya được các bạn đọc trẻ Trung Quốc cực kì hâm mộ. Họ gọi cô là “Công chúa văn học tuổi thanh xuân”. Tác phẩm của cô đã được mua bản quyền ở một số nước trong đó có Việt Nam. Bằng giọng văn hài hước, tinh nghịch, cốt truyện nhẹ nhàng, tình cảm, Grlne Ya đem đến thiên đường cảm xúc cho các teen, giúp các bạn trẻ giải tỏa áp lực học hành và cuộc sống.

Mỗi tác giả có một đối tượng bạn đọc riêng. Những nhà văn lớn như Giả Bình Ao, Vương An Ưc, Vương Sóc...chiếm lĩnh trái tim của độc giả trên 30 tuổi. Lứa tuổi thanh niên 20-30 tìm đọc An Ni Bảo Bối, Hàn Hàn, Quách Kính Minh...Trong mười năm qua, đất nước Trung Quốc rộng lớn phát triển mạnh mẽ văn học “cho người lớn” trên, còn văn học tuổi teen dường như hụt

hằng. Và Girlne Ya đã làm tốt việc lấp đầy khoảng trống đó với tốc độ sáng tác đều đặn, dài hơi, phong độ nhất quán từ đầu đến cuối nên việc cô nhanh chóng chiếm lĩnh tình cảm của độc giả teen, đặc biệt là các teen nữ là điều tất yếu. Theo thống kê, nếu cộng cả bản upload trên Internet và sách lậu, mỗi cuốn sách của cô được “nhân bản” không dưới mười triệu bản!

Nếu đem thước đo của văn học người lớn đánh giá các tác phẩm tuổi teen, ta sẽ không thấy các tác phẩm này phản ánh hiện thực hay nêu bật được nổi bật khoản thời đại, những day dứt của cuộc sống...Nhưng nó lại chính là những suy nghĩ trong sáng đơn giản của các cô cậu bé 12-17 tuổi đang ngồi trên ghế nhà trường về gia đình, bạn bè, tình yêu...”Cô nàng xui xẻo” và các tác phẩm của Girlne Ya đưa độc giả vào thế giới học đường mơ mộng với những cảm xúc nhẹ nhàng, băng khuâng đầy chất lãng mạn tuổi học trò. Đó là nắng chan hoà trên mái tóc nữ sinh, là những chiếc áo đồng phục dịu dàng giữ ánh mắt cậu chàng trường bên vương vấn, là nỗi nhớ nhung, là rung động đầu đời run run trong từng trang sách.

-----oOo-----

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1

TÚY QUYỀN NỮ HIỆP BÁCH PHÁT BÁCH TRÚNG

Hear My Mind

CHƯƠNG 02

HOÀNG TỬ XÍCH ĐU VÀ CƯỚP BIỂN SÓI XÁM

My Prince

CHƯƠNG 03

VẾT TRƯỢT DÀI TRONG BÃO TUYẾT

Coming Crisis

CHƯƠNG 4

THÌ THẦM TRUYỀN THUYẾT NGỌN GIÓ NHIỆM MÀU

Sweet memory

CHƯƠNG 5

HÓA THÂN THÀNH CÁNH BƯỚM RỰC RỠ MUÔN MÀU

Beauty Revolutuion

CHƯƠNG 06

CƠN LỐC TÌNH YÊU

Love Storm

CHƯƠNG 07

BÙA CHÚ BÌNH AN VĨNH CỬU CỦA CÔNG CHÚA XUI XẼO

Happy Ending

CHƯƠNG 1

TÚY QUYỀN NỮ HIỆP BÁCH PHÁT BÁCH TRÚNG *Hear My Mind*

Địa điểm:

Cổng trường British
Quán bar thành phố Saint Roland
Nhà Thái Linh
Biệt thự nhà Hựu Thần

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria
Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British
Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British
Kì Dục – học sinh lớp 12 trường British
Nghiêm Ngôn - học sinh lớp 12 trường British
Mẹ Giang Hựu Thần.

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

*Tôi nguyện biến thành thần cung tên Robinhood
Chỉ cần nghe danh cũng làm kẻ địch kinh hồn bạt vía
Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con
Thế là cả thế giới ca tụng tên tôi...*

oOo

Hàng chữ “Trường nam sinh British” hiện ra càng lúc càng gần. Ở cổng trường, từng tốp nam sinh tan học đi ra.

Mục tiêu... đã xuất hiện!

Nhóm Ân Địa Nguyên như nam châm, đi đến đâu cũng vô cùng có sức hút, xung quanh có biết bao nhiêu người chạy đuổi theo. Tôi lấy hết can đảm lao đến:

- Ân Địa Nguyên! Tôi có chuyện muốn nói với các cậu!

Nhưng ánh mắt bọn họ lướt xoẹt qua phía tôi, dường như không hề nhìn thấy tôi vậy.

- Nguyên... - Tôi chưa kịp nói câu thứ hai thì đã bị nhóm fan nữ đang phát cuồng chạy ồ tới, xô đẩy qua một bên. Tôi chỉ còn cách đứng nhìn nhóm Ân Địa Nguyên dần đi xa.

Không được! Tôi không thể bỏ cuộc như thế. Tôi hít một hơi thật sâu, rảo bước thật nhanh đuổi theo tam đại tướng quân.

Hộc hộc hộc!

Đúng là con trai có khác, dáng người cao to, chân dài, bọn họ đi rất ung dung tự tại trong khi đó tôi chạy đến hộc mật mới đuổi kịp. Một lúc sau, trán tôi hễ nhai mồ hôi, tay cũng ướt nhẹp.

Xoạt!

Ân Địa Nguyên đi phía trước đột nhiên đứng sững lại, quay đầu nhú mày nhìn tôi ngao ngán:

- Cô định đi theo chúng tôi đến bao giờ?

- Tôi... tôi chỉ muốn...

- Nếu có gan thì cùng đi vào đây! Chỉ dành cho cô 10 phút thôi đó! – Tôi chưa nói dứt câu thì

Ân Địa Nguyên giơ tay chỉ, nói xong tên đó đầu cũng chẳng thèm ngoái lại, đi thẳng vào một cửa hàng bên cạnh.

Đi vào?!

Tôi tò mò ngẩng đầu lên, bỗng như phản xạ có điều kiện lùi lại phía sau một bước... Chỗ Ân Địa Nguyên chỉ hóa ra là một quán bar, tên cửa hàng được trang trí bằng đèn màu xanh giữa ban ngày mà rất bắt mắt. Ba chữ cái tiếng Anh “Bar” rực rỡ như muốn chế giễu tôi.

Tôi cắn chặt môi, nắm chặt hai tay rồi đi đằng sau tam đại tướng quân vào quán bar.

Không khí trong quán ồn ào, toàn người là người, những chiếc đèn đủ màu sắc nhấp nháy chiếu loạn xạ làm người khác hoa hết cả mắt. Nơi này chẳng khác gì nơi tụ họp của những đám quý đang nhảy múa dưới địa ngục. Tôi căng thẳng đến mức cứ níu chặt mép áo của bộ đồng phục trường Maria, cúi gằm xuống không dám nhìn những người đang đi lại trong quán. Những người đi lướt qua đều nhìn tôi chòng chọc với ánh mắt rất kì quặc, có lẽ quán bar chưa bao giờ xuất hiện một nữ sinh cấp III mặc đồng phục.

- Cậu nói... dành cho tôi 10 phút? – Ánh đèn màu nhấp nháy liên tục quét xoạt qua người tôi làm tôi hơi hoang mang, lưỡi không hiểu sao lú lẫm cả lại.

- Đúng! – Có lẽ không có câu trả lời nào lại ngắn gọn đến thế.

- Tôi...có thể hỏi gì cũng được sao? – Tôi không dám chắc, cố vắn hỏi.

Ân Địa Nguyên lạnh lùng gật đầu, giơ tay lên xem đồng hồ rồi nói đồng dục:

- Được! Bắt đầu tính giờ!

- Tôi muốn hỏi Hựu Thần đang ở đâu? – Tôi lập tức đề ra một câu hỏi mà tôi đang quan tâm nhất.

- Tôi không biết! – Mắt kiếng của Ân Địa Nguyên lóe sáng, giọng nói lạnh đến thấu xương.

- Vậy... cậu ấy có đến trường British nữa không? – Tôi liền đổi câu hỏi, trong lòng thấy sốt ruột. 10 phút, tôi chỉ có 10 phút.

- Đó là do Hựu quyết định, tôi không thể trả lời thay cậu ấy! – Câu trả lời của Ân Địa Nguyên đúng là kín như bưng, một kẻ hờ cũng không có.

- Vậy... tôi có thể tìm Giang Hựu Thần không? – Tôi nóng ruột, rướn cả người về phía trước.

- Không được! – Kì Dục đập bàn, đứng dậy, vẻ mặt cứ như tôi cướp đứa con yêu của cậu ta đến nơi. Kì Dục cắn chặt răng nhìn tôi.

Tíc tắc... tíc tắc...

Từng giây từng phút trôi qua, chúng tôi như bị đóng băng. Bất kể tôi hỏi thế nào, tam đại tướng quân cũng đều tìm cách trả lời sao cho hoàn hảo, không chút sai sót. Có vẻ như bộ của họ đã trải qua xử lý đặc biệt, tất cả mọi việc về Giang Hựu Thần đều được công thức hóa hết.

- Cô vẫn còn 30 giây cuối cùng! – Đúng lúc tôi vẫn chưa biết xoay xử thế nào thì Ân Địa Nguyên đột ngột giơ tay lên, chỉ vào kim giờ và kim phút, nghiêm túc nhắc nhở tôi.

Từng giọt mồ hôi trên trán tôi chảy xuống, tim tôi đau nhói như bị hàng vạn con kiến chích.

Khó khăn lắm mới co cơ hội để tam đại tướng quân trả lời tôi, chẳng nhẽ để lãng phí cơ hội ngàn năm có một này.

- Tôi chỉ muốn gặp mặt Giang Hựu Thần... - Tôi không còn nói được những lời cầu khẩn nữa

mà tất cả các câu nói đều trở nên bất lực, họ không hề mảy may động lòng. – Xin các cậu cho tôi gặp cậu ấy một lần!

- Hừm! Chỉ cần cô nói muốn gặp là gặp được Hựu sao? Có bản lĩnh thì uống hết chỗ bia trước mặt đi, tôi sẽ nói với cô ngay! – Kì Dực trừng mắt, tức dùng đũa đập bàn. Mấy cốc bia trên bàn rung lên, bắn bao nhiêu ra ngoài.

Uống hết bia trên bàn?!

Tôi nhìn chiếc bàn xếp 6 cốc bia to dùng, trong lòng thấy hơi sợ hãi.

- Sao? Không dám? Vậy thì mau đi đi! – Kì Dực nhếch mày như vẻ muốn nói: Tôi thừa biết là cô chẳng dám.

Nhìn mấy cốc bia màu vàng phía trên sỏi trắng, tôi nghĩ bụng không biết nó vị thế nào, tôi chưa uống bao giờ... nhưng nghĩ đến câu: Uống hết chỗ bia trước mặt tôi, tôi sẽ nói với cô ngay, tim tôi giật thót, thò vội tay ra cầm cốc, chẳng thèm để ý gì nữa, đưa luôn lên miệng nốc sạch.

Ợc ợc ợc ợc...

Bia mát lạnh chảy vào cổ họng tôi rồi xuống người. Hóa ra bia lại đắng đến thế... còn hơi chua chua, tởm tởm.

Cổ ngum đầu tiên còn chịu được nhưng đến ngum tiếp theo, khi bia vừa tới miệng, cổ họng tôi đang mở bỗng đóng chặt lại, cổ thế nào cũng không nuốt trôi được.

Khục khục khục!

Tôi cố nuốt đến nỗi nước mắt nước mũi giàn giụa, bia đổ cả lên người, bộ đồng phục vốn dĩ đã bẩn nay trông càng thảm hại hơn.

- Như thế không tính! – Kì Dực thấy người khác gặp nạn còn vui mừng, cậu ta nhìn tôi. – Phải uống hết sạch mới được!

Tôi lấy tay áo lau bọt bia dính ở mép, tay cầm cốc bia hơi run rẩy, tôi mím chặt môi, hít một hơi sâu, đưa cốc bia lên tiếp tục uống.

Mỗi lần uống xong một ngum, họng và dạ dày của tôi như bị con dao sắc lạnh như băng quét xoẹt qua, sau đó nóng bừng lên.

1 cốc... 2 cốc

4 cốc... 5 cốc

Cốc thứ 6!

Cuối cùng thì cũng đến cốc cuối cùng, bụng tôi nhét đầy toàn là bia, cảm thấy chỉ cần lắc nhẹ sẽ vỡ ra luôn.

Thái Linh! Cố gắng lên!

Trong đầu óc mơ màng của tôi toàn hình ảnh Giang Hựu Thần... Giang Hựu Thần... Vì Hựu Thần tôi phải kiên cường tới cùng.

Ân Địa Nguyên đẩy gọng kính vàng lên, lộ vẻ mặt kinh ngạc. Kì Dực sững người ra, mồm há hốc, Nghiêm Ngôn không nói câu gì, ngược đầu lên nhìn thẳng tôi.

- Ân Địa Nguyên! Kì Dực! Nghiêm Ngôn! Ha ha ha... các cậu đáng ghét thật! – Tôi say mèm, nheo mắt, xiêu xiêu veo veo lao về phía trước mặt tam đại tướng quân, bỗng bị mất thăng bằng, lảo đảo suýt ngã lăn kềnh ra.

Trong lúc xiêu veo, tôi hoảng loạn nắm lấy áo của một người ngồi gần nhất, cố gắng đứng vững lại. Theo đà tôi dí sát mặt nhìn người mình vừa nắm áo đó mới nhìn thấy làn da trắng mịn của Ân Địa Nguyên.

Tôi nhếch mép cười sằng sặc như điên:

- Tôi chỉ muốn gặp mặt Giang Hựu Thần thôi mà, các cậu không thể nói cho tôi biết sao?! Không thể... híc... nói cho tôi... híc...

Tôi thấy một cánh tay hươu đi hươu lại trước mặt tôi sau đó nghe thấy giọng nói ngạc nhiên vang lên:

- Cô ta uống say rồi!

- Tôi... híc... không say... híc... - Tôi dụi dụi đôi mắt càng lúc càng mờ đi của mình. Tại sao trước mặt tôi Ân Địa Nguyên cứ lắc la lắc lư nhỉ?! Tôi cố sống cố chết bám thật chặt cậu ta – Cậu ngồi yên ngay, đừng lắc lư nữa!

- Tôi vẫn ngồi im mà, là do cô xin đó chứ! – Ân Địa Nguyên lạnh lùng nhìn tôi, giọng nói hình như từ rất xa vọng lại. – Cô mau buông tôi ra!

- Tôi không buông đấy! - Đầu óc tôi cứ bay lơ lơ lửng lửng trong không trung – Các cậu nói Hựu ở đâu tôi mới buông!

- Thái Linh! Cô say khướt thế này, dù tôi có nói cô cũng chẳng nghe thấy! – Kì Dực vừa nói vừa kéo tay tôi ra. Tôi đẩy phắt cậu ta ra nhưng do sức không đủ nên suýt nữa thì ngã lăn queo.

- Tôi không say... - Tôi lắc lắc đầu một lúc, ngồi vật xuống ghế sofa bên cạnh – Tôi không say! Các cậu cứ nói đi! Nói ngay...

- Woa! Là xe hơi hiệu Ferrari!

- Màu sắc nhìn đặc biệt thật!

- Tôi phải thử xem! Biết đâu lại gặp may!

...

Đúng lúc tôi và Ân Địa Nguyên đang giằng co nhau, quán bar bỗng vang lên tiếng xì xào.

Tôi lơ mơ nhìn thấy quầy bar phía trước người vây đông nghịt.

Hình như tớ nghe thấy là Ferrari, để tớ đi xem sao! – Kì Dực đứng lên, bước nhanh thoăn thoắt đến.

- Được rồi! Đến giờ rồi! Thái Linh, cô có thể đi! – Ân Địa Nguyên nhìn tôi một cái, muốn đẩy tôi ra nhưng tôi bám chặt như đĩa, quyết không buông. Không biết từ lúc nào tôi bị Ân Địa Nguyên lôi đến quầy bar.

- Quán bar Orange đang tổ chức trò chơi ném phi tiêu! Người giành giải nhất sẽ được thưởng một chiếc xe hơi màu vàng Ferrari đời mới nhất hiện nay! - Vừa mới đến gần quầy bar đã nghe thấy tiếng người phục vụ mặc đồng phục đồng phục nói.

- Ôi... là xe hơi màu vàng hiệu Ferrari đời mới nhất kìa! Hàng hiếm đó! Tôi cứ mong sẽ có một cái mãi! – Mái tóc hung đỏ của Kì Dực dựng đứng cả lên, xem điệu bộ cậu ta có vẻ rất kích động.

- Thái Linh! Nếu như cô thắng trong cuộc thi phi tiêu này, chúng tôi sẽ nói tung tích của Giang Hựu Thần cho cô biết. – Ân Địa Nguyên nhìn đờ đàng bám chặt cậu ta như kẹo cao su là tôi rồi nói rất nghiêm túc.

Lạ thật! Sao tôi lại thấy mắt của Ân Địa Nguyên và Kì Dực cứ giật giật nhỉ?

(Chú thích của tác giả: Thực ra lúc đó hai người này đang nháy mắt với nhau)

- OK! Không vấn đề! Mấy người cứ mở to mắt lên mà xem tài nghệ của bản cô nương đây. – Ân Địa Nguyên vừa mới dứt lời, tôi lập tức giơ tay lên không chút do dự để làm động tác khởi động.

- Hoan nghênh mọi người đến tham gia! - Người phục vụ giơ mấy chiếc phi tiêu trong tay ra làm mọi người đổ dồn sự chú ý về đó. – Ai muốn đến thi đấu nào? Loại xe hơi mới nhất đang chờ bạn!

- Tôi tham gia! – Tôi vừa lắc lắc đầu vừa lao đến phía trước. Nhiều người quá, cứ tăng tăng

lốp lốp đứng chắn trước mặt tôi, tôi không thể nhìn thấy vị trí của quầy bar nữa.

Tôi đi một lúc lâu mà vẫn chưa đến được hàng đầu tiên, đám người đó cười nói ầm ĩ làm đầu tôi muốn nổ tung.

Vụt!

Tôi đứng lại, tiện tay vớ đại một thứ gì đó bên cạnh, lấy hết sức ném xuống đất.

Xoảng!

- Có để cho bản cô nương ném phi tiêu không thì bảo!

Một tiếng hét giận dữ vang lên làm mọi người im bật.

Hừ hừ...

Hay quá! Thế giới này cuối cùng cũng im lặng.

Mọi người tự giác tách ra thành một lối đi, tôi sung sướng bước thấp bước cao đi về phía trước. Mặt nóng quá! Có cảm giác sắp cháy xèo xèo đến nơi.

- Thừa cô! Cô thực sự muốn tham gia ném phi tiêu? – Giọng người phục vụ có vẻ không dám tin lắm.

- Đừng nhiều lời! – Tôi lấy một chiếc phi tiêu từ tay của anh ta, đứng vào vị trí mà trò chơi quy định. Trước mắt tôi mọi thứ đều nghiêng ngả, tay tôi cũng run lên liên tục, đầu đau như búa bổ.

Mặc kệ!

Nhìn cái bia màu đỏ trên tường, tay tôi run lên, tôi nghiêng rầm, nhắm mắt, vung tay một cái, phi tiêu bay vụt đi nhưng lệch hướng.

Vèo!

Tiếng gió khê vang lên, ai dè phi tiêu cắm phập vào chiếc bàn bên cạnh của quầy bar, lại còn rung lên. Mọi người xung quanh đều phá lên cười.

- Ha ha ha... Hoá ra không biết ném mà cũng đòi tham gia!

- Nhìn điệu bộ của cô ta ném, tôi cứ tưởng cô ta giỏi lắm.

- Bia ở trên tường chứ có phải ở bàn đâu! Ha ha...

- Cười cái gì mà cười! – Tôi như núi lửa sắp bùng nổ, đầu phụt khói, mắt quắc lên lấy 1 chiếc phi tiêu khác từ tay người phục vụ. Tôi nhắm mắt, xoay người làm những người đứng phía sau giật thót tim.

- Hơ hơ hơ... tôi... híc... tôi ném đây... híc. – Tôi nhắm phi tiêu về phía một người, mồm giật giật, gờ tay lên định ném.

- Thái Linh! Đó là người... – Ân Địa Nguyên chưa kịp nhắc xong thì đã quá muộn, tôi trượt tay, phi tiêu đã bay đi mất.

Người đứng trước mặt tôi lúc nãy mặt mày còn hồng hào vậy mà bây giờ sợt đến nổi mặt trắng bệch, trông còn trắng hơn kem bông.

Phi tiêu cứ như mọc thêm mắt, lao thẳng trong không trung về phía mục tiêu đã định.

Phập!

Tôi quay đầu lại, mắt nhắm mắt mở ngẩng đầu lên nhìn thử. Hở! Vừa rồi tôi...

- Trúng ngay hồng tâm! Ôi... lợi hại thật!

- Quay lưng lại mà vẫn ném trúng bia! Hoá ra là khiêm tốn giấu tài thôi!

Xung quanh bỗng vang lên tiếng bàn tán ầm ĩ.

Té ra vừa rồi cái phi tiêu chẳng may trượt khỏi tay, bay quay đỉnh đầu tôi rồi lao thẳng ra phía sau.

Trán người phục vụ ướt đầm mồ hôi, hai tay giơ ảnh mẫu của chiếc xe lên, cung kính đi đến trước mặt tôi. – Thừa cô... chiếc xe hơi loại mới nhất này thuộc về cô!

- Yeah! – Tôi sung sướng nhảy cẫng lên, đặc ý nhét ảnh mẫu của chiếc xe vào tay Ân Địa Nguyên. – Cho cậu!

Vù vù... trước mắt tôi đột nhiên xuất hiện bao nhiêu bướm bướm, chúng tung tăng bay lượn.

Oái! Sao trước mắt tôi lại có đến hai Ân Địa Nguyên thế này? Không, hình như là ba mới đúng... hơn nữa ai cũng nhều mày, vẻ mặt rất khó chịu. Hả?! Nhiều Ân Địa Nguyên thế này, chẳng lẽ là nhân bản sao?

- Ân... Địa Nguyên! – Tôi tức giận nhìn lướt xoẹt qua đám Ân Địa Nguyên đó. – Cậu vẫn không muốn nói cho tôi biết phải không?

“Đội quân” Ân Địa Nguyên nhất loạt đẩy gọng kính lên, lắc đầu ngao ngán nhìn tôi.

Tôi nhìn sang bên cạnh, bao nhiêu là Kì Dực và Nghiêm Ngôn cũng lặng lẽ lắc đầu.

Cả thế giới hình như đều lắc đầu nói với tôi: Thái Linh! Cô đúng là ngốc, điều đó là không thể!

Cả người khẽ run rẩy nhưng tôi vẫn gắng gượng đứng vững, mồm méo xeo.

- Tôi biết các cậu muốn bảo vệ Hựu nên không muốn tôi đến gần cậu ta vì tôi là thần xui xẻo mà!

Những đau khổ trong lòng ứa lên, như những đợt sóng xô bờ đánh vào vết thương trong lòng của tôi. Ánh mắt ngao ngán của Ân Địa Nguyên như bột sóng cuộn chặt trên miệng vết thương làm tôi đau nhói.

- Tôi biết sự tồn tại của tôi liên lụy đến cậu ấy... cậu ấy vì tôi mà bị thương, làm cậu ấy không thể đến trường như bình thường được, lại còn hại cậu ấy phải đối mặt với biết bao người luôn gây khó dễ, bới móc... - Đầu tôi chợt hiện lên hình ảnh Hựu bảo vệ mình. Tôi chỉ còn cách lấy hai tay bám chặt vào thành bàn, dường như đó là nơi duy nhất giúp tôi đủ sức đứng ở đây.

- Nhưng... nhưng tôi cũng như các cậu đều muốn bảo vệ Hựu. Các cậu có biết buổi tối ở nông trại nhìn thấy Hựu ngồi bên cạnh đống lửa, trong lòng tôi thấy đau khổ nhường nào không? Tôi rất muốn luôn luôn được ở bên cạnh bảo vệ Hựu, để hôm nào Hựu cũng có thể cười vui vẻ...

Thật đáng ghét! Lũ bia mà tôi ban nãy uống đều muốn nổi loạn hết một lượt, chúng ứa lên cả mắt tôi làm đôi mắt đã mờ nay càng mờ hơn.

Tôi cố sức lau những “giọt bia” đáng ghét chảy ra từ mắt, nhìn chằm chằm vào Ân Địa Nguyên, cố mấp máy môi nói:

- Có lẽ tôi không xứng đáng bước vào thế giới của Hựu nhưng tôi không thể chỉ lặng lẽ ở bên cạnh cậu ấy... tôi muốn cố gắng làm cậu ấy hạnh phúc, cố gắng làm cậu ấy vui vẻ.

Khuôn mặt Ân Địa Nguyên như sững ra mất một giây, cậu ta đi đến dìu tôi. Tôi vùng vẫy đẩy tay ra, đẩy những cảm giác chua xót không ngừng tuôn trào trong tim ra nhưng cả người đã không còn chút sức lực.

Đầu tôi quay mòng mòng, cả người mềm nhũn như cục bông gòn, ngã gục vào người Ân Địa Nguyên.

Tai tôi khẽ vang lên giọng nói của tam đại tướng quân nhưng đầu óc tôi cứ lùnh bùng, nghe không rõ họ đang nói cái gì...

- Dực, thứ bảy này hình như có party, sẽ tổ chức long trọng lắm!

- Tớ còn đang suy nghĩ không biết nên mặc trang phục gì. Cậu biết đó, đây là party được tổ chức ở khu biệt thự đẹp nhất thành phố Saint Roland, người đến tham gia đều có máu mặt cả, nên phải mặc thật đẹp mới được.

- Hình như 10 giờ sáng bắt đầu!

- Quay về bàn bạc với Hựu một lúc, hay là nhóm chúng ta hoá trang thành bốn con thiên nga! Ha ha ha...

Giọng nói tam đại tướng quân mỗi lúc một xa dần, cả người tôi như chìm trong sương mù dày đặc, đầu ong ong.

- Sau này không nên dùng chiêu này để thử cô ta nữa, cô ta khi uống say còn phiền phức hơn! – Hình như là giọng của Kỳ Dục.

- Như thế mới giúp cô ta ném trúng phi tiêu chứ! - Giọng nói lạnh lùng của Nghiêm Ngôn. - Lẽ nào đúng là thần xui giúp cô ta?

- Có lẽ tuýp con gái thế này mới hợp với Hựu. – Câu nói của Ân Địa Nguyên nghe bùi tai thật. Tôi mừng thầm, định cười như dạ dày bỗng có cảm giác giống nước lũ tràn bờ. Chết! Không kịp rồi!

- Oẹ!

- Oái! Áo của tôi! Thái Linh, tránh ra! – Mái tóc màu hung đỏ nhảy dựng lên, Kỳ Dục đang nhảy sao?!

- Như thế mới là Thái Linh chứ! - Điều cuối cùng tôi nhìn được là ánh sáng phát ra từ mắt kính của Ân Địa Nguyên. – Thái Linh! Sắp tới cô phải dừng cảm, kiên cường đến cùng...

Rầm!

Tôi ngất xỉu hẳn.

Kính coong! Kính coong!

Cộc cộc cộc!

Mới sáng sớm mà ai gõ cửa vậy?

Tôi cố mở mắt ra, đầu óc quay cuồng lại còn hơi đau đầu.

Tôi liếc về phía đồng hồ bên cạnh giường, lập tức cả người bật dậy như lò xo.

Má ơi! Đã 8 giờ rồi!

Sao đồng hồ không kêu nhỉ? Hay hỏng rồi?

Tôi cầm cái đồng hồ báo thức lên kiểm tra kĩ lại thì bỗng nhớ ra hôm qua tôi quên mất để nút hẹn giờ.

Làm loạn cả quán bar, yêu cầu của Ân Địa Nguyên, cốc bia sủi bọt trắng... từng thước phim như quay chậm lại trong đầu tôi, tôi bỗng hoang mang.

Ôi! Mình đúng là đứa ngu ngốc nhất thiên hạ!

Sau khi uống say xong chẳng còn nhớ cái gì cả, khó khăn lắm mới có cơ hội gặp họ, thế mà...

Kính coong! Kính coong!

- Có ai ở nhà không?

- Đến đây! Đến đây! – Tôi thất thểu chạy ra cửa, thấy trước mặt mình là một chiếc hộp to đùng.

- Xin hỏi đây có phải là nhà của cô Thái? – A, chiếc hộp này biết nói? Tôi cố tìm nút khởi động của chiếc hộp bỗng phía sau thò lên một cái đầu người. – Đây là quà chuyển phát nhanh của cô. Xin cô kí nhận!

Tôi đỡ hộp quà to đùng, kì lạ đó, nhưng trên phiếu kí chuyển phát nhanh không ghi tên người gửi. Tôi đang định hỏi chú chuyển quà đến là do ai gửi nhưng chú ta đã đi mất hút từ lúc nào.

Không cần biết là ai, mở ra thử xem đã...

Trong hộp có một bộ váy màu hồng phấn và một đôi giày cao gót rất đẹp. Trên chiếc váy da hội có thêu mấy bông hoa nhỏ màu xanh nhạt, điểm thêm những viên pha lê sáng lấp lánh, rất hợp với chất liệu vải mềm mại như tơ. A! Còn có cả một cái áo choàng ngoài kiểu công chúa cũng màu hồng nốt.

Woa! Tôi chưa từng mặc bộ lễ phục nào như thế này bao giờ. Lúc nào tôi cũng ngưỡng mộ những bộ váy công chúa mà Anna mặc nhưng không ngờ hôm nay tôi cũng có một bộ.

Tôi lấy tay vỗ mạnh vào mặt mình – Oái! Đau quá!

Ha ha ha, hóa ra đây là sự thật, không phải nằm mơ.

Cộp cộp! Cộp cộp!

Ai chà! Đi đôi guốc cao thế này chẳng dễ dàng chút nào, do đi không quen nên không biết bao lần tôi bị trượt chân.

Đường Dương Danh Sơn, biệt thự họ Giang...

Lúc chân tôi sắp bị chuột rút vì giày chật quá thì tôi đã đến nơi tổ chức tiệc. Mau tìm một chỗ nào đó nghỉ một lúc.

- Tiểu thư! Xin hỏi có thiệp mời không? – Tôi đang ngẩng đầu lên chiêm ngưỡng khu biệt thự, xuýt xoa khen không ngừng, đột nhiên có một vệ sĩ gác cổng hỏi làm tôi giật mình.

- Ơ! Thiệp mời! Đến đây phải có thiệp mời? – Tôi thộn người ra, nhóm Ân Địa Nguyên không hề nói với tôi.

- Cô ấy là khách mời đặc biệt của hoàng tử! – Một giọng nói lạnh lùng cất lên. Tôi quay sang nhìn, ánh mắt của Ân Địa Nguyên quét xoẹt qua mắt kính nhìn tôi.

Ủa?! Từ khi nào mà Nguyên lại biết giúp đỡ tôi vậy?

Tôi hồ nghi lên nhìn thăm dò cậu ta nhưng không nhìn ra được cậu ta đang nghĩ gì.

- Tiểu thư! Xin mời vào! – Giọng người vệ sĩ lại cung kính.

Cánh cổng lớn trước mặt từ từ mở ra.

Hiện ra ngay trước mắt tôi là một đài phun nước trông rất tráng lệ của khu biệt thự. Đài phun nước này được điêu khắc theo phong cách cổ điển. Dưới ánh mặt trời, những cột nước phun lên trông giống như dải lụa sáng lấp lánh. Đặc biệt hơn, đài phun nước này không chỉ phun theo một kiểu mà biết thay đổi tốc độ nhanh hay chậm, nước cũng được phun về nhiều phía. Những cột nước đan chéo nhau trông như những đường viền rất đẹp.

- Thái Linh! Cô thần thờ gì vậy? – Thấy tôi nhìn như mất hồn, Ân Địa Nguyên đập ngay một cái vào vai tôi. – Vừa nhìn đài phun nước mà đã choáng ngợp như thế thì tôi khuyên cô nên bỏ cuộc đi!

- Không... tôi không bỏ cuộc đâu. Bây giờ tôi sẽ đi tìm Hựu! – Đúng là tôi vẫn chưa thể yên tâm được.

- Nghe này, tôi chỉ giúp cô được đến đây thôi, những chuyện còn lại cô phải tự mình giải quyết! – Ân Địa Nguyên đột nhiên dừng bước, khẽ nhắc nhở tôi.

- Ừ! – Tôi gật đầu, nửa hiểu nửa không. Bỗng, từ phía xa xa có một bóng người quen thuộc đang chậm chậm đi đến.

- Giang Hựu Thần!

Giang Hựu Thần tiến lại gần tôi giống như một vị thiên sứ vừa giáng trần.

Bộ âu phục màu trắng lịch lãm, chiếc cà vạt màu hồng nhạt kiểu cách, mái tóc bồng bênh quyến rũ, đôi mắt sáng long lanh rất thu hút người khác... làm tôi không thể dời mắt đi được.

- Thái Linh! Hôm nay trông cậu đẹp quá! – Giang Hựu Thần chăm chú nhìn bộ trang phục tôi mặc rồi vui vẻ gật đầu.

- Lúc này tôi mới nhận ra, chiếc cà vạt của cậu ấy có mấy bông hoa nho nhỏ màu xanh nhạt. Những bông hoa này nhìn quen mắt quá... hình như tôi đã gặp ở đâu rồi...

Tôi cúi đầu cố nhớ lại, đột nhiên phát hiện ra trên bộ váy màu hồng của mình cũng có mấy bông hoa nho nhỏ màu xanh. Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cái cà vạt của Hựu rồi lại cúi xuống nhìn váy của mình. Chúa ơi! Cùng một kiểu hoa như nhau!

Lẽ nào bộ trang phục này là do Hựu tặng tôi?!

Giang Hựu Thần hình như cũng hiểu ý tôi, nhẹ nhàng kéo tay tôi lại:

- Hôm nay chúng ta trông đẹp đôi thật!

Tôi nhìn khuôn mặt tươi cười của Hựu, tim đập thành thịch. Nụ cười của cậu ấy lúc nào cũng làm tôi bối rối, chỉ nhìn thấy nó là tim tôi lại loạn nhịp.

- Hoàng tử! – Một người trông rất giống quản gia kính cẩn cúi người xuống trước mặt chúng tôi.

- Quản gia, có chuyện gì vậy? – Giang Hựu Thần thu lại nụ cười tinh nghịch vừa rồi, mặt trở nên nghiêm nghị hơn lúc nào hết.

- Phu nhân muốn gặp tiểu thư Thái!

Phu nhân?! Mẹ của Giang Hựu Thần muốn gặp tôi?! Sao bà ấy lại biết tôi đến! Tôi phải làm gì bây giờ?

Tôi sững người ra, trong lòng hoang mang.

- Ông nói với phu nhân lát nữa tôi sẽ đưa tiểu thư Thái đến! – Giang Hựu Thần có vẻ hơi bất ngờ, giọng nói trầm trầm. Dường như cậu ấy muốn bảo vệ tôi nhưng tôi càng cảm thấy bất an hơn.

- Không... Giang Hựu Thần, không sao đâu! – Tôi cũng không biết tại sao mình lại từ chối sự bảo vệ của cậu ấy. Từ khi bước qua cánh cửa này và nhìn thấy Hựu, tôi có cảm giác cậu ấy cách tôi rất xa. Tuy Hựu đứng ngay cạnh nhưng lại là nơi tôi không thể chạm đến được.

- Thái Linh! Mình lo...

- Hoàng tử! Phu nhân dặn... - Ông quản gia chưa chịu đi, vẫn kiên trì với thái độ rất cung kính.

- Giang Hựu Thần, để mình đi với quản gia. Đừng lo, mình sẽ về ngay thôi. Vả lại mình cũng không muốn mẹ cậu cho rằng mình là đứa chẳng biết lễ nghĩa gì!

Hựu nhìn tôi như muốn nói điều gì đó, đôi mắt ánh lên vẻ do dự. Tôi nhìn cậu ấy rồi cười rạng rỡ, gật đầu liên tục.

- Ừm... được! – Giang Hựu Thần đồng ý, quay người bước vào khu biệt thự.

Nhìn theo bóng Hựu, tôi khẽ mỉm cười.

- Tiểu thư Thái! Xin mời đi theo tôi! – Ông quản gia thận trọng đưa tôi đến một nơi trông đẹp như cung điện.

Chiếc đèn chùm pha lê màu vàng như tỏa ra ánh sáng, mấy cây trụ cũng màu vàng nốt, trên tường có treo một bức tranh rất nhỏ nhắn. Tuy tôi không hiểu hội họa cho lắm nhưng nhìn khung tranh được làm rất tinh xảo, tôi đoán đây có lẽ là bức tranh nổi tiếng rất đắt giá.

Chà!

Nếu như không phải đang cố lết đôi chân đang đau nhói của mình thì tôi chắc chắn không dám tin mình đang đứng trong một cung điện nguy nga. Đây... đây đúng là nơi tôi có nằm mơ cũng chẳng thấy.

- Tiểu thư Thái! Mời vào, phu nhân đợi ở trong! – Ông quản gia khẽ khom lưng, dẫn tôi đến trước một cánh cửa nằm bên cạnh chân cầu thang.

Phu nhân ở bên trong... Mẹ của Giang Hựu Thần – hoàng hậu.

Không xong rồi, tim tôi đập mạnh quá. Hít thở nào! Hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh, không được để mất mặt.

Ông thần xui ời! Hôm nay ông phải tha cho con đó.

Cánh cửa chậm chậm mở ra.

Xoẹt!

Hả?

Giang Hựu Thần?!

Giang Hựu Thần đứng đối diện với một chiếc bàn lớn trông lộng lẫy, làm tim tôi vững tin hơn một chút. Tôi nhìn về phía bên cạnh Giang Hựu Thần, tim tôi vừa nhẹ nhõm được chút thì lại trở nên nặng trĩu.

Một người phụ nữ đứng tuổi, dáng người mảnh khảnh, mặc chiếc áo dài Thượng Hải màu xám đang ngồi trên một chiếc ghế trông giống như ghế dành cho nữ hoàng. Hai bờ vai bà ấy nhô lên cao, đôi mắt sắc sảo, ánh mắt lạnh lùng xuyên thẳng vào tận tim tôi.

Chẳng nhẽ đây là vị hoàng hậu cao quý?!

Tách tách tách!

Một hàng mồ hôi chảy từ trán tôi xuống.

- Hựu Thần! Đây là bạn gái con sao? - Người đàn bà đó nhìn tôi chăm chăm từ trên xuống dưới đến mấy lần, buông ra một câu hỏi sắc lạnh như dao.

- Vâng! Thừa mẹ! - Hựu gật đầu rất lễ phép.

Trời đất! Đây... đây quả thật là mẹ của Giang Hựu Thần!

- Mẹ cho phép mới được! Phải kiểm tra thử cô ta xem thế nào đã! Hi vọng cô không làm tôi thất vọng! - Giọng mẹ Giang Hựu Thần rất uy nghiêm, nghe thấy mà tôi sợ run lập cập, hai chân như mềm nhũn ra.

- Kiểm tra... - Tôi nghệt mặt ra như phỗng, nhắc lại câu mẹ Hựu vừa nói.

- Trước hết cô hãy làm cho tôi một món ăn kiểu Pháp! Quản gia, đưa cô ta vào bếp!

Bà Giang không để cho tôi có cơ hội nói câu nào, ra lệnh ngay cho người quản gia, sau đó thân nhiên làm những việc khác.

Tôi căng thẳng nhìn Hựu, lo lắng không biết tiếp theo phải làm thế nào. Giang Hựu Thần đứng ở đó không nói câu gì, mắt ánh lên vẻ nôn nóng nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh.

- Sao vẫn chưa đi? - Bà Giang bỗng ngẩng đầu lên nhìn tôi làm tôi có cảm giác vừa có cơn gió lạnh như cắt da cắt thịt của mùa đông thổi đến. Tôi sợ đến mức lập tức đi ra khỏi phòng.

- Tiểu thư Thái Linh, nhà bếp ở đây! - Ông quản gia dẫn tôi tới căn phòng đằng sau chân cầu thang rồi chỉ tay.

Những chiếc tủ bếp màu đồng loạt giống nhau, các dụng cụ làm bếp và bếp lò còn mới tinh, còn cả các nguyên vật liệu, gia vị nấu ăn cần thiết đều đủ cả...

Híc! Đây đâu phải là nhà bếp chứ?! Trông nó sang trọng hơn bếp nhà tôi gấp vạn lần.

Nhưng tôi... chỉ biết làm mỗi món trứng ốp, dù có nhiều nguyên liệu và dụng cụ nấu ăn đến mấy tôi cũng có biết làm món ăn kiểu Pháp đâu...

Người quản gia khẽ đóng cửa lại, để tôi lại một mình. Tôi hoa mắt chóng mặt nhìn đủ các loại bát đĩa đang bày ra trước mặt. Hu hu... Tôi phải làm sao bây giờ? Nước trong nồi chưa sôi mà người tôi đã như sôi ùng ục rồi.

Bộp bộp!

Bỗng bên ngoài cửa kính vang lên tiếng gõ còm cộp, tôi vội đi đến xem xét. Hóa ra ở phía trên rơi xuống một quyển sách, bất ngờ hơn là rơi trúng vào chỗ cửa sổ.

Sách dạy nấu món ăn kiểu Pháp

Là thần thánh hiển linh giúp con sao?

Tôi cầm cuốn sách, thò cổ ra ngoài nhìn lên trên nhưng không thấy bóng dáng ai cả.

Thôi, không còn thời gian nghĩ linh tinh, bây giờ nên nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ mà mẹ

Hựu giao cho. Tôi luống cuống mở sách ra, đứng bên cạnh bếp lò rồi hít một hơi rõ sâu. Tuy tôi chẳng có chút kiến thức gì về món ăn Pháp nhưng dựa vào hình vẽ hướng dẫn có lẽ tôi sẽ làm được.

- Dem gan ngỗng ra rửa...

Tôi lấy gan ngỗng vừa được rửa sạch sẽ bỏ vào nồi nước đang sôi.

- Cắt súp lơ xanh thành từng miếng, để trang trí bên ngoài...

Tôi chọn chiếc dao tĩa hoa to nhất để cắt súp lơ ra, đặt lên đĩa.

- Khi nồi nóng hơn một chút, cho chút dầu Pasta...

Hình như đã sôi hơn, cho chút dầu vào thôi.

Xèo!

- Oái!

Dầu bắn lên tanh tách làm tôi giật mình, lùi ngay về phía sau. Tôi vuốt ngực để hoàn hồn lại, may mà vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

Dựa theo hướng dẫn trong sách, tôi đọc từng câu, làm theo từng bước. Mỗi bước đều đọc thật kĩ càng vì sợ làm sai sót.

Những người nhiều tiền hay màu mè thật! Thịt ngỗng thì không ăn, bày đặt ăn trứng ngỗng. Ăn trứng ngỗng lại phải có chút rượu vang đỏ mới đúng vị. Cũng do người Pháp cứ thích cầu kì báo hại hôm nay tôi thê thảm như cái mềm rách. Nếu như người Pháp chỉ cần ăn đơn giản như món trứng ốp chẳng hạn thì có phải tốt hơn không.

Cuối cùng tôi bỏ thêm các nguyên liệu đã chuẩn bị sẵn vào trong nồi. Bây giờ chỉ cần đợi một lúc là được.

Tranh thủ lúc này thử xem dầu Pasta cho vào đã vừa chưa vì sách nhấn mạnh dầu Pasta đóng vai trò quan trọng nhất trong món ăn này.

Tôi mở nắp nồi, thấy nồi ùng ục toàn bọt dầu trắng, nhẹ nhàng lấy một chiếc muôi sắt ra múc ít canh đưa lên miệng nếm thử.

Oái ối!

Má ơi! Cứu với!

Nóng đến bỏng miệng...

Lưỡi tôi nóng như sắt hồng vừa mới lấy ở lò nung ra, đau đến cay xè. Tay tôi khẽ run, cái muôi sắt rơi vào lọ dầu Pasta để bên cạnh.

Chết thật!

Lọ dầu đổ rồi!

Dầu Pasta của tôi!

Nhìn thấy dầu rơi vung vãi trên nền nhà, khóe mắt tôi hơi nóng, tôi cố gắng khịt khịt mũi. Bây giờ không phải lúc buồn bã...

Ai cha!

Hả?! Mùi gì vậy?

Tôi cố gắng hít hít, có một mùi khen khét bay đến.

- Trời đất!

Tôi nhảy căng lên. Xong rồi! Xong rồi! Món gan ngỗng của tôi.

Tôi lao vội đến bếp lò, long ngóng mãi mới bỏ được chiếc nồi xuống, mấy thứ trong đó bị quá lửa nên hơi đen. Nguy quá! May mà tôi nhanh chân không thì gan ngỗng đã cháy thành than rồi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng...

Đúng lúc tôi đang ăn mừng thì lửa ở lò bỗng cháy bùng lên.

Cháy... cháy?!

Tôi sợ hãi, thấy đầu mình bị tê dại đi. Ngọn lửa đó bốc cháy cao đúng đến đầu tôi. Tôi vội vàng lấy một bình nước bên cạnh hất vào lò lửa.

Xèo!

Trong phút chốc, lửa có vẻ bé dần đi nhưng sau đó lại bùng lên. Một ít tàn lửa rơi vào áo tôi làm áo bị sém mất một mảng, cả cái nồi gan ngỗng cũng bị bắt lửa. Tôi không chút do dự giờ ngay tay ra lấy hết sức đập vào cái nồi. Van xin mày đó, lửa ơi! Mau tắt đi giùm tao!

Xoảng xoảng!

Trong lớp khói dày đặc, tôi nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng. Bỗng có một đốm lửa khác cháy bùng lên, chắc là do mấy lọ gia vị bị vỡ nên bén lửa vào...

Tôi hốt hoảng, nhìn thấy lọ nước nào cũng vớ lấy đổ ngay xuống, còn tìm cả mấy cái khăn ướt để cố gắng trùm lên trên dập lửa.

Khụ khụ... khụ khụ...

Khói sặc sụa, tôi không thở nổi nữa, nhưng cũng may là đám lửa đó đã bị tôi dập hết.

Chết... gan ngỗng!

Gan ngỗng còn không? Tôi sốt ruột ngó nghiêng khắp nơi nhưng cả căn phòng mù mịt khói nên chẳng nhìn thấy gì cả. Nhà bếp vừa bắn vừa bừa bãi.

- Tiểu thư Thái Linh! Cô đã chuẩn bị xong chưa? – Lúc tôi đang đi tìm kiếm món gan ngỗng thì bên ngoài cửa vang lên giọng nói của ông quản gia.

Tiêu rồi!

Tôi vội vã lấy những chiếc súp lơ xanh mới cắt ném vào đĩa.

- Vâng! Vâng! – Tôi vừa hét to trả lời vừa cố căng mắt ra tìm tung tích của cái nồi gan ngỗng.

Chúa ơi! Xin hãy cho con đôi mắt lửa của Tôn Ngộ Không đi!

Két!

Có tiếng người đẩy cửa bước vào.

- Tiểu thư Thái Linh! Cô ở đâu vậy? – Tôi rõ ràng nghe thấy tiếng mở cửa nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng ai cả.

Nhà bếp trông như cái lò phun khói công nghiệp, khói dày đặc bao phủ.

- Cháu ở... khụ khụ... đây!

- Cô đang làm cái gì thế? - Ở chỗ cửa xuất hiện một bóng người mảnh khảnh, giọng nói sắc lạnh của mẹ Giang Hựu Thần như xuyên thẳng vào tai tôi. Tôi sợ hãi, cả người đều run rẩy.

Két két!

Cửa sổ của phòng bếp được mở ra hết cỡ để khói bay bớt đi, bóng mấy người đứng ở cửa dần hiện rõ lên trước mắt tôi.

- Tiểu thư Thái, cô... cô đang bày trò gì thế? – Mẹ Giang Hựu Thần đứng ở giữa, vẻ mặt đanh lại.

Ông quản gia cùng mấy người hầu đứng bên cạnh tỏ ra vô cùng kinh ngạc, họ mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, sau đó tất cả cùng lấy tay bịt chặt miệng lại. Hình như họ đang cố gắng nhịn cười.

- Cháu... cháu – Tôi lắp bắp muốn giải thích, trong lúc bối rối bỗng thấy tay mình sờ vào một cái nồi.

Tôi giật mình, đó chính là cái nồi gan ngỗng ban nãy tôi tìm. Tôi vội vã lấy ngay món gan

ngỗng trong đó ra đổ vào giữa đĩa, vui vẻ bung chiếc đĩa lao ngay đến trước mặt mẹ Giang Hựu Thần.

Tôi cố gắng hết sức tươi cười rạng rỡ:

- Thừa bác! Cháu đã làm xong món ăn kiểu Pháp rồi!

Ánh mắt bà Giang dừng lại trên cái đĩa trong tay tôi, bà ta nhíu mày, nét mặt mỗi lúc một khó chịu, sau đó tối sầm lại y như món gan ngỗng bị cháy đen quá lửa của tôi.

Thình lình bà Giang giơ cánh tay mảnh khảnh ra rồi hất mạnh.

Choang!

Gan ngỗng vung tứ tung trên sàn nhà, còn chiếc đĩa thì vỡ tan tành.

- Đó là thứ gì vậy? Cô dám đưa cái đó ra để cho Hựu ăn sao?! – Giọng bà ta còn lạnh hơn cả băng ở Nam Cực.

- Bác Giang... cháu... - Tiếng chiếc đĩa vỡ loảng xoảng như kim đâm vào tận tim tôi, tim tôi thắt lại. Tôi ngẩng đầu lên toan giải thích nhưng bà Giang quay phắt người đi, chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái. Bà ta quay sang chỗ tam đại tướng quân đang đứng. – Đây là thành quả mà các cậu trông nom Hựu sao? – Bà Giang cao giọng. – Để một đứa con gái thế này ở bên cạnh Giang Hựu Thần, các cậu lấy cái gì ra để bảo đảm con trai tôi sẽ được an toàn?

- Xin lỗi phu nhân! – Giọng nói trầm trầm quen thuộc của Ân Địa Nguyên vọng ở cửa lại. Nghiêm Ngôn và Kỳ Dực cũng kính cẩn đứng đó. Mặt bọn họ trông cứ như phạm lỗi lớn, chấp nhận bị trừng phạt.

Sự tức giận của bà Giang như làm tam đại tướng quân đông cứng lại. Tôi cảm thấy lạnh sống lưng.

- Thái Linh! Sao cậu lại không cẩn thận thế? Nhìn mặt cậu có vết nhọ kìa!

Bỗng Hựu đột nhiên bước nhanh về phía tôi, không nói câu gì lấy ở túi quần ra một chiếc khăn tay màu trắng, nhẹ nhàng lau vết lem trên mặt tôi. Đôi mắt Hựu rất ấm áp.

- Hựu Thần!

- Mẹ! Đây không phải là lỗi của Thái Linh! Cô ấy chưa làm việc này bao giờ! – Giang Hựu Thần đứng bên cạnh tôi, nói rất quả quyết. – Mẹ đừng làm khó cô ấy!

- Làm khó cô ta? – Bà Giang giọng gằn lên cắt đứt luôn câu nói biện bạch giúp tôi của Hựu. Bà lạnh lùng đến mức tàn nhẫn. – Một đứa con gái mà ngay đến cả nấu ăn cũng không biết, cô ta có tư cách gì nói mình là con gái chứ?

Giọng bà Giang như mũi tên sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim tôi, làm cả người tôi khẽ run rẩy.

- Mẹ! – Hựu vội vã ngắt lời bà Giang. Cậu ấy im lặng một lúc rồi nắm chặt tay lại, ánh mắt kiên cường. – Mẹ là hoàng hậu vậy mà trước mặt bao nhiêu người thế này lại dùng những từ không lịch sự như thế để trách móc một cô gái, con nghĩ như thế sẽ làm mất đi sự tôn nghiêm của mẹ đó!

- Hựu Thần! Con dám cãi lại mẹ?! – Không ngờ Hựu lại bênh vực tôi. Thoắt một cái, sắc mặt bà Giang thay đổi, trông càng đáng ghét hơn. Bà ta trừng mắt nhìn tôi rồi nổi giận dưng dưng rời khỏi.

- Phu nhân... - Ông quản gia vội vã gọi bà nhưng trái lại, bà Giang bước đi nhanh hơn.

- Ân Địa Nguyên, đưa Hựu Thần ra chỗ tổ chức tiệc! – Khi đi đến cửa, bà ta đột ngột dừng bước, nghiêm nghị ra lệnh cho tam đại tướng quân.

- Vâng! – Ân Địa Nguyên gật đầu rồi cúi chào.

- Còn nữa, từ nay về sau không cho phép đưa con gái đó đến gần Hựu! Nếu không các cậu sẽ bị phạt! – Cứ ngỡ bà Giang đã đi khỏi rồi nhưng ai ngờ bà ta bỗng quay đầu lại, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn tôi.

Ầm ầm!

Tôi có cảm giác bị sét ban ngày đánh trúng, cả người cứng đờ, không còn chút sức lực. Sao lại thế? Tại sao mọi việc lại thành ra thế này?

Không cho phép tôi đến gần Hựu...

Tôi dường như bị lạc vào hang động băng tuyết ở tận Nam Cực, cả người ớn lạnh, răng lập cập đập vào nhau.

Tách! Tách!

Không hiểu sao nước mắt ở đâu lã chã rơi xuống.

- Hựu, cậu còn phải đi đến tham dự bữa tiệc! – Nhìn thấy bóng mẹ Hựu Thần đi khuất, Ân Địa Nguyên, Kỳ Dục, Nghiêm Ngôn từ từ bước tới.

Không khí căng thẳng bao phủ cả gian bếp.

Nước mắt của tôi cứ trào ra, đầu óc rối bời.

- Các cậu đi đi! Mình không tham gia đâu! Mình phải ở lại với Thái Linh! – Chân Hựu như bị mọc rễ ở đây, nét mặt rất kiên cường.

Cậu ấy nhìn tôi, ánh mắt đầy sự cảm thông, lông mày nhíu lại. Hình như nhìn thấy tôi khóc, cậu ấy còn đau khổ hơn tôi.

- Hựu! Nhưng phu nhân... - Ân Địa Nguyên có vẻ hơi khó xử.

- Chẳng nhẽ các cậu không còn muốn nghe theo lời mình nữa? – Nghe thấy từ mẹ, Hựu hơi buồn bực, cắn chặt môi, trong đôi mắt thấp thoáng có ngọn lửa.

Ba người kia nhìn nhau, đành bất đắc dĩ rút lui.

- Hựu, bây giờ không phải là lúc cậu đối đầu với phu nhân, lẽ nào cậu muốn nhìn thấy Thái Linh bị tổn thương sao? – Ân Địa Nguyên đẩy gọng kính lên, khẽ nói với Hựu Thần.

Nghe Nguyên nói dứt câu, Hựu sững người ra. Cậu ấy vội ngẩng đầu lên nhìn Ân Địa Nguyên sau đó lại chuyển ánh mắt nhìn ra xa như có tâm sự.

- Được! Các cậu đi trước đi! Mình sẽ đến sau! – Một lúc sau, Hựu khẽ thở dài, giơ tay bảo hội Ân Địa Nguyên đợi.

- Được! Tội mình ra ngoài đợi cậu! – Ân Địa Nguyên gật đầu. Tam đại tướng quân quay người bước ra khỏi bếp.

Căn bếp rộng lớn chỉ còn lại tôi và Giang Hựu Thần.

Tôi đứng thộn ra ở một chỗ, không nhúc nhích được, dường như thời gian ngừng trôi.

Giang Hựu Thần im lặng nhìn tôi. Bị ánh mắt ấm áp đó bao trùm, trái tim tôi như nghẹn lại, nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn.

Bỗng Hựu đưa tay ra lau nước mắt cho tôi rồi điềm tĩnh nói:

- Thái Linh! Xin lỗi! Để cậu phải chịu ấm ức rồi!

- Không... là lỗi của mình... - Tôi cố nuốt nước mắt, cúi đầu, một hàng nước mắt rơi tí tách xuống sàn bắn ra như những bông hoa.

- Mình biết cậu rất buồn vì chuyện hôm nay, nhưng mình xin cậu đừng bao giờ bỏ cuộc. Không biết làm món ăn kiểu Pháp cũng chẳng sao cả! – Cậu ấy đưa tay đặt nhẹ vào má tôi để tôi ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của tôi và Hựu bắt gặp nhau.

Đôi mắt đen láy như hạt trân châu đó tràn đầy sự kiên định đến cùng.

- Mau về nhà nghỉ ngơi đi! Đừng khóc nữa! – Giang Hựu Thần im lặng nhìn tôi một lúc, sau đó đột nhiên nói. – Mình thích một Thái Linh dũng cảm, kiên cường chứ không thích một Thái Linh biết làm món ăn kiểu Pháp!

Tôi揩 lại nước mắt rồi gật đầu. Giang Hựu Thần lưỡng lự hồi lâu mới đi ra khỏi căn bếp.

Dáng người cậu ấy cao lớn, giống như một bức tường chắn mọi bão táp mưa sa. Nhưng tôi

không muốn chỉ đứng sau lưng để cậu ấy che chở, vì cậu ấy cũng cần phải được bảo vệ giống tôi. Sự tồn tại của tôi chỉ thêm gánh nặng cho Hựu...

Giang Hựu Thần, không hiểu sao khi đối mặt với một hoàng tử như cậu, tôi luôn cảm thấy có một khoảng cách!

Tôi có thể vượt qua được khoảng cách đó, đến bên cạnh và mang lại cho cậu hạnh phúc không?

Hay là, tôi nên lặng lẽ rời khỏi, không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của cậu nữa...

Gió nhẹ nhàng thổi lướt qua mặt tôi, dường như thổi tung cả những tâm sự trong lòng.

CHƯƠNG 02

HOÀNG TỬ XÍCH ĐU VÀ CƯỚP BIỂN SÓI XÁM

My Prince

Địa điểm:

Phòng học lớp 12A2 trường Maria

Cứ địa bí mật

Khu vui chơi Sanit Roland

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Tôn Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 12 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

*Nếu có thể, con mong được lướt trên ghế xích đu
mộng tưởng trăm năm*

Để có thể bay lên không trung, ngắm đến tận xa xăm

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là, tôi chấp chới run rẩy trên cao đợi ngày tái ngộ.

oOo

Hura... Hura...

Cả ngày sân trường náo động như ngày hội. Hay hôm nay là ngày kỉ niệm thành lập trường?

Tôi mất ngủ suốt đêm đến tận sáng, mắt mở chong chong. Giả sử bây giờ có người ngoài hành tinh xâm chiếm Trái Đất thật thì tôi cũng chẳng còn tí sức còm nào mà chạy trốn.

- Thái Linh, xem này, danh sách dự đoán Top 10 mới ra lò đây!

Tôi mới chớp mắt được một chút thì nhỏ Thượng Hội đã gọi tôi dựng dậy. Nhỏ không cho tôi nói một lời nào, dúm vào tay tôi một tờ giấy in mới công.

Danh sách dự đoán TOP 10 nữ sinh thành tích cao nhất kì thi giữa kì trường Maria:

1. Anna
2. An An
3. Trình Tiểu Tiểu
4. xxx

Thi giữa kì? Tôi mắt nhắm mắt mở nhìn chữ mực đen in trên giấy, bỗng khựng người lại như bị điện giật.

- Thái Linh, bà mau đặt cược đi! Đặt cho ai bà thấy có tiềm năng nhất! Nếu mà bà thua thì phải cho tôi tập “Mars Girl” xuất bản tháng tới! – Thượng Hội mắt chớp chớp, không thể giấu nổi dòng chữ to đùng trên mặt “Ý đồ đen tối”. Ngọc Dĩnh cũng không biết từ đâu lao tới, gật đầu liên hồi.

- Mà bà biết không, kì thi cuối kì năm ngoái xuất hiện thêm một “Kị sĩ Hắc mã”. Chính là... lớp A9. Mọi người đều đoán năm nay có thể... sẽ giành vị trí thứ 11.

... Mười một.

Tên hay thật!

Liệu mình đổi tên thành Thái Nhất thì có đúng đầu bảng được không nhỉ? Đáng tiếc tên mình là Thái Linh nên suốt ngày phải đấu những trận thừa sống thiếu chết với lũ “trúng ngỗng”.

- Này, Thượng Hội, năm nay bà đặt cho ai?

- Dĩ nhiên là Anna rồi! Người ta là vương phi tương lai, lại xuất chúng nữa! Vị trí đầu bảng không Anna thì ai vào đây?

Pằng chú!

Câu nói của Thượng Hội như hòn đá ném trúng đầu tôi. Đầu tôi quay mòng mòng: Toàn sao là sao, mình đang ở cung trăng sao?...

- Đúng đấy! Tui ngưỡng mộ nhỏ đó quá! Nếu mà tui cũng xuất sắc như nhỏ đó thì vui quá xá! Làm vương phi tương lai có thể ngồi nhâm nhi trà chiều với hoàng tử.

Pằng chú! Pằng... Pằng... Pằng...

Dường như hai bà bạn chí cốt không hề nhận ra sự bất thường của tôi. Lời nói của hai nhỏ như biến thành những viên đá to bằng quả trứng ngỗng liên tiếp nhả đạn về phía tôi. Tôi không thể đứng vững trước tay thiện xạ cao thủ, vội vàng bò sát đất thở hổn hển.

- Í! Thái Linh đâu vậy? – Cuối cùng Thượng Hội cũng để ý đến sự tồn tại của tôi.

- Rõ ràng lúc này còn ở đây... Chắc lại đi WC rồi!

Nhỏ Ngọc Dĩnh này! Nhỏ bắn tôi te tua, gan óc lầy đất mà còn nói tôi đi WC.

- Thái Linh! Sao bà lại lồm cồm như con cua trên bàn thế?!

- Ngọc Dĩnh! – Thượng Hội nhận ra điều gì, vội vàng bịt miệng lại, đưa mắt nháy nháy Ngọc Dĩnh.

- Bọn này đang đùa vui thôi! Đùa thôi!

- Vui, vui gì cơ? – Ngọc Dĩnh vẫn không hiểu, thộn mặt ra, ngây ngô nhìn Thượng Hội.

- A... ha ha! Anna, nhỏ đó thì giỏi giang gì! Thái Linh, bà còn siêu hơn nhiều lần! So với nhỏ Anna, rõ ràng bà có... có... duyên hơn nhiều! – Thượng Hội cố lật giở cuốn từ điển nghèo nàn trong đầu, lôi ra một từ củ chuối nhất để khen tôi.

Hic hic... Chả phải khi báo chí khen một cô gái có duyên thì tức là họ chẳng còn tìm được từ nào để khen ngợi sao?

- Đúng thế, đúng thế! Thái Linh, bà chẳng cần phải quan tâm đến nhỏ đó làm gì! Ca dao có câu:

Yêu chàng lắm ả khó qua

Mẹ chàng gặt cốp, ải nào chẳng xong!

Ngọc Dĩnh như lĩnh hội được chân lí, gặt đầu côm cốp, vỗ vai tôi, mặt mày nghiêm túc như cha xứ giảng kinh.

- Nhưng... - Tôi như nghe tim mình tí tách nhỏ máu. - ... Mẹ Giang Hựu Thần không hề thích tôi... Bữa ăn kiểu Pháp lần trước tôi làm rối tung cả lên, suýt nữa thì mẹ Hựu mắng cho té tát...

Tĩnh tang!

Ngọc Dĩnh choãi tay đập bộp vào người Thượng Hội một cái. Thượng Hội giận dữ lườm nhỏ Ngọc Dĩnh mau miệng lỗ lời.

- Ừm...! Tui nói bà nghe, Thái Linh. – Thượng Hội nủ vạt áo tôi, rồi kéo tay tôi. – Chẳng lẽ bà lại bỏ cuộc à? Sắp tới kì thi giữa kì rồi, bà phải tận dụng cơ hội này để thể hiện khả năng cho mẹ của Hựu thay đổi định kiến về bà chứ!

Thể hiện khả năng...

Mình có thay đổi hình ảnh trong mắt mẹ Hựu ư?

- Thái Linh, bà phải biết là bà rất có năng lực! – Ngọc Dĩnh ngay lập tức bùng bùng khí thế, lao tới túm chặt tay tôi.

Tôi bỗng thấy cảm kích hai bà bạn thường ngày thì đành hanh đở mỗ, bắt nạt tôi, mà tới lúc tôi khó khăn lại động viên, an ủi Thái Linh thần xui này.

- Mà Thái Linh này, bà đúng là Miss nhọ nôi! – Ngọc Dĩnh bỗng ngược lên trời mà than. – Kể cả ông thần xui đầu thai chuyển kiếp, cũng chưa chắc đã xui tận mạng như bà.

Xiu...

Đúng là mấy bà bạn mồm quạ tha, không bao giờ bợn nó được câu an ủi ngọt ngào, tử tế. Nhưng để gặp được Hựu, mình sẽ gắng, gắng, gắng nữa!

Tôi chạy như bay về nhà, bỏ mặc hai bà bạn đang hò hét, gọi với phía sau. Thời gian là vàng bạc, không thể lãng phí dù chỉ một giây.

Vừa về đến nhà, tôi vội vàng lôi sách vở ra. Phải tập trung tinh thần ôn tập mới được!

Tích tắc... tích tắc... tích tắc...

Thời gian cứ trôi đi, mắt tôi bỗng nặng trĩu như đeo trì, dần dần sụp lại...

Tôi đột nhiên tỉnh lại: Sao mình lại có thể ngủ nướng trong lúc nước sôi lửa bỏng như thế này chứ?!

Chẳng nhẽ cà phê “Nestle” không công hiệu... Tôi lao như tên bắn vào bếp, sục sạo pha một tách cà phê, rồi ngửa cổ lên tu ừng ực. Khà khà, một hơi hết nhẩn... Lần này thì có nhắm tịt mắt cũng không ngủ được rồi... Bọ ngủ, đừng có mà lại đây!

Để đảm bảo chắc ăn trăm phần trăm, tôi lục tung tủ đồ của mẹ, lôi ra một cái cột tóc, định búi tóc, học người xưa treo tóc lên xà nhà! Ui, nhưng tóc tôi cụt ngủ, không búi nổi!

Sức mạnh tinh thần chiến thắng tất cả...

Cốp!

Chưa đến mười phút, mắt tôi lại díp lại, đầu đập cộp xuống bàn.

Hu hu hu...

Bạn có tin nhắn! Xin hãy kiểm tra!

Tôi xoa cục bướu trên trán, với tay lấy điện thoại, mắt nhắm mắt mở nhìn màn hình...

Giang Hựu Thần...

Giang Hựu Thần?

Giang Hựu Thần?!

Tôi bỗng tỉnh như sáo sậu, mở tin nhắn. Đúng là tin nhắn của Giang Hựu Thần gửi cho tôi! Cảm động quá! Tay tôi run run, màn hình loang loáng trước mắt.

Thái Linh, sắp thi giữa kì rồi! Nhớ ôn tập tốt nhé! Vì thân phận mình bị bại lộ, nên tạm thời không thể ở bên cậu được. Lúc này chỉ có thể nhắn tin để liên lạc với cậu thôi. Cậu nhất định phải cố gắng lên nhé!

Nhìn mẫu tin nhắn của Hựu, tôi dường như nghe thấy tim mình đập thình thịch liên hồi! Tim tôi thiếu chút nữa là nhảy ra khỏi lồng ngực.

Môi tôi bỗng nhiên rướn lên, nụ cười bùng cháy như đốm lửa từ trái tim ấm áp.

Giang Hựu Thần không thể bên cạnh mình được, nhưng cậu ấy vẫn gửi tin nhắn đến khích lệ mình. Tôi bỗng thấy con suối sức mạnh chảy xiết trong lòng.

He he! Thái Linh, có sự giúp đỡ của Hựu, còn gì mà không chiến thắng nổi?!

Đây chính là yêu... đúng không...?

Yêu!

Nghĩ đến đây, mặt tôi bỗng nóng bừng như chảo rang. Mặt trời quá trưa chiếu ánh nắng xuyên qua cửa sổ khiến đôi má tôi ửng hồng.

Có Hựu cổ vũ, tôi càng phải dốc hết sức để vượt qua kì thi.

Boong! Đầu tôi bỗng lóe lên một tia sáng: Mình nên đi đến hiệu sách mua sách tham khảo!

Tôi ôm một chồng to toàn là sách tham khảo rảo bước về nhà.

Những tiệm đồ ven đường được trang hoàng lộng lẫy. Trong tiệm thời trang, các người mẫu đang hối hả tập cho một buổi biểu diễn. Đến cửa hàng nào cũng nghe thấy phát nhạc "Jingle Bell". Trên cửa kính người ta treo những bông hoa tuyết trắng xóa, cây thông Noel cũng được trang hoàng những dải ruy băng, đèn sao và cả những quả chuông đủ màu sắc...

Woa, nhanh quá! Đã đến Giáng sinh rồi ư? Đáng tiếc... mùa Giáng sinh một mình...

Hôm nay tôi xin hân hạnh giới thiệu vị khách mời đặc biệt: Hoàng tử Xianai States – Giang Hựu Thần đến tham dự chương trình "New York trực tuyến". Xin mời hoàng tử.

Giang Hựu Thần?!

Mình nghe thấy tên Giang Hựu Thần!

Tôi mừng rỡ tìm nơi phát ra tiếng nói...

Woa!

Sách trong tay tôi rơi một loạt xuống đất, tôi quay người nhìn vào màn hình trong tiệm đối diện, tôi thấy khuôn mặt mà hàng đêm tôi vẫn mơ thấy...

Xin chào tất cả các quý vị khán giả, tôi là Giang Hựu Thần, rất vui được tham gia chương trình "New York trực tuyến". New York là thành phố chọe trời với vẻ đẹp hiện đại quyền rũ...

Tôi không để ý đến lũ sách tham khảo mỗi chỗ một quyển, tức tốc lao tới cửa hàng phía trước, ghé sát mặt vào cửa kính nhìn chằm chằm Hựu trên tivi, như là đang đứng ngay bên cạnh cậu ấy vậy.

Hựu vừa nói, vừa giơ tay chào tôi. Hựu trên màn hình vẫn thế, vẫn có dáng vẻ quyền quý, nụ cười như đóa anh đào tháng năm, đôi mắt sáng lấp lánh như viên kim cương đen!

Woa, tôi ghen ngào không nói nổi lời nào, Giang Hựu Thần sang tận New York... xa mãi

khỏi thành phố Tinh Hoa.

Hình như Hựu hơi gầy đi, hay là sống bên đó không quen? Chẳng nhẽ những người phục vụ không chăm sóc cậu ấy chu đáo? Không, cậu ấy gầy đi trông lại phong cách thêm...

Ring ring ring...

Ai lại gọi mình trong lúc này nhỉ? Mắt tôi như dán vào màn hình không rời, như sợ lỡ mất cơ hội nhìn thấy Hựu. Nhưng chuông điện thoại vẫn réo ầm ỹ, tôi nghe không rõ tiếng trên ti vi nữa, chỉ còn cách là nghe điện thoại.

- Alô?

- Thái Linh, là mình đây.

- Giang... Giang Hựu Thần?!

Tiếng nói quen thuộc ở đầu dây bên kia vang lên làm tôi không kìm được nước mắt!

Rút cuộc... rút cuộc...!

Tôi há hốc mồm, gắng mở to mắt nhìn Giang Hựu Thần trên màn hình... Không sai, Giang Hựu Thần đang phỏng vấn ở New York mà! Tôi vội vàng ngó qua màn hình điện thoại... Đúng là số của Hựu Thần!

Rút cuộc... rút cuộc là sao?

- Ơ... xin chào! – Tôi ngạc nhiên đến nỗi không biết nói gì, đành phải mở lời chào ngớ ngẩn.

- Thái Linh, sao cậu lại há hốc miệng ra như thế? Cần thận có con côn trùng nào bay vô đó!

Giọng Giang Hựu Thần tinh nghịch là lạ vọng tới. Sao lại có tiếng vọng lại nhỉ? Chẳng nhẽ do mình và Hựu cách nhau cả Thái Bình Dương?

- Cậu... - Mà khoan, sao cậu ta biết mình há hốc mồm nhỉ?

- Thái Linh, vút bừa bãi sách trên đường như thế là lãng phí lắm, mau nhặt lên đi!

- Ừ, mình... mình cũng thấy thế... - Trời đất, ngay cả việc mình rơi sách tứ tung trên đường mà cậu ấy cũng biết nữa. Chẳng nhẽ Hựu là hoàng tử của thế giới pháp thuật?

- Giang Hựu Thần, sao cậu biết...?

- Dĩ nhiên là mình biết rồi, vì mình nhìn thấy cậu mà! – Giọng Giang Hựu Thần vọng lại càng lúc càng rõ.

Cậu ấy nhìn thấy mình? Sao lại thế được?!

Tôi quay đầu nhìn Giang Hựu Thần trên ti vi.

- Xí, đừng gạt mình! Cậu làm sao mà nhìn thấy mình được! Cậu đang ở New York mà!

- Nếu bây giờ mình xuất hiện trước mặt cậu thì sao?

- Không thể nào! – Tôi lắc đầu nguây nguẩy. – Cậu mà xuất hiện thì ngay lập tức thì...

- Thì cậu sẽ giúp mình hoàn thành một điều ước! – Tôi chưa kịp nói dứt câu, thì Giang Hựu Thần đã cướp lời.

- Xong ngay!

Bộp!

Một bàn tay ấm áp vỗ nhẹ lên vai tôi, tôi ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy một người ăn mặc kì quặc đứng ngay phía sau.

Một cặp kính râm choáng gần nửa mặt, đầu đội một chiếc mũ như mũ của tuyển thủ bóng chày, bên tai còn một lọn tóc màu đen.

Tôi chớp chớp mắt, không thể nhận ra nổi người đó là ai.

- Thái Linh, mình đang đứng trước mặt cậu đây! – Cậu thanh niên giơ tay huơ huơ chiếc điện thoại, mỉm cười.

- Tiếng nói này...

Là Giang Hựu Thần?

Đúng là Giang Hựu Thần sao?!

- Có phải mình về bất ngờ quá nên cậu ngạc nhiên? – Hựu Thần đưa tay vuốt mái tóc tôi, cười tinh nghịch.

- Cậu làm mình thót tim... Tim tôi vẫn đập loạn xạ. Nhưng không phải bị nhát đến thót tim mà vui đến thót tim.

- Cậu vừa nói rồi nhé, mình mà xuất hiện trước mắt cậu, thì cậu phải giúp mình hoàn thành một điều ước!

- Điều ước... điều ước gì chứ? – Tim tôi chưa kịp trở về trạng thái bình thường thì Giang Hựu Thần đã tiến về phía trước, kề sát bên tôi.

- Đi theo mình nào! – Giang Hựu Thần nắm chặt tay tôi, lôi vút đi.

Vù vù vù...

Tiếng gió bên ngoài thổi vù vù qua tai nghe rõ mồn một. Tôi có cảm giác gan bàn tay nóng ẩm của Hựu đang truyền hơi ấm cho tôi. Cảm giác đi cùng cậu ấy tay trong tay thế này y như hai cánh hoa bay trên không trung...

Vù vù vù...

Chúng tôi chạy cách trung tâm thành phố khá xa, Giang Hựu Thần vẫn kéo tay tôi chạy về phía trước, không gian xung quanh tĩnh lặng.

- Chúng ta... chúng ta đi đâu? – Tôi ngơ ngác hỏi, cứ chạy thế này chân tôi chắc gãy đôi ra mất. – Khoan đã... Mình... mình không nhắc nổi chân nữa rồi!

- Đến nơi rồi! Cậu xem! – Giang Hựu Thần thở hổn hển, ngược mắt nhìn phía trước, giọng nói vui khôn tả.

- Lâu lắm rồi không đến cứ địa bí mật.

Chúng tôi đã tới khu rừng quen thuộc lúc nào không hay, phía trước là cứ địa bí mật của Hựu Thần.

Tôi ngược lên, thấy Giang Hựu Thần mồ hôi lấm tấm trên trán. Ánh mặt trời xuyên qua những tán lá rậm rạp chiếu sáng lấp lánh khuôn mặt của Hựu Thần.

- Hôm nay chúng mình không tới nhà trên cây nữa, mình muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ! – Giang Hựu Thần lấy ra từ trong túi một chiếc khăn tay trắng toát, bước ra sau lưng tôi, nhẹ nhàng bịt mắt tôi lại.

- Nhưng... mình không nhìn thấy gì cả! – Mùi thơm trên khăn tay phảng phất, ngọt ngào như mùi thơm tỏa ra từ tóc Hựu.

- Đừng lo, mình là ngọn hải đăng của cậu, mình sẽ dẫn cậu tới đích! – Giang Hựu Thần lại nắm lấy tay tôi, từ từ dẫn tôi đi.

- Á! – Tôi vấp vào gốc cây, trượt ngã, nhưng một cánh tay rắn chắc đã đỡ lấy tôi.

Trong khoảnh khắc đó mọi lo sợ vì bóng đêm bỗng chốc tan biến vào hư vô. Tôi nằm gọn trong vòng tay ấm áp của Hựu, cảm giác ấm áp lan tới tận tâm can. Mặc dù không nhìn thấy gì nhưng mình cũng không phải lo sợ gì hết.

Trong đầu tôi bỗng hiện ra hình ảnh lúc ăn cơm tại nông trại, Hựu cũng nắm chặt tay tôi như bây giờ. Tôi thấy mình có cảm giác tuyệt đối an toàn, dường như chẳng có gì trên thế giới này có thể làm tôi khiếp sợ.

- Thái Linh, bây giờ cậu đếm nhé! – Giang Hựu Thần vừa đi vừa nói. – Khi nào cậu đếm tới 99, niềm vui bất ngờ sẽ xuất hiện!

Một, hai, ba...

Chín bảy, chín tám, chín chín!

- Tới... tới chưa? Càng tới lúc niềm vui bất ngờ xuất hiện, tim tôi càng đập rộn rã, ngay cả giọng nói cũng run lên.

- Tới rồi! – Giọng Giang Hựu Thần văng vẳng bên tai, tôi nghe như tiếng vũ điệu hạnh phúc rộn ràng gõ cửa trái tim mình. Chiếc khăn bịt mắt rơi xuống, một luồng ánh sáng chói lòa tôi không sao mở mắt ra được...

Tôi nắm chặt tay Hựu, khe khẽ mở mắt ra, ngạc nhiên há hốc mồm.

Những dây leo cuốn chặt vào nhau chắc chắn, mọc từ trên cây xuống, lá cây xanh rờn phủ mát khắp nơi. Một chiếc ghế xích đu được dựng lên bằng các cành cây tự nhiên hiện ra trước mắt, ánh sáng lấp lánh trải trên ghế ngồi của xích đu... Xích đu dây leo tỏa mùi lá cây thơm ngan ngát, ngọt ngào như mật.

- Đây... đây... - Tôi ngoảnh đầu lại nhìn Hựu Thần, bốn chữ “không thể tin nổi” viết rõ trên mặt...

- Là mình làm đấy! – Giang Hựu Thần mỉm cười, tự hào nói.

- Cậu... cậu làm ư? – Tôi ngạc nhiên thần mặt ra nhìn Giang Hựu Thần.

- Chẳng phải hồi nhỏ cậu rất thích ngồi xích đu, mà không có cơ hội ngồi sao? Bây giờ mình sẽ giúp cậu thực hiện ước mơ đó. Đôi mắt đen láy của Hựu nhìn thẳng về phía tôi.

- Mơ ước của mình...

Giang Hựu Thần nhẹ nhàng đẩy tôi ngồi lên xích đu, rồi ngồi xuống bên cạnh tôi.

Bay lên... bay lên cao... cao nữa...

Ánh sáng mặt trời hắt lên người tôi, mặt đất xào xạc lá khô, cả rừng cây biến thành một bức tranh sơn dầu sinh động. Tôi có cảm giác mình mọc thêm đôi cánh thiên thần, bay tự do trên bầu trời xanh cao rộng, bay vào thế giới của những giấc mơ.

Đôi môi tôi nở nụ cười hạnh phúc, mãn nguyện, nhắm chặt đôi mắt, cảm nhận sự dịu dàng man mác của những đợt gió thu.

Nhịp đu của xích đu và nhịp đập của tim tôi hòa vào làm một, trong đầu tôi hiện ra kí ức tươi đẹp trước đây, những ngày ở trường British, sự dịu dàng của Giang Hựu Thần...

Ghế xích đu bay lên, lúc cao lúc thấp. Tôi ra sức nhún xích đu: Cao lên, cao lên, cao lên nữa nào!

Tiếng gió vi vu thổi bên khe tai, xích đu càng lúc càng bay cao, càng lúc càng bay nhanh.

Ô la la...

Tôi mở to mắt. Đột nhiên xích đu bay vút lên đến điểm cực đại, tôi đang ở giữa trời. Trước mắt phong cảnh, cây cối như bị dốc ngược, tóc tôi bay bồng bềnh trong gió!

Đàn bồ câu trắng cũng muốn tham gia trò chơi xích đu, bay qua đầu chúng tôi, tiếng vỗ cánh phật phật vang đến bên tai...

- A! Mình đang bay... đang bay! – Tôi kêu lên, xích đu rung nhẹ một cái, rồi lao vút xuống!

- Đã quá! – Tôi phấn khích hét to, nhưng không nghe thấy tiếng Hựu trả lời.

- Giang Hựu Thần? Giang Hựu Thần! – Tôi quay đầu nhìn, bỗng sững người lại.

Giang Hựu Thần tay nắm chặt dây xích đu, nhắm mắt, cắn chặt môi. Vầng mặt trời chiếu chênh chếch.

Đột nhiên tôi nhớ ra! Giang Hựu Thần... Cậu ấy sợ độ cao!

Trời ơi! Tôi chỉ muốn chém mình thành trăm ngàn mảnh!

Thái Linh! Đồ ngốc nghếch! Ngay cả việc quan trọng thế này mà mày cũng quên! Mày chỉ lo chơi, hại Hựu. Hu hu... đồ đáng ghét!

Xích đu vẫn tiếp tục bay lên, xuống thấp theo quán tính. Sắc mặt Hựu bỗng tái đi. Tôi vừa lo lắng vừa tự trách mình, lòng lăm râm cầu nguyện cho cái xích đu dừng lại.

- Không... không... sao đâu, Thái Linh... - Trong lúc tôi đang bối rối, không biết phải làm gì thì Hựu Thần choàng mở mắt. Hựu gắng gượng nở nụ cười, giọng nói run run. - Chỉ cần cậu hạnh phúc... Mình cũng hạnh phúc...

Cả thế giới như dừng lại, tôi và Hựu Thần tiếp tục bay lên hạ xuống theo nhịp. Xích đu dây càng lúc càng chậm lại, Hựu cũng từ từ mở to đôi mắt nhắm nghiền ban nãy.

- Cậu... cậu... không sao chứ? - Tôi nhìn Hựu vừa hồi phục lại đôi chút sau chứng sợ độ cao tái phát, lòng đau như dao cắt.

- Thái Linh, cậu vui không? - Giang Hựu Thần dường như đã khỏe lên nhiều, nụ cười quen thuộc khiến tôi bình tâm trở lại.

- Ừ! - Tôi gật đầu lia lịa, hướng nhìn về phía đôi mắt chân thành, ấm áp... Tôi cứ như cô bé Lọ Lem trong đôi giày pha lê tuyệt đẹp, sánh vai cùng hoàng tử trong những bước nhảy điệu kì.

- Mình cũng rất vui! - Giang Hựu Thần đột ngột ngẩng đầu lên, hét lớn trong không trung.

Sắc mặt Hựu Thần đã hồng hào trở lại, tim tôi cũng đập chậm dần trở lại.

Vì muốn tôi thực hiện mơ ước được ngồi trên xích đu dây leo mà Hựu chẳng để ý đến chứng sợ độ cao của chính mình! Nếu so với sự dũng cảm của cậu ấy, chút khó khăn cón con của mình có đáng gì! Mình nhất định sẽ phải cố gắng cùng cậu ấy, để thực hiện mơ ước của mình, thực hiện mơ ước của cậu ấy.

- Cậu vẫn chưa nói cho mình, ước nguyện của cậu là gì vậy? - Tôi nhìn Giang Hựu Thần, muốn giúp cậu ấy thực hiện giấc mơ ấy ngay lập tức.

- Mình có điều này muốn nói với cậu! - Đôi mắt của Hựu sáng như vì sao trên bầu trời đêm, tôi dường như nghe thấy tiếng tim mình đập loạn nhịp.

- Ừ...

- Nhưng không phải lúc này, mình muốn đợi đến khi...

Reng reng reng...

Giang Hựu Thần chưa kịp nói hết câu, bỗng nhiên một hồi chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- A lô?! - Giang Hựu Thần nghe máy, lông mày nhíu lại. Tôi quan sát thái độ của cậu ấy, trong lòng bỗng có cảm giác bất an.

- Rồi, tôi biết rồi! - Giang Hựu Thần cúp máy, nhìn dăm dăm ra phía xa xăm.

- Giang Hựu Thần, xảy ra chuyện gì vậy? - Tôi khe khẽ hỏi, sợ cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu ấy.

Giang Hựu Thần do dự một lát, hít một hơi sâu, quay đầu nhìn về phía tôi. Cậu ấy vẫn mỉm cười, nhưng tôi biết là cậu ấy sợ tôi lo lắng, cố tình giấu lo lắng trong lòng.

- Xin lỗi cậu, Thái Linh, mình phải về rồi. - Giang Hựu Thần dứt điện thoại vào túi quần, tay trái nắm chặt thành nắm đấm.

- Ừ, cậu mau về đi! - Tôi mỉm cười gật đầu. Chắc Giang Hựu Thần đang có vấn đề cần phải giải quyết, mình không thể làm phiền cậu ấy thêm. Những lúc này mình phải giúp đỡ ủng hộ cậu ấy. Mặc dù tôi có trăm nghìn lần không muốn nhưng không thể hiện ra bên ngoài. Tôi không muốn để Hựu nhìn thấy tôi hụt hẫng, thất vọng.

- Thái Linh, trên đường về cậu nhớ cẩn thận nhé! - Giang Hựu Thần bước thêm vài bước, quay đầu lại nhắc nhở tôi. - Nhớ nhé! Cậu phải giúp đỡ mình thực hiện một điều ước đấy!

- Ừ! Tôi gật đầu tán đồng, ghi nhớ từng câu từng chữ của cậu ấy.

Bóng Hựu Thần mỗi lúc một xa, khóe mắt tôi cay cay, tôi thấy mình đang khóc thì phải. Nghĩ đến nụ cười ấm áp ban nãy, tôi thấy tim mình như được ủ ấm trong chiếc chăn bông vừa dày vừa êm.

Chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại, nhưng chúng tôi đều có trái tim dũng cảm hướng về nhau, chắc chắn không khó khăn nào có thể cản bước chúng tôi.

Tôi nắm trong tay chiếc khăn của Giang Hựu Thần, ngửi thấy mùi thơm thanh khiết thoang thoang từ chiếc khăn tỏa ra. Trên cả đoạn đường về, tôi cười ngây ngô một mình nhìn ngắm chiếc khăn.

- Thái Linh!

Đến đoạn rẽ vào ngõ nhà tôi, tôi nghe thấy có người gọi tên mình. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bóng người để tóc dài. Trời tối quá, không thể nhìn rõ mặt người đó. Ánh đèn đường le lói phản chiếu ánh sáng từ đôi khuyên tai. Đích thị là...

An Vũ Phong!

Từ khi nhận được E-mail của Vũ Phong, tôi cố tình tránh mặt cậu ấy. Tính ra cũng khá lâu rồi chúng tôi không gặp mặt nhau.

An Vũ Phong dựa lưng vào vách tường, ngược đầu lên, đi lại phía tôi. Ánh đèn hiu hắt chiếu dài bóng của Vũ Phong trên đường. Tôi lo lắng, quay người định bỏ chạy, nhưng không kịp nữa rồi!

Bộp!

Tôi chỉ thấy vai mình bị một đôi tay chắc như cùm túm chặt, rồi nhấc bổng lên. Hai chân tôi hươ loạn xạ khỏi mặt đất, cả người bị nhấc lên giữa không trung.

- Á! An Vũ Phong, cậu muốn làm gì vậy? – Tim tôi đập như gõ mõ, vừa gào thét vừa giãy đạp.

An Vũ Phong quay lại nhìn tôi, đôi mắt sáng hơi sụp xuống, mấy lọn tóc dài bị gió thổi bay vào mặt tôi. Tôi có cảm giác lo lắng sợ hãi.

Tim tôi ngừng đập, người mềm mẫn như dưa, An Vũ Phong không nói nửa lời, cắp tôi ngang lưng, rồi vác lên vai.

- An... An Vũ Phong! – Mắt tôi như muốn nhảy ra khỏi tròng.

Tên An Vũ Phong không nói lời nào, xốc tôi lên ngay ngắn, sải bước dài về phía trước.

Một bước... hai bước...

Tay của An Vũ Phong rắn như đá tảng, tôi không tài nào nhúc nhích được, muốn hét cũng không thể hét nổi. An Vũ Phong dần dần tăng tốc, vác tôi trên vai chạy phăm phăm trên đường. Người qua đường đều ngoái lại nhìn chúng tôi ngạc nhiên.

Cậu ta làm sao vậy, sao mỗi bước đi lại nặng nề đến thế? Dường như cậu ấy dồn hết sức vào đôi bàn chân!

Vù vù...

Từng trận gió thổi qua bên tai, mặt tôi rất đau, căng lên vì gió táp. Tôi nhắm nghiền hai mắt lại, đầu óc quay cuồng như lạc vào chốn mê cung...

- Đi cùng tôi, Thái Linh!

Không biết là bao lâu, đột nhiên cảm giác chuyển động trong không gian biến mất. Tiếng nói dứt khoát của Vũ Phong vang lên, văng vẳng bên tai.

Cùng đi?

Tôi mở choàng mắt, cảnh tượng trước mắt làm tôi giật mình!

Trời ạ! Xung quanh đèn nê-ông sáng trưng nhấp nháy, không khí có mùi vị giòn ngọt, còn có cả tiếng nhạc du dương như dòng suối hiền hòa chảy mãi không thôi!

Đây không phải là khu vui chơi Saint Roland sao?!

Chưa kịp định thần, tôi đã bị xốc ngược lên, từ vai An Vũ Phong chuyển sang một cái ghế cứng nhắc.

Những nan ghế lạnh như đá, đầu ghế bằng sắt uốn cong cong, các khoang ngồi chia riêng rẽ. Một lá cờ treo cao, ở giữa có hình đầu lâu!

Trời ạ! Tôi đang ngồi trên chiến thuyền của hải tặc!

- Xin quý vị chú ý! Chiến thuyền của hải tặc nhổ neo ra khơi!

Khục khục khục...

Cùng với tiếng của loa phóng thanh, tôi hoảng hốt nhìn chiếc thuyền hải tặc đang từ từ lên cao!

- A! – Tôi không kịp phản ứng, kêu hoảng hốt, vội vàng bám vào lan can ngang bằng sắt ở chỗ ngồi. Tôi như bị cả một khối khí lạnh xộc thẳng vào tim, toàn thân run rẩy.

Xoạt xoạt xoạt...

Chiếc thuyền hải tặc lay động trong không trung, lên phía trước rồi xuống phía sau. Biên độ dao động càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh!

Như có người đẩy mạnh, tôi hết đồ rạp về phía trước, lại ngã bổ chửng ra phía sau, tay túm chặt lồng ngực. Cảm giác sợ hãi tột độ đeo bám tôi, đầu long lên sòng sọc, đau như búa bổ.

Tôi thở gấp, gắng hét to hết cỡ:

- Mau cho tôi xuống! Tôi muốn xuống!

Xoạt xoạt xoạt...

Chiếc thuyền lắc lư tẩm thân nặng nề, cồng kềnh của mình trong không trung. Bên cạnh tôi, An Vũ Phong không chút sợ hãi, vui vẻ để gió đùa giỡn mái tóc bồng bềnh của mình.

- Á! Mau... xin cậu mau cho con quái vật này dừng lại! – Má ơi, con thấy mình như bị túm lên cao lơ lửng rồi cho ngã nhào xuống mặt đất, sợ rúm ró, nhắm tịt mắt lại.

An Vũ Phong mở hết volume, cao giọng để âm thanh lọt vào tai tôi.

- Nếu cô đồng ý làm bạn gái của tôi, tôi sẽ thả cô xuống!

Gì cơ?!

Lời nói của An Vũ Phong khiến cho cái đầu đang kêu u u như toa xe lửa của tôi dừng bánh trong giây lát. Chỉ sau khoảng ba giây, tiếng bão biển của chiến thuyền hải tặc gào thét như muốn nhấn chìm tôi sâu xuống đáy đại dương.

Hắn ta đang dọa nạt tôi sao? Hay hắn ta đang uy hiếp tôi?

- Thế nào? Cô có đồng ý không? – Tiếng của An Vũ Phong bị gió thổi đi văng vẳng khắp nơi. Nhưng tôi vẫn gặng ngắc cái đầu lên, lắc đầu liên tục.

- Cô mà không đồng ý thì cứ ngồi thế tiếp nhé! – Tóc của An Vũ Phong rối tung lên nhưng vẫn không buông tha tôi hết lớn.

Hu hu hu... Ai mà lại thiết kế cái trò chơi giết người này?! Tim tôi như bị một sợi dây vô hình điều khiển, lúc kéo lên cao, lúc đột ngột hạ xuống thấp, dạ dày của tôi cũng muốn cho ra hết. Cả thế giới lắc lư điên loạn... như sắp vỡ làm đôi.

- Nói đi, nói là làm bạn gái của tôi! Nói đi... - Tiếng An Vũ Phong vừa khẩn thiết vừa lo lắng rõ mồn một vọng lại.

An Vũ Phong! Xin lỗi, xin lỗi...

Tôi chỉ có thể nhắm nghiền mắt, cắn chặt răng, chỉ sợ mình thốt ra ba chữ: Tôi đồng ý!

Khó chịu quá! Tôi co ro cúi mình trên ghế ngồi, chỉ mong chiếc thuyền này có một lỗ hổng, dù có phải nhảy xuống cho tan xương nát thịt còn hơn! Tôi thấy đầu mình mọng lên như thiếu ôxi, tôi đang chết sao... Chắc đây là cảm giác lúc sắp chết...

Tay tôi không còn níu chặt thanh gióng được nữa, tay dần dần buông lỏng ra...

Xoạt, xoạt, xoạt...

Tàu hải tặc như bị một cánh tay khổng lồ giữ lại, tốc độ chậm lại hẳn. Đôi tay của tôi một mỗi rã rời, buông thõng xuống đất...

Xoạt, xoạt...

Tôi tưởng là mình đang nằm mơ, tàu hải tặc dừng lại ư?

Xoạt, xoạt...

Toàn thân tôi nhũn ra như sợi bún, oằn mình nằm trên ghế, ngúc ngắc được cái đầu, một bóng người cao lớn hiện ra trước mắt.

An Vũ Phong tay nắm chặt nắm đấm, đôi lông mày nhíu lại. Cậu ta đứng trước mặt tôi, do dự một lúc, rồi bất lực buông tay ra, mắt thất thần, mở cửa đi ra phía ngoài.

- An... - Tôi định mở lời, nhưng lúc này căn chạt môi chỉ thiếu chút nữa là bật máu, nên bây giờ đau đến nỗi không mở nổi miệng.

Nghe thấy tiếng tôi, An Vũ Phong bỗng dừng bước.

- Có thật là ở bên cạnh Giang Hựu Thần sẽ không có gì phải hối hận?

An Vũ Phong cố tình quay lưng lại nói chuyện với tôi, để tôi không nhận ra thái độ của mình. Lưng Vũ Phong run lên như giận dữ.

- Tôi... - Tôi lắc đầu, nhưng trong lòng rỗng tuếch, không đáp án.

- Hóa ra trên thế giới này khoảng cách xa nhất chính là khi tôi đứng trước mặt em... - An Vũ Phong ngược mắt nhìn bầu trời, tôi nhìn thấy khóe mắt cậu ấy có gì đó sang sảng.

Trong giờ khắc Noel, cả khu vui chơi giải trí Saint Roland tràn ngập ánh sáng, những chiếc đèn đủ màu sắc trước mặt tôi bỗng nhòa đi.

- Tôi cứ nghĩ rằng làm thế này em sẽ đến bên cạnh tôi, nhưng em luôn kiên quyết đứng bên cạnh cậu ấy... - Gió thổi se se, khẽ khàng lướt qua mái tóc của Vũ Phong, thổi bay tà áo khoác. Gió thổi, thổi nghiêng nghiêng cái bóng lẻ loi, cô độc của cậu ấy.

Tiếng nhạc long cong của cỗ xe đu ngựa vang tới, không gian bỗng dịu ngọt lạ kì, dường như một giấc mơ. Tiếng đồng ca vang lên vui vẻ... nhưng chỗ chúng tôi đứng thì tĩnh lặng đến đáng sợ.

- Em... vẫn sẽ tiếp tục bên cậu ấy phải không? - An Vũ Phong quay đầu lại nhìn tôi, đôi mắt xa xăm, như con thiêu thân sắp bay vào lửa, dường như con thiêu thân đang khe khẽ cất tiếng hát khổ đau, tự thương cho thân mình.

- Vâng... sẽ tiếp tục! - Tôi không nỡ nói ra điều này, nhưng tôi phải cho An Vũ Phong biết ý định thật của mình. Tôi muốn cậu ấy sẽ tìm ra hạnh phúc thuộc về mình, chứ không phải đau khổ vì tôi.

An Vũ Phong lặng lẽ đứng trước mặt tôi, tôi không nhìn thấy rõ khuôn mặt của cậu ấy.

Gió thổi bay mái tóc, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Vũ Phong. An Vũ Phong cúi đầu, cả khuôn mặt bị tóc khóa lấp, đôi vai của cậu ấy khe khẽ rung lên, cả thế giới như bị đông cứng lại.

Ánh đèn nhấp nháy chiếu trên khuôn mặt Vũ Phong. Tôi thấy tim nhói đau.

- Đây, em thử nói xem, liệu người ta có kiếp sau không? - Giọng An Vũ Phong nhẹ nhàng bay lơ lửng, như sương như khói, tan biến trong không trung.

- Tôi không... biết... có thể...

- Chắc chắn là có! - An Vũ Phong bỗng nhiên quay đầu lại, môi bỗng cong lên, ánh mắt đầy hi vọng khiến người đối diện không dám nhìn thẳng. - Lúc đó tôi sẽ đến trước, sẽ tìm thấy em trước, sẽ làm em yêu tôi, và chúng ta sẽ không rời xa...

Những ngọn đèn sáng lung linh như những hòn ngọc tỏa sáng dưới đáy biển tối tăm. Trên trời vàng trắng cong cong treo lơ lửng như hàng lông mày cong cong khi An Vũ Phong cười với tôi...

Mắt tôi tự nhiên ướt nhoẹt, phía trước tất cả điều nhòa đi, chỉ nhìn thấy từng vầng ánh sáng lan toả trong đêm.

Tôi mím chặt môi, để Vũ Phong không nghe thấy tiếng nấc, rồi gật đầu dứt khoát.

- Đồ ngốc hết thuốc chữa! - An Vũ Phong dùng đôi tay ấm áp xoa đầu tôi.

Cám ơn, An Vũ Phong... Cám ơn cậu đã ở bên cạnh tôi.

Xin lỗi nhé, An Vũ Phong...

Tôi gắng sức gạt đi những giọt nước mắt bên khóe mắt, nhưng nước mắt càng chảy ra nhiều hơn.

Thời gian cứ trôi đi, An Vũ Phong nhẹ nhẹ vỗ lưng tôi. Tôi có cảm giác mình đang nằm trong chiếc nôi tuổi thơ.

- Đồ ngố! - An Vũ Phong ngược đầu lên, hất tóc, rồi vẫn làm điệu bộ tinh nghịch thường ngày, cười ma mãnh. - Sao dễ bị người ta lừa đến kiếp sau như thế nhỉ?

- ...

An Vũ Phong nhìn tôi, đôi lông mày nở ra, tay xòe ra trước mặt tôi, nâng nhẹ cằm tôi.

- Dựa vào sức của mình, cô có thể thi đạt kết quả lọt vào Top 10 đấy! Phải để cho bà chằn tinh đó nhìn cô bằng con mắt khác!

- Sao... sao cậu biết tôi muốn lọt vào Top 10? Tôi mặt mày thất sắc vì bị tóm đuôi. Tên ma lanh này cứ như thầy phù thủy vậy!

Thấy Vũ Phong lại cười nói như ngày thường, tôi cảm thấy an tâm hơn nhiều. Đây mới là An Vũ Phong mà tôi biết - ngạo mạn, lúc nào cũng ma mãnh.

- Xem ra, phải để An Vũ Phong xuất quỷ nhập thần này ra tay trợ giúp thôi! - An Vũ Phong thu tay về dưới cằm như muốn nói điều gì.

- An Vũ Phong... - Tôi nhìn An Vũ Phong vẻ khó hiểu, tìm lại bắt đầu đập thành thịch.

- Được rồi... Ngọn gió kim cương này sẽ giúp cô phụ đạo tại nhà. Đây là niềm vinh hạnh mà không phải ai cũng có được đâu đấy! - An Vũ Phong nghiêng nghiêng cái đầu, nhìn tôi cười ranh mãnh.

- Tại... sao... - Sao An Vũ Phong lại muốn giúp tôi?

An Vũ Phong nhìn tôi vẻ thần bí, đưa tay hất mấy lọn tóc phía trước, ánh mắt tinh nghịch:

- Từ nhỏ, tôi luôn bị bà chằn tinh lên lớp. Tôi rất muốn xem dáng vẻ bà ấy ngạc nhiên há hốc mồm ra sao! OK, chúng ta xuất phát thôi!

Tôi chạy về phía trước, đuổi theo An Vũ Phong.

Tiếng An Vũ Phong khe khẽ như trong giấc mơ.

- Thái Linh, nhớ nhé, dù cô gặp khó khăn gì, tôi luôn luôn ở bên cạnh.

An Vũ Phong!

Tôi ngoái đầu lại, dường như trông thấy vật gì đó phát sáng.

CHƯƠNG 03

VẾT TRƯỢT DÀI TRONG BẢO TUYẾT

Coming Crisis

Địa điểm:

Nhà Thái Linh

Lớp 12A2 trường Maria

Nhân Vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria
Tôn Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 12 trường Maria
Thượng Hội – học sinh lớp 12 trường Maria
Bùi An An - học sinh lớp 12 trường Maria
Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British
An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British
Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British
Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British
Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British
Mẹ Thái Linh
Mẹ Giang Hựu Thần

LỜI THÌ THẦM CỦA HOA BÉ NHỎ

*Nếu có thể, con ước được dùng hơi thở cuối cùng
Thổi bùng lên khúc nhạc trong trẻo gửi tới
Người con yêu dấu*

*Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con
Và thế là, tôi phải dốc hết sức tàn đối mặt với bài toán
éo le của số phận*

oOo

Thời gian vùn vụt trôi qua, thoát một cái đã tới ngày cuối tuần, ngày học phụ đạo với An Vũ Phong đã tới.

- Ôi... biết làm sao, hôm nay mình lại bắt đầu ngày tôi luyện dưới bảy tầng địa ngục! – Hình dung ra mình được tên thầy giáo ác ma An Vũ Phong bồi bổ kiến thức cho, tôi không thể nén nổi, thốt lên.

- Cái gì mà tôi luyện địa ngục? – Ngọc Dĩnh tò mò ló đầu vào cười khằng khặc như ma làm.

- Ôi, tên An Vũ Phong hen giúp tôi ôn bài, tôi đang lo như kiến bò bụng đây! – Nghĩ đến tên cà chớn An Vũ Phong, tôi thấy lo lắng không yên.

- Gì cơ? Ngọn gió kim cương ôn bài á?! – Thượng Hội căng đôi tai thánh như chuột nhắt, vội vàng lao tới, mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi.

- Ừ. – Tôi ngao ngán thở dài thườn thượt, gật đầu. Hai bà bạn hám giai đẹp sao vậy cà? Kèm học phụ đạo thì có gì ghê gớm lắm mà làm rùm beng lên?

Tĩnh tang!

Mắt Thượng Hội và Ngọc Dĩnh như tia đá lửa đánh xoẹt xoẹt trong không trung. Một cơn gió lạnh sờn da ga thổi tới, tôi run cầm cập.

- A, dạo này tôi cũng kém lắm, chắc cũng phải học thêm!

- Môn vật lý kì này kiểm tra tôi cũng không qua! Hu hu...

Thượng Hội, Ngọc Dĩnh nước mắt nước mũi rùng rùng, kéo tay tôi van vãn.

- Hơn nữa nhà bà cũng không chật chội gì, Thái Linh hay là...

Không đợi tôi kịp phản ứng, hai cánh tay cứng như kìm của hai nhỏ bạn đã kẹp cứng lấy tôi, lôi xềnh xệch ra ngoài.

Hộc hộc hộc...

Tôi thở như bị đứt hơi vì bị lôi tức tốc về nhà. Tôi vớ tay định mở cửa...

Két!

Ồi! Cánh cửa tự động mở, một gương mặt phấn son như vẽ hề thò ra.

- Á! Mẹ! – Tôi hét lên thán thiết, Thượng Hội và Ngọc Dĩnh giật thót mình mắt tròn tròn thò lỗ.

- Ôi Thái Linh con về rồi. – Mẹ cười híp mí, vừa mở cửa vừa vẫy tay. Thấy hai nhỏ bạn tôi tới, mẹ càng cười tươi hơn. – Tiểu Dĩnh, Tiểu Hội, hai cháu cũng tới à? Mau vào đi, vào đi!

Tôi ngạc nhiên bước vào nhà liếc mắt nhìn mẹ từ đầu tới chân.

Mẹ mặc chiếc váy dài màu hồng tía, chiếc áo sơ mi cổ bèo màu trắng sữa. Bộ quần áo này xếp ở dưới đáy tủ cơ mà! Cổ mẹ còn đeo chiếc vòng pha lê nữa... Sao kì cục vậy?

- Mẹ... làm gì vậy? Đây là bộ quần áo mẹ mặc khi gặp bố lần đầu tiên mà! Sao... -Tôi sững sờ nhìn mẹ trân trân, miệng ngoác ra hồng hốc.

- Ha ha... Tiểu Linh, con có bạn đẹp trai quá! Sao không giới thiệu với mẹ? Mẹ không còn trẻ trung gì nữa, nhưng cũng phải trang điểm đôi chút cho ra dáng chứ... - Mẹ vừa đẩy tôi vào trong, vừa nháy mắt thần bí.

Bạn đẹp trai?

Tôi lặng người: Tên An Vũ Phong đó đã đến rồi ư?

Tôi mở cửa phòng, định ngẩng đầu chào tên ác ma. Nhưng tôi đứng như trời trồng, không thốt ra lời.

Bên cạnh cửa sổ, một người đang đón ánh nắng sớm nước da rám nắng. Người đó quay đầu lại, mỉm cười với tôi.

Giang Hựu Thần?

Tôi ngẩn người ra, mãi mới định thần hỏi ngây ngô:

- Hựu Thần sao cậu lại tới đây?

- Mình nghĩ ra cậu sắp phải thi giữa kì, mà mình học cũng khá nên định giúp cậu ôn bài. – Giang Hựu Thần gật đầu cười, đứng dậy đi tới chỗ tôi.

- Giang Hựu Thần? Đâu? Đâu?

- Á! Hoàng Tử!

Giang Hựu Thần vừa nói dứt câu, thì cánh cửa bỗng bị đẩy mạnh từ bên ngoài. Sau lưng tôi hai bà bạn mê trai đẹp xuất hiện, đôi mắt bay bay những trái tim hồng to tổ chẳng. Thượng Hội và Ngọc Dĩnh dùng tay che miệng, mồm há hốc hết tướng lên:

- Hoàng Tử, Hoàng tử! Không phải mình đang nằm mơ đấy chứ? – Ngọc Dĩnh lắc lắc cái đầu si mê, xiêu xiêu vẹo vẹo lao về phía trước. Nhưng cô nàng chân nam đá chân chiêu ngã oạch xuống đất.

Rầm rầm!

Tôi đang bối rối thay cho hai bà bạn chí cốt thì tiếng chuông cửa reo lên.

- Mời vào! – Tôi vội vã ra mở cửa, nhất định là An Vũ Phong tới. Nhưng cửa vừa mở, tôi bỗng thộn người ra như bù nhìn rơm.

Ân Địa Nguyên đẩy gọng kính kim loại vàng, Kỳ Dục hất mấy cọng tóc màu hung đỏ, Nghiêm Ngôn lặng lẽ gật đầu. Ba người bọn họ đi thẳng vào phòng tôi.

- Ôi, hot boy, cute boy, cool boy! Mình đang mơ! Chắc mình đang nằm mơ!

- Mau đỡ mình với, mình choáng quá, mình ngất xỉu nè!

Sau hai tiếng động kinh trời, Thượng Hội và Ngọc Dĩnh đã quay cu đơ ra đất.

- Thái Linh, chúng ta vào ngồi đã!

- OK! Hoàng tử nói sao cũng OK! - Ngọc Dĩnh lồm cồm bò dậy, mắt nhấp nháy hai trái tim hồng. Rồi hai bà bạn ngồi như tượng thạch cao một chỗ, nhìn chăm chăm Hựu Thần không chớp mắt.

Ba người tướng quân cũng lần lượt ngồi xuống. Chúng tôi sáu người ngồi xuống thì cánh cửa bật mở.

Giang Hựu Thần đứng dậy mỉm cười:

- Phong, cậu cũng đến đây à?

- Ừ! – An Vũ Phong nhìn thấy phòng chật ních người hơi ngạc nhiên, ánh mắt lướt qua ba vị đại tướng quân rồi nhìn thẳng vào Giang Hựu Thần. Sắc mặt bỗng lạnh tanh biến sắc.

Ôi trời ơi! Sao ông lại sắp cho bảy người đến thăm phòng chật chội của con cùng lúc, bây giờ ngay cả khí ôxi để thở cũng còn hiếm hoi.

Làm thế nào bây giờ?

- Học phụ đạo cần có không gian yên tĩnh, như thế này thì khó mà học được. Hơn nữa các môn mọi người học khác nhau chia nhóm nhé! – Giang Hựu Thần nhìn căn phòng chật như nêm cối, đề ra giải pháp tối ưu. – Nếu ai không có ý kiến khác thì chúng ta tiến hành.

Câu nói hợp tình hợp lý của Hựu Thần khiến ai cũng gật đầu đồng ý. Hựu Thần như một người thủ lĩnh chỉ huy dàn trận:

- Ân Địa Nguyên và Thượng Hội, Ngọc Dĩnh và Kỳ Dực, Nghiêm Ngôn và...

Đang lúc Giang Hựu Thần phân nhóm thì mẹ tự dưng bước vào:

- Ha ha ha, xin cử cho hai anh chàng đẹp trai cùng tôi làm chút điểm tâm nhé! Chút nữa có đồ ăn cho mọi người!

- Mẹ! – Tôi nhìn mẹ, xấu hổ chỉ muốn có lỗ nẻ chui xuống: Gì mà hai chàng đẹp trai cùng làm điểm tâm chứ!

Giang Hựu Thần hướng mắt nhờ cậy Nghiêm Ngôn:

- Ngôn, cậu đi giúp mẹ Thái Linh nhé!

Nghiêm Ngôn gật đầu, đứng dậy, bước ra cửa. Mẹ cười híp mí, rồi ngó sang phía An Vũ Phong.

- Tóc của chàng trai này đẹp quá! Lại giúp tôi luôn thể nhé! Tiện thể tiết lộ bí mật cho tôi xem cậu dưỡng tóc như thế nào! Ha ha ha...

- Phong, làm phiền cậu quá! – Giang Hựu Thần đứng dậy nhìn An Vũ Phong bằng đôi mắt chân thành. – Bài tập của Thái Linh mình sẽ ôn trước, còn phần sau cậu giúp nhé!

- Ừ! – An Vũ Phong trả lời khẽ khẽ, ánh mắt cậu ấy có vẻ thất vọng.

- Mình với Thái Linh sẽ ôn tiếng Anh, cần tập đối thoại nên sẽ làm ồn ảnh hưởng đến các bạn. Bọn tớ sẽ đi phòng khác để ôn nhé! – Giang Hựu Thần cầm cuốn sách ôn tập tiếng Anh, kéo tay tôi ra khỏi phòng.

Ôi! Sao mình lại căng thẳng như thế này? Trống ngực tôi đánh thành thạch. Chỉ tôi và Hựu ôn tập với nhau... một giấc mơ ôn bài màu hồng, không biết bao nhiêu tình yêu của các thiếu nữ trong truyện đều xuất phát từ buổi học ôn với nhau.

- Mình sẽ nói vài câu để cậu dịch ra tiếng Anh nhé!

- Giang Hựu Thần lật giở từng trang sách tham khảo tiếng Anh. Nhìn dáng vẻ cậu ấy tập trung, tôi bỗng ngáy ngất chỉ muốn nhìn ngắm mãi.

Nụ cười của Giang Hựu Thần như một xoáy nước đại dương, cuốn tôi vào sâu thẳm bên trong. Lòng tôi rộn ràng như một thiên thần bé bỏng được đi dạo chốn trần gian.

Tôi nhảy... tôi múa...

Cộp!

Thiên thần bỗng bị một Sao Kim cản đường. Tôi lấy hết sức xoa xoa cái đầu vừa bị cốc, mặt mày ủ ê nhìn Giang Hựu Thần .

- Lúc học bài không được lơ đãng, không là thầy cho ăn roi đấy!

Sao lúc thường hoàng tử ngọt ngào mà khi dạy học chẳng khác nào cô chủ nhiệm chần tinh ở lớp.

Tôi chỉ còn cách nghiêm túc thi hành chỉ thị của thầy, học hành tử tế.

Đầu tiên là cách nhớ từ đơn bằng phương pháp liên tưởng, ...tiếp đó củng cố ngữ pháp... cuối cùng là thực hành...

- Thái Linh, một người vì mọi người, mọi người vì một người nói thế nào? – Giang Hựu Thần mỉm cười, chờ đợi câu trả lời của tôi.

- One for all, all for one! – Lúc này khi giảng bài cậu ấy có nhắc tới câu này, mình vẫn còn nhớ như in mà.

- Tốt lắm! Giang Hựu Thần cười híp mí, tôi cũng cảm thấy tự tin lên nhiều. Hóa ra học hành không phải là địa ngục trần gian. – Thái Linh dịch câu tiếp đây, mẹ bảo tôi chị họ tôi mai sẽ tới London.

- À, ờ... Mother told me... ờ... ờ...

“Chị họ” ư?

“Chị họ” tiếng Anh nói thế nào nhỉ?

Tôi liếc trộm Giang Hựu Thần, sợ là cậu ấy sẽ thất vọng vì tôi không nhớ nổi từ “chị họ” nói thế nào.

Tôi nắm chặt tay, vò đầu bứt tai suy nghĩ.

- Mother told me... chị họ... à...WATCH SISTER could arrive... - Tôi nghĩ mãi mới bật ra được từ “chị họ”.

- Gì cơ? Giang Hựu Thần có vẻ mặt sững sờ trước đáp án dịch của tôi, nụ cười trên môi vụt tắt. Cậu ấy ngạc nhiên khó hiểu nhìn tôi – Cậu nói gì cơ? Chị họ là gì?

- Chị họ... là... là...WATCH SISTER mà! – Tôi sợ hãi nhìn Giang Hựu Thần, lí nha lí nhí trả lời.

- Hay quá đi, “chị họ”. Cậu đáng yêu quá ha ha ha...! – Giang Hựu Thần ngáy người ra một lúc rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo – Thái Linh, cậu thông minh quá!

Tôi xấu hổ hỏi nhỏ:

- Thật sao?

- Ha ha ha... Thật đấy, cậu đáng yêu thật! – Giang Hựu Thần xoa đầu tôi, ánh mắt sáng lấp lánh khiến tôi không tài nào rời mắt khỏi. - Có điều chúng mình phải luyện tập thêm. Bây giờ chúng mình tập nói nhé!

Tập nói tiếng Anh?

Kì quan thứ chín của thế giới chính là món tiếng Anh bằng tay của tôi, hu hu... Thái Linh này phải luyện nói sao?

Hic hic...

Ban đầu mình chỉ lo tên ác ma An Vũ Phong dạy bài sẽ cốc mình thùng đầu, không ngờ Giang

Hạ Thần còn nghiêm hơn cả An Vũ Phong!

Hu hu hu...

Chúa ơi! Những câu mà Giang Hạ Thần nói con mà nghe hiểu thì con chết liền đó!

- Thái Linh, cậu đã rất cố gắng. Bây giờ có thể nghỉ xả hơi 10 phút! – Giang Hạ Thần nhìn thấy tôi mặt dài thườn thượt, mỉm cười lắc đầu. Nhưng tôi biết cậu ấy khoan dung và đầy trách nhiệm với mình.

Hura, được nghỉ 10 phút! Dây thần kinh căng thẳng như sợi dây đàn của tôi chùng hẳn xuống, trong đầu tôi bỗng có ý nghĩ nghịch cho xả láng. Tôi kéo tay Giang Hạ Thần lao ra khỏi phòng.

- Thái Linh, cậu muốn dẫn mình đi đâu?

- Chúng mình đi dòm trộm bọn họ nhé! Hay lắm đó! – Tôi nháy mắt ma mãnh nói với Hạ Thần, rồi nhẹ như chiếc lá thu lướt ngang phòng học.

- Vớ vẩn, bài khó nhằn thế này mà cũng ra cho tôi làm! Vượt chương trình! Thầy dạy gì mà nhồi như nhồi gà! – Chưa tới phòng khách mà tôi đã nghe thấy giọng nữ cao của Thượng Hội.

- Bạn Thượng Hội... - Một giọng nói bình tĩnh vang lên nhưng sau đó đã bị nhấn chìm không thương xót.

- Tại sao câu nào tôi làm cậu cũng bảo là sai! Xem ra đầu óc ông thầy này có vấn đề!

Tôi lắc đầu lè lưởi nhìn Hạ Thần, nhẹ nhàng đến gần sau lưng Thượng Hội và Ân Địa Nguyên. Thượng Hội đang ngồi quay lưng lại phía tôi, hàng lông mày nhíu lại, trên bàn giấy nhấp đầy những dấu hỏi bằng bút đỏ to đùng.

Tôi và Giang Hạ Thần nhìn nhau: Chỗ này không thể ở lại lâu, không khéo không phải đầu cũng phải tai.

Giang Hạ Thần kéo tôi, nấp sau ghế sofa đến cửa phòng tôi, Ngọc Đình và Kỳ Dục đang ở bên trong.

Khịt Khịt... hút hút...

Ủa? Tiếng gì kì lạ vậy?

Chưa thấy Ngọc Đình, tôi đã nghe thấy tiếng sột sột mũi của nhỏ.

Ai? Ai cảm lạnh vậy? Chẳng nhẽ phòng mình bị viruts SAR tấn công! Help me!

Tôi he hé đẩy ra một khe nhỏ, thấy một chiếc DVD và một đồng khăn giấy trắng!

- Hơ... Ưm... - Một chuỗi âm thanh kì lạ vang lên, tôi nghiêng đầu, ngạc nhiên khi phát hiện ra Kỳ Dục đưa tay lên vỗ miệng, ngáp ngắn ngáp dài.

Sịt... Sịt...

Tiếng sịt mũi lại vang lên, tôi ngoảnh đầu lại, thấy Ngọc Đình đang bê một chồng đĩa DVD đến bên Kỳ Dục.

Sao lại thế này? Không phải là đang ôn bài sao? Hai người này lại biến phòng của tôi thành rạp chiếu phim thế này?

- Này Tôn Ngọc Đình, không phải cô bảo chỉ xem tập cuối thôi sao? Sao lại vác ra lăm đĩa thế này? – Kỳ Dục nhìn chồng đĩa ngáy ra khoảng ba giây, rồi hét lên kinh hãi.

A ha ha... mình thấy có vài bộ phim kinh điển có lẽ cậu chưa xem nên mang hết cả ra! Ha ha ha... Kỳ Dục cậu không có khiếu nghệ thuật lắm nhỉ! Mình nhất định phải bồi dưỡng khiếu nghệ thuật thẩm mỹ cho cậu! – Ngọc Đình vỗ vỗ vai Kỳ Dục, cười tươi hơn hở.

- Đồ điểm tâm đã xong! Các anh chàng đẹp trai vất vả quá! Mau đến đây ăn nào! – Tiếng mẹ vọng lại từ trong bếp, mùi bánh nướng thơm nức mũi.

- Woa! được ăn điểm tâm rồi!

Bộp!

Chết rồi! Tôi chưa kịp đứng dậy chuồn thì Kì Dục đã đẩy cửa bước ra! Tôi luống cuống nhảy về phía Hựu Thần. Những người không may mắn bước vào phòng khách để chịu chung số phận!

- Á!

Bộp... xoạt...

Xoảng... xoảng...

Xoẹt... cộp!

Mọi người đều ngã chổng gọng theo kiểu liên hoàn. Nhưng đáng thương thay... món bánh nướng điểm tâm...

Hu hu hu... họ có phải đến để học ôn không vậy? Ông thần xui, ông bao giờ mới chịu buông tha cho con?!

Hura, cuối cùng mình cũng vượt rào an toàn trước khi thi 30 giây!

Hôm nay là ngày thi mà mình vẫn muộn như thường! Ai bảo mình là Miss nhỏ nòi, hôm qua rõ là đã để chuông đồng hồ, thế mà hôm nay chiếc đồng hồ chết tiệt lại đình công không báo thức.

Tội của tên đồng hồ này về nhà ta sẽ tính sau, bây giờ phải gắng hết sức thi đã.

Thái Linh cố lên!

- Thái Linh! Thái Linh! Hôm nay bà là người đến muộn nhất lớp!

- Ha ha ha! Phải phạt thôi! Phải phạt thôi!

Không cần phải nói, chắc chắn là hai bà bạn vô tâm Thượng Hội và Ngọc Dĩnh rồi. Chỉ có hai nhỏ đó trong lúc nước sôi lửa bỏng này mới còn vui đùa được.

Ngọc Dĩnh cười ngoác miệng, vừa hét to, vừa lôi trong túi ra một dải dây màu trắng, hào hứng hết cỡ như trong đội cổ động.

- Này, mấy bà... - Tôi chưa kịp phản ứng, Ngọc Dĩnh đã túm được đầu tôi, thắt ngay cái dây ngang trán, động tác nhanh thoăn thoắt rồi nhìn tôi gật đầu.

- Bà tự xem này! – Thượng Hội cười híp mí, chìa cái gương nhỏ trong tay ra trước mặt tôi.

Tôi lắc đầu theo thói quen, nhưng phản xạ của ánh sáng làm tôi bỗng nhìn thấy hình ảnh mới của mình.

Phía trên trán là một dải ruy băng màu trắng, bên tai trái buộc một cái nơ, ở giữa viết một từ rõ to: Quyết thắng!

- Đẹp không? Thái Linh, hôm nay chắc chắn bà sẽ vô địch! – Ngọc Dĩnh dương dương tự đắc, tự hào trước kiệt tác của mình. Còn tôi thì tắm mình trong sự ngao ngán.

- Thái Linh! Chúc bà may mắn! – Thượng Hội và Ngọc Dĩnh nháy mắt cổ vũ tôi, rồi trở về chỗ ngồi.

- Yêu cầu các em hãy cất hết tất cả các tài liệu có liên quan vào cặp, rồi đặt lên trên bục giảng. Sau đó chúng ta sẽ bắt đầu thi! – Cô giáo vự tay ôm một tập đề đã được niêm phong bước vào lớp. Cả lũ học sinh tụi tôi đều hít một hơi sâu.

Cô giáo có biệt hiệu là “Giám thị phái nặng xanh” bởi biện pháp trông thi chặt tay, lượn từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới như nặng xanh. Học sinh nào khi nhắc tới vị giáo vụ tiếng tăm lừng lẫy này cũng sợ mất mật, không dám ho he. Ngày thi hôm nay sẽ không ít chiến sĩ phải đầu rơi máu chảy.

Nhìn ánh mắt nghiêm nghị của cô giáo, tim tôi bỗng loạn nhịp, nhưng nhanh chóng ổn định trở lại – Thái Linh, mày phải bình tĩnh!

Tất cả lớp đều lần lượt mang cặp sách lên bục, đột nhiên, bộp...

Một tiếng kêu vang lên, một cánh tay vô tình chạm vào bàn tay tôi, những chiếc bút trên bàn rơi loạt xoạt xuống đất.

- Xin lỗi! Tôi vẫn chưa kịp phản ứng thì đã nghe có người xin lỗi. Mặc dù câu nói xin lỗi không có vẻ thiện chí lắm, nhưng cũng rất kịp thời.

- Không sao! – Đánh rơi bút mình tự nhặt lên cũng được. Tôi vừa trả lời vừa quay đầu muốn xem người đó là ai.

Vừa quay lại, mình bỗng phải hít một hơi thật sâu!

Một đôi mắt trong veo đang nhìn chằm chằm mình, ánh mắt lạnh lùng, đôi môi đỏ thắm rướn lên cao, như tất cả mọi người trên thế giới này đều là kẻ thù của cô ta. Cô nàng xinh xắn, ngạo mạn đó không ai khác là hoa khôi tiếng tăm lừng lẫy – An An!

Tôi sợ hãi, sao lại là cô ta?

- Xin lỗi, mình đụng phải bàn làm bút của cậu rơi, có cần mình nhặt lên hộ không? – Ánh mắt của An An và tôi gặp nhau. Ánh mắt cô ấy đầy vẻ đố kỵ căm phẫn, nhưng lời nói nghe rất hiền hoà, dễ nghe.

- Không... không sao! Để mình tự nhặt! – Tim tôi treo ngược trên cành cây, các neuron thần kinh căng lên, run rẩy cúi xuống nhặt bút. Sau một hồi lo lắng, tôi đã đặt được bút ngay ngắn lên bàn, liếc mắt nhìn An An.

An An mặt hơi đỏ, hơi thở gấp gáp, mắt sụp xuống, cứ như việc nhặt bút vừa rồi nên để cho cô ta chứ không phải tôi. Nhìn thấy tôi. Cô ta không nói nửa lời, mặt mũi khó coi, tức tốc quay người, vòng tay trước ngực về chỗ.

Lúc này cô ấy muốn lên bục giảng cơ mà? Sao bây giờ lại về chỗ ngồi?

Tôi ngạc nhiên ngoảnh đầu nhìn, cô ấy dường như có vẻ hấp tấp, vội vàng. Không phải để ý nhiều như thế, miễn là An An không trêu chọc giễu cợt mình là may lắm rồi.

Nghĩ tới đây, tim tôi trở lại nhịp đập bình thường. Nhưng lòng vẫn thấp tha thấp thỏm không yên.

An An từ trước đến giờ là đứa kiêu ngạo, đụng hổng đồ người khác mà chưa bao giờ biết cất câu xin lỗi. Chắc hôm nay Thái Linh tôi giẫm phải gì nên mới may mắn đến vậy, được nghe từ chính mồm quý sò tộc của An An nói câu xin lỗi, lại còn suýt được quý tộc nhặt bút cho.

Reng reng reng!

Chuông báo thi đã ngân lên, tôi cố gắng xoá khỏi đầu đoạn kí ức về vang vừa rồi, hít một hơi sâu, nhặt bút lên khai chiến. Trận đấu thứ nhất: Môn tiếng Anh.

- Thái Linh, ngày mai cậu phải cố lên nhé! Mình đợi để chúc mừng cậu!

Nhớ lại mẩu tin nhắn Giang Hựu Thần gửi cho mình ngày hôm qua, trong lòng tôi bỗng dậy một luồng sức mạnh vô bờ bến! Mặc dù không thể gặp mặt thường xuyên, nhưng Hựu luôn ở bên cạnh động viên an ủi tôi, không hề bỏ rơi tôi một giây nào...

Bút chì trong tay tôi xoàn xoạt đưa trên giấy. Từ trước đến giờ chưa bao giờ tôi có cảm giác thoải mái khi làm bài như vậy. Trước đây mỗi khi thi, đầu tôi là một mớ bòng bong, mắt hoa lên vì chẳng có câu nào tôi biết trả lời cả. Hôm nay đúng là Thái Linh đã hoàn toàn lột xác, ngọn bút đưa như ngọn gió, cứ như có sức mạnh linh thiêng trợ giúp. Mặc dù những cục u trên đầu vẫn hơi đau nhưng mình phải công nhận Giang Hựu Thần đã giúp cho mình nắm chắc bài như cháo chảy. Hầu hết các câu trong bài tôi đều đã làm. Đúng là bây giờ mình mới hiểu câu nói: Như rồng gặp mây, như cá gặp nước.

Thời gian cứ trôi đi nhanh thoăn thoắt, tôi không dám dừng bút, chỉ sợ thời gian không đủ.

Đột nhiên, cộp cộp cộp...

Tiếng giày cao gót dồn dập bước tới, tôi ngược đầu lên, thấy cô giáo đang nhíu mày, mặt mày nhăn nhó bước tới.

- Em! Tôi chưa hết ngạc nhiên thì cô giáo đã lôi bài tôi, tiếng nói như dao cứa, cắt ngang không khí tập trung làm bài của tất cả học sinh – Thi cử mà mang tài liệu vào phòng quay cóp! Câu nói của cô giáo chủ nhiệm như sét đánh ngang tai.

- Tài liệu nào cơ ạ? Em không... - Tôi mặt đỏ gay cãi.

- Còn xảo biện gì chứ? Em tự xem đi! – Cô chủ nhiệm nhìn thẳng xuống bàn tôi, với tay rút từ bàn lên một tờ giấy ruột mèo, trên đó viết đầy chữ tiếng Anh.

Ai mà nhìn thấy đều biết đó là phao thi!

Thích thích thích...

Tim tôi đập liên hồi, tôi không hề quay cóp, nhưng sao phao thi này lại ở bàn của tôi?

- Cái này không phải... không phải của em! – Tôi run rẩy nhìn cô chủ nhiệm, đầu quay o o một câu hỏi to đùng, chỉ lắc đầu liên tục.

- Không phải của em? Thế ai đặt dưới bàn em chắc? – Giọng cô giáo sắc lạnh như lưỡi dao cạo cứa vào cổ họng tôi. Tôi đưa tay ra định xem tờ giấy đó viết những gì, nhưng một cánh tay đã xoẹt qua, cướp mất tờ giấy.

- An An? – Tôi quay đầu nhìn An An vui vẻ ra mặt nhìn tờ giấy.

Nhìn thấy tôi, An An vênh mặt lên, nhếch mép khinh miệt.

- Thái Linh, định huỷ tang chứng sao? – Sắc mặt nhỏ ngạo mạn dễ sợ. – Định nuốt nó à?

- Tôi... tôi không! Tôi không hề chép phao thi, tôi muốn chứng minh tờ giấy này không phải tôi viết! – Cả lớp đổ dồn ánh mắt về phía tôi, một loạt tên độc đang lao vào tìm tôi. Dù bị oan nhưng tôi nói thế nào cũng chẳng ai tin. Mồ hôi tay tôi đầm đìa, môi cắn chặt.

- Thái Linh, em thông minh lắm! – Cô chủ nhiệm vòng tay trước ngực. – Em biết rõ là sẽ đối chứng nét chữ nên đã đánh máy, đúng không?

Đánh máy sao?

Đùng đoành... Đùng đoành...

Trời xanh dậy sấm ư? Mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được nỗi oan! Tia hi vọng rửa oan cuối cùng cũng mất tiêu!

- Thái Linh, học sinh lớp 12A2! – Cô giáo chủ nhiệm nhắc giấy thi của tôi, nói như hét lên. – Bài thi của em bị huỷ! – Nói xong cô quăng bài thi của tôi trên bàn.

- Không, em không quay cóp! Em không có... - Cô chủ nhiệm không hề quay lại nhìn tôi bước ra khỏi phòng thi, An An cười nhặt rồi về chỗ ngồi, tất cả mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao về nhân cách của tôi.

Ông thần xui ời! Sao đúng lúc này ông lại tìm đến con?

- Yêu cầu Thái Linh, học sinh lớp 12A2 lên phòng giáo vụ ngay! Yêu cầu Thái Linh học sinh lớp 12A2 lên phòng giáo vụ ngay!

Từ phòng học đến phòng giáo vụ, loa phát thanh luôn lặp lại thông báo này. Tôi bước đi nặng nề trong tiếng xì xầm bán tán, những cánh tay chỉ trỏ của lũ bạn học.

Vào trong rồi sẽ xảy ra chuyện gì?

Thông báo về nhà?

Cảnh cáo kỷ luật?

Hay là buộc thôi học?

Không không không...!

Mình không hề quay cóp! Tại sao mình phải chịu phạt chứ? Mình nhất định phải tự thanh minh!

Cộc cộc!

- Vào đi! – Tiếng cô giáo giáo vụ đằng sau cánh cửa nặng nề mùi thuốc súng.

Tôi khẽ đẩy cửa, bước vào phòng giáo vụ.

Ngồi giữa ghế sofa là cô giáo chủ nhiệm, ngồi bên cạnh là hoàng hậu Xianai States - Mẹ Giang Hựu Thần.

Phía sau Giang Hựu Thần, Ân Địa Nguyên, Nghiêm Ngôn và Kỳ Dục cũng tới.

- Thái Linh, em to gan lớn mật thật đấy! – Tiếng cô giáo như sấm rền bên tai, cô đập mạnh xuống bàn, đứng dậy, vòng qua bàn ra phía trước mặt tôi. – Thật không ngờ, trường Maria lại có kiểu học sinh gian dối trong thi cử như thế này! Thật là nhục nhã!

Gian dối trong thi cử?

Hai chữ nặng hàng nghìn tấn ép lên tim tôi, tôi ngược mắt nhìn lên, gặp ánh mắt đang nhìn tôi chằm chằm – ánh mắt của mẹ Hựu.

Mắt mẹ Hựu đầy tức giận, thất vọng và hoài nghi! Còn một chút khinh thường mỉa mai!

- Em không hề gian dối! – Không hiểu sao khi nhìn thấy ánh mắt của mẹ Hựu tôi lại dửng dưng tự biện hộ cho mình.

- Thái Linh, em đừng có quanh co chối tội, tôi tận tay bắt quả tang, chẳng nhẽ tôi lại nhìn nhầm? – Cô giáo vụ liếc xéo tôi như muốn móc họng tôi ra, tiếng nói đánh lại.

Tôi không biết phải giải thích ra sao, chỉ có thể lặp đi lặp lại câu: Em không gian dối! Nhưng ai tin tôi đây?

Hai bàn tay tôi đan chéo vào nhau, cúi gục mặt xuống. Mặc dù không làm sai, không hề phải xấu hổ nhưng khi đối mặt với sự lạnh lùng, nhục mạ của cô giáo vụ và mẹ Hựu, tôi không còn chút dũng khí nào.

- Thái Linh, cô không hiểu lễ nghĩa gia giáo cũng đành nhưng chút đạo đức nhân phẩm tối thiểu cô cũng không có! – Khi tôi và cô giáo vụ đang đối chất thì mẹ Hựu bỗng lên tiếng. Miệng mẹ Hựu dẩu lên, lời nói như nhát dao chém thẳng vào tim tôi. Chẳng nhẽ đây là lời phán quyết cuối cùng?

Tôi... tôi không quay cóp! Tôi không mất nhân cách!

Tiếng nói trong tim tôi ứ ra nhưng không phát thành lời. Một cảm giác nóng nóng ran ran tràn vào mắt tôi, tôi cắn chặt môi cho mình không bật khóc.

Thái Linh, đừng khóc!

- Hựu Thần con nhìn rõ chưa! – Mẹ Hựu sau khi đưa ra phán quyết cuối cùng, quay đầu lại, nói với Hựu một câu lạnh như băng.

Tôi không hề làm sai! Tôi không quay cóp! Tôi nhìn Hựu lắc đầu, trong lòng hoang mang vô độ.

Giang Hựu Thần có tin tôi không?

- Mẹ, con tin Thái Linh, con cũng xin mẹ hãy tin vào Thái Linh! – Đúng lúc tôi bị khủng hoảng tinh thần đến cùng cực thì một giọng nói đánh thép vang lên.

Đây là tiếng của Hựu Thần mà!

Tôi xúc động ngược mắt nhìn Giang Hựu Thần đang đứng đối diện. Đôi mắt Hựu đen như viên đá nhìn tôi, đôi mắt nghiêm nghị và tràn đầy niềm tin, hai tay nắm chặt.

Hựu... tin tôi!

Tất cả uất ức trong lòng tôi bỗng như vỡ òa! Mũi tôi cay cay, nước mắt trào ra như suối, rơi tí tách.

- Hựu, hãy để ý tới địa vị của mình. – Mẹ Hựu mặt đánh lại, nhìn thẳng Hựu, dường như không thể tin là Hựu lại giúp tôi, giúp một đứa “quay cóp”.

- Hôm nay dù là ở địa vị hay thân phận nào, con cũng tin Thái Linh, bạn ấy không hề quay cóp!

- Giang Hựu Thần dường như hiểu được ý nghĩ trong mắt mẹ cậu ấy. Từ cậu ấy toát ra một luồng sức mạnh, đôi mắt nhìn kiên định.

- Cháu... cháu không hề gian lận trong thi cử! – Có Giang Hựu Thần ủng hộ và bảo vệ, tôi càng kiên định thanh minh cho sự trong sạch của bản thân. Tôi gắng lấy hết dũng khí, nhìn mẹ của Hựu Thần.

- Cháu muốn dùng hết sự cố gắng nỗ lực của bản thân để chứng minh cho bác thấy cháu không phải là một người luôn luôn chỉ biết tụt lùi, thất bại.

- Hứ...! – Nghe tôi nói mẹ Giang Hựu Thần hứ một tiếng khinh bỉ, bước ra phía cửa, đứng trước mặt tôi.

- Đây là cái mà cô gọi là sự cố gắng nỗ lực à? Thái Linh, cuối cùng tôi cũng nhận ra cô là loại người nào!

- Cháu... - Tôi muốn tự thanh minh cho mình nhưng ánh mắt đầy ác ý của mẹ Hựu Thần muốn xé xác tôi thành trăm mảnh.

- Mẹ! Hoàng hậu của Xianai States mà xét đoán người khác chủ quan vậy sao? – Ánh mắt Giang Hựu Thần không chút do dự hay sợ hãi, cậu ấy tiếp tục đỡ lấy những câu nói khiến tôi gục ngã.

- Hựu Thần, ta tin vào nhân chứng mà vật chứng mà con cho là ta sai ư? - Mẹ Hựu tiếp tục dùng giọng nói cay nghiệt đâm nát trái tim tôi. - Ở đây với loại người này chỉ tốn thời gian, chúng ta về thôi!

- Bây giờ con không thể về được! – Giang Hựu Thần quay đầu đi, tiếng nói cứng cỏi không khuất phục.

- Con còn biết ta là hoàng hậu sao? Con cũng nên nhớ lấy thân phận và địa vị của mình! – Mẹ Giang Hựu Thần đưa mắt nhìn Hựu rồi liếc ánh mắt lạnh như băng sang phía tôi. – Nửa tiếng nữa chúng ta còn có cuộc phỏng vấn qua điện thoại, hoàng tử của Xianai States không được cò chấp như trẻ con! Con phải nhớ lấy thân phận và trách nhiệm của mình!

Mẹ Giang Hựu Thần nói xong, quay người, đi thẳng một mạch ra ngoài không thèm quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt Hựu Thần bỗng trĩu nặng ưu tư. Tôi biết câu nói của mẹ Hựu về trách nhiệm của một hoàng tử làm cho cậu ấy suy nghĩ. Giang Hựu Thần là hoàng tử, đương nhiên cậu ấy phải gánh trên mình trách nhiệm nặng nề.

Hựu Thần đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt lộ rõ vẻ khó xử. Cậu ấy từ từ ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt đầy áp sự lo lắng, buồn phiền. Cuối cùng cậu ấy thở dài.

- Thái Linh, mình phải làm tròn trách nhiệm của mình, nhưng mình sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu!

Không bao giờ bỏ rơi...

Giang Hựu Thần đã đi khuất, tôi vẫn đứng trơ trơ không nhúc nhích. Cú sốc vừa rồi khiến tôi không gượng dậy nổi, Giang Hựu Thần có trách nhiệm với cả đất nước còn mình luôn gây cản trở, luôn làm ảnh hưởng đến cậu ấy.

Những lời nói cương quyết, ánh mắt tin tưởng vẫn hiện rõ trong đầu tôi. Liệu mình có thể dũng cảm bước tiếp? Liệu mình có thể không bỏ cuộc dù gặp bất cứ khó khăn gì?

CHƯƠNG 4

THÌ THẦM TRUYỀN THUYẾT NGỌN GIÓ NHIỆM MÀU

Sweet memory

Địa điểm:

Nhà Thái Linh
Con đường nhỏ trong thành phố Saint Roland
Phòng giáo vụ trường Maria

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria
Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British
An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British
Mẹ Thái Linh

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

*Nếu có thể, con nguyện khoác trên mình bộ xiêm y đỏ
rực màu lửa
Khe khẽ nhón bước chân nhảy múa bên khe suối xanh
trong mát lành*

*Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con
Thế là tôi trở thành diễn viên đóng thế Jang Nana trong
màn siêu nhân trúng muối xoay tròn lu đất.*

oOo

- Này cái con nhỏ Thái Linh đó còn dám đi học nữa cơ à?
- Ừ, thật là đồ không biết xấu hổ, nếu là tôi thì chẳng còn FACE mà đến trường, quay cóp gian lận!
Trong khuôn viên trường, đâu đâu cũng nghe thấy tiếng người ta bàn tán xôn xao. Gió thu lạnh buốt không biết vô tình hay hữu ý thổi đến bên tai những tiếng nói sắc lạnh muốn cửa vào tìm tôi nhỏ máu. Khó khăn và nhọc nhãi qua một ngày dài như một thế kỉ, tôi cúi đầu, bước vội vã về nhà.
Cộp!
Đầu tôi đập vào cánh cửa, tôi thở hắt ra. Vừa bước vào nhà, tôi bỗng đứng sững lại như bị đóng băng.
Nhà tôi như bị kẻ trộm vào lục lọi, đồ đạc vứt lung tung, trên ghế sofa còn có vài cái túi to đựng đồ!
- Tiểu Th... ái! – Đột nhiên tôi nghe thấy giọng của mẹ vọng ra từ căn phòng phía trong! Tôi ngược đầu lên, nhìn thấy một bóng người tiều tụy liêu xiêu bước ra.
- Tiểu Thái... mẹ có lỗi với con!
Mẹ sao vậy? Sao giọng nói của mẹ lại lạc đi? Tôi lo lắng, sải bước lao đến bên, nắm chặt bàn tay run rẩy của mẹ.
Mẹ cúi mặt, mắt nhìn xuống dưới sàn nhà, lặng lẽ kéo tôi đến bên cạnh sofa, chậm chậm đưa tay ra, tìm kiếm đồ gì đó trong mấy cái túi to.
- Tìm ra rồi! – Mắt mẹ bỗng sáng lên, tay trái rút nhanh từ trong túi ra một chiếc lược gỗ! Mẹ xoay người tôi, tôi có cảm giác một luồng khí lạnh từ đầu xộc vào đến tận tim: Mẹ chải tóc cho tôi!
- Mẹ, mẹ...! – Tôi lo lắng thốt lên, sao hôm nay mẹ lại khác ngày thường vậy nhỉ?

- Tiểu Thái, từ bây giờ trở đi sẽ không còn ai chải tóc cho con nữa đâu! – Mẹ không hề để ý đến phản ứng của tôi, tiếp tục chải tóc cho tôi, đột nhiên mẹ với tay lôi ra một tuýp thuốc đánh răng và bàn chải.

- Mẹ! – Tôi lo sợ lùi về phía sau, mẹ cũng không cản tôi, tự mình lấy thuốc đánh răng lên bàn chải.

- Thía Linh, để mẹ giúp con lấy thuốc đánh răng! Từ nay về sau mỗi sáng thức dậy con phải tự lấy thuốc đánh răng cho mình nhé!

Nghe giọng nói run rẩy của mẹ, tim tôi bỗng đập loạn nhịp, hất tay mẹ ra.

- Mẹ, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mẹ nói cho con nghe đi mẹ!

- Có người gọi điện đến nhà mình nói là mẹ cho con đóng giả nam đi học trường British để lừa đảo một khoản tiền lớn. Tiểu Thái, có lẽ mẹ không thể ở cùng con được nữa, mẹ ... – Tiếng mẹ bỗng bình tĩnh đến lạ lùng, mắt tôi càng lúc càng to tròn, đầu óc quay mòng mòng.

Ngồi tù ư?

Tôi hoài nghi nhìn mẹ, nhưng mẹ đột nhiên giơ tay ra, móc từ trong cái bao lớn một thanh sô cô la Dove!

- Tiểu Thái, đây là thanh sô cô la mẹ giấu con mua tuần trước may mà chưa ăn, nếu không mẹ sẽ hối hận lắm. – Ánh mắt mẹ đầy tiếc nuối, đau thương, tiếng bắt đầu run run. – Chắc chắn trong tù mẹ không có sô cô la để ăn. Nào Tiểu Thái, ăn cùng mẹ miếng sô cô la cuối cùng này đi con!

- Mẹ, mẹ nói rõ xem nào ... – Tôi sốt ruột hỏi dồn, ánh mắt bi thương, đau khổ của mẹ khiến tôi cuống cuống không biết phải làm gì.

Crắc!

Mẹ bẻ mạnh thanh sô cô la ra làm đôi, rồi so xem miếng nào lớn hơn, đưa ra trước mặt tôi.

- Miếng này lớn hơn, phần con! Miếng nhỏ này mẹ sẽ giữ lại, để khi ngồi trong nhà lao buồn thì lấy ra xem...

- Mẹ, mẹ đừng nói xui xẻo! Mẹ sẽ không ngồi tù đâu, phải không ạ? – Tôi lo sợ trước thái độ bất thường của mẹ, xoa tay không muốn lấy miếng sô cô la. Không, mẹ đang nói dối mình!

- Tiểu Thái... – Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng, hoảng hốt của tôi, mẹ bỗng bật cười, kéo tôi vào lòng, nhẹ nhàng xoa đầu, giọng nói dịu dàng ấm áp. – Mẹ lo lắng nhất là con đó, con gái ngốc! Sau này mẹ không có ở nhà, nhớ tự lo cho bản thân. Buổi sáng phải ăn sáng nghe chưa!...

- Không! Con không muốn xa mẹ! Con không muốn... – Mũi tôi bỗng cay xè, nước mắt rơi lã chã.

Không... Mình không muốn rời xa mẹ... Mẹ là gia đình ấm áp của mình!

- Mẹ yên tâm, mẹ sẽ không sao đâu! – Tôi ngược đầu, vuốt mấy lọn tóc có vài sợi bạc của mẹ, giọng dứt khoát.

- Thôi nào, con gái! Giúp mẹ sắp xếp hành lí thôi! – Giọng mẹ ấm áp, gắng mỉm cười với tôi, đưa tay chỉ ra phía phòng của mình.

- Hành lí? Đây không phải đều là ...?! – Mắt tôi nhòa lệ nhìn mẹ, không biết mẹ đang định làm gì.

- Chỗ đồ này? Đương nhiên không phải là toàn bộ hành lí đâu! – Mẹ đẩy tôi vào trong phòng. Toàn thân tôi như bị sét đánh trúng, chôn chân tại chỗ.

Trời ơi! Trong phòng mẹ, tay nải, bao đồ chất ngang tầm đầu người!

- Tiểu Thái, mẹ con thuộc hàng quốc sắc thiên hương, cho nên phải đắp mặt nạ dưỡng da mỗi ngày! Ngoài ra cần phải bổ sung vitamin C và khoáng chất, con xem, cái máy xay sinh tố này rất thích hợp cho mẹ ...

Nghe mẹ giới thiệu sự cần thiết của từng món đồ, tôi muốn té xỉu! Chẳng nhẽ mẹ định ngồi tù với núi đồ này? Sáo mình có cảm giác là mẹ chuẩn bị ở khách sạn năm sao nhỉ?

- Ôi! Mẹ đột nhiên nhảy dựng lên, chạy tót vào phòng khách, ngồi xuống ghế sofa, bật tivi, vẫy vẫy tay trong khi mắt dán chặt vào màn hình. – Tiểu Thái con dọn dẹp giúp mẹ nhé, chờ mẹ xem xong chương trình này sẽ lại giúp con!

Gì cơ? Sao bây giờ tôi lại thành người dọn dẹp bãi chiến trường cho mẹ thế này?!

Tôi hai tay chống hông. Thật bức mình mẹ quá, giờ phút này rồi mà còn ...

- Xin lỗi, tôi tạm thời không thể nhận lời đón tiếp quý vị được.

Tôi đang quay người dọn dẹp đồng hồ, thì một giọng nói vọng đến khiến tôi sựng người!

Giọng nói này là của ...

- A! Tiểu Thái mau ra đây xem này! – Tôi đang ngó quanh tìm nơi phát ra giọng nói thì mẹ đã kinh ngạc thét lên, tay chỉ vào màn hình tivi. – Đây là anh chàng đẹp trai đến nhà ta lần trước mà! Trời ơi! Còn lên cả ti vi nữa cơ à! Máy quay đặt hướng này trông cậu ta đẹp trai quá!

Xoẹt – Tôi lao tới trước tivi như muốn nhảy bổ vào trong.

Giang Hựu Thần!

Cậu ấy mặc một bộ áo sơ mi tối màu, dáng người cao cao, nước da rám nắng căng lên, đôi mày nhíu lại, đôi mắt nhìn nghiêm nghị, cương quyết.

Mình không nằm mơ đấy chứ?

Tôi nghĩ rằng mình đang gặp ảo giác, vội vàng đưa tay lên dụi mắt, nhưng Giang Hựu Thần vẫn đứng trước mặt rõ như ban ngày. Tôi vội dí sát mặt vào phía màn hình, mắt tròn xoe.

Dường như Giang Hựu Thần đang bị một nhóm phóng viên xúm lại phỏng vấn.

- Hoàng tử Giang Hựu Thần, nghe nói trước đây hoàng tử và một nam sinh có tên là Thái Lăng có quan hệ tình cảm, hoàng tử giải thích thế nào về tin này? – Một phóng viên vẫn cố tình đưa micro ép Giang Hựu Thần trả lời.

Có quan hệ đồng tính với nam sinh?

Bọn họ đang nói Giang Hựu Thần và mình sao? Tim tôi như bị bóp nghẹt.

- Xin lỗi quý vị, hôm nay tôi chỉ trả lời những câu hỏi có liên quan đến đất nước Xianai States của chúng tôi. – Giọng Giang Hựu Thần vẫn bình thản, cậu ấy ngẩng cao đầu, miệng mỉm cười lịch sự đáp lại.

- Hoàng tử Giang Hựu Thần, nghe nói hoàng tử đã từng đánh nhau với lũ du côn. Với tư cách một hoàng tử, ngài cho rằng hành động cư xử của mình ra sao? Có phải hoàng tử coi đó là một hành động anh hùng trượng nghĩa? – Một phóng viên khác chạy tới trước mặt, hướng mic về phía Hựu.

- Tôi tin rằng tất cả các quý vị ở đây đều là những người có đạo đức nghề nghiệp vì vậy sẽ không bao giờ đuoối hình bắt bóng! – Nụ cười vẫn tỏa sáng trên đôi môi của Hựu, cậu ấy dừng lại rồi nói tiếp – Tôi mong quý vị sẽ quan tâm tới các tin tức có ý nghĩa, có giá trị hơn. Mong quý vị không để những tin văt vãnh đó làm ảnh hưởng đến không khí chung!

- Hoàng tử Giang Hựu Thần... Xin hỏi, lần này hoàng tử đại diện cho Xianai States...

Giang Hựu Thần quả nhiên rất giỏi! Có thể bình yên như không thoát khỏi miệng lưỡi sắc nhọn của đám phóng viên báo lá cải! Tôi nhìn ngắm Hựu trên ti vi, phong thái vững vàng chững chạc. Đúng rồi, hay là mình nói chuyện của mẹ với Hựu! Cậu ấy nhất định có cách giúp mình giải quyết!

Ánh mắt tôi tràn trề hi vọng nhìn Hựu. Đầu tôi nặng trĩu trĩu. Tôi bỗng thấy Hựu bước ra

khỏi đám phóng viên, đưa tay ra bấm huyết, xoa thái dương cho tôi.

Tim tôi dường như bị ai cứa nát ... Mỗi ngày cậu ấy đều phải nhận lời mời phỏng vấn nhiều vậy sao? Mỗi ngày dù là phóng viên có thiện ý hay ác ý tới phỏng vấn cậu ấy đều phải đón nhận sao?

Những quả bọc phá ngăm liên tục nổ đê lên tim cậu ấy, cậu ấy chắc rất mệt mỏi, rất đau đớn! Nhưng cậu ấy cứ phải giữ phong thái đàng hoàng đỉnh đặc của một hoàng tử, vẫn phải mỉm cười với cả thế giới này...

Tôi dăm dăm nhìn Hựu, rồi tự mình bỏ ý định nói với cậu ấy: Hựu đã đủ mệt mỏi rồi, mình không thể dồn hết gánh nặng lên vai Hựu.

Reng reng reng...

Chuông tan học ngân lên, lại một ngày học nặng nề trôi qua. Tôi điều tra cú điện thoại khủng bố mất cả ngày mà chẳng có manh mối gì. Nghĩ đến cảnh mẹ lo lắng sợ hãi, tim tôi như bị đá tảng đè nặng đến nghẹt thở.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tôi gắng hết sức lắc lắc cái đầu đau như búa bổ, móc điện thoại ra khỏi túi, gọi điện về nhà xem mẹ có sao không.

Tu tu tu...

- Merci Merci! – Tiếng mẹ ở đầu dây, tôi nhắm mắt lại hình dung ra khuôn mặt tràn trề hạnh phúc của mẹ.

- Mẹ, con sắp về nhà rồi!

- A! Là Tiểu Linh hả con? Nói cho con một tin vui! Hôm nay mẹ vừa ngủ dậy đã hoàn toàn trẻ lại! Vừa mới bước ra cửa thím Lý ở nhà bên đã khen mẹ phải trẻ lên đến năm tuổi.

Tiếng mẹ bên đầu dây sang sảng, tôi bịt đầu điện thoại, màng nhĩ như sắp rách ra đến nơi.

Nhưng có đưa điện thoại ra xa cách hai chục phân, tôi vẫn nghe thấy tiếng mẹ nói oang oang.

Crộp kệt crộp kệt!

Tiếng gõ cửa chỉ của nhà tôi mới có! Chỉ cần gõ mạnh một chút là cánh cửa nhà tôi sẽ phát ra tiếng như sắp đổ đến nơi.

- Đồ lừa đảo, mở cửa ra ngay!

- Mẹ, mẹ nói gì cơ? – Trong điện thoại có tiếng lạ vọng tới, tim tôi bỗng thất lại, chẳng lẽ đang xảy ra chuyện gì sao?

- À ... không, không! Tiểu Thái, mẹ phải đi đắp mặt nạ đây, thôi nhé! – Mẹ vội vàng cúp điện thoại.

Đồ lừa đảo?

Không xong rồi! Mẹ gặp nguy hiểm!

Tôi run bắn, vội gập điện thoại lại, chạy như tên bắn về nhà.

Bình!

Tôi lao phải cái tường chắn ngang lối đi, tôi bị đẩy lùi lại phía sau. Ngược đầu lên nhìn hóa ra là tên An Vũ Phong chứ chẳng có cái tường nào cả.

- Này đồ ngốc, đứng ngăn ra giữa đường làm gì vậy? – An Vũ Phong nghiêng nghiêng cái đầu, khuôn mặt tinh nghịch – Có phải lên chức đại ngốc lừng danh rồi không? Phư phư phư... Thái Linh, định chạy đi đâu vậy?

Giờ phút này tôi chẳng còn tâm trí cãi nhau với tên An Vũ Phong, đầu tôi o o nhắc lại những câu nói lại vừa nghe được trong điện thoại. Tôi chỉ nghĩ tới mẹ, tôi chỉ muốn mau mau về đến nhà.

Qua ngõ rẽ kia là về tới nhà rồi!

Hai chân tôi nặng như đeo đá, nhưng tôi vẫn gắng chạy tiếp! An Vũ Phong bám ngay sau tôi, hỏi với nhưng tôi cũng chẳng có thời gian để trả lời.

Xoẹt!

Sao trước cửa nhà tôi lại dán toàn giấy đỏ thế này? Lại còn có chữ viết bằng mực đen: Đồ lừa đảo!

Trời ơi! Trong lòng tôi xáo trộn và có dự cảm không lành! Nhưng ban nãy mẹ vẫn còn...

Nghĩ đến mẹ gắng giả bộ tươi cười, tôi bỗng thấy chua xót, nước mắt ứa ra. Bước chân tôi trĩu nặng, tôi dừng lại bần thần trước cửa như chú chim nhỏ không biết bay về phương trời nào.

Tôi thở dốc, nước mắt giàn giụa, như kẻ điên lao vào xé tan những tờ giấy dán ở cửa.

- Mẹ ơi... Mẹ ơi... – Tiếng nói của tôi lẫn với tiếng nấc nghẹn, hai tay tôi vẫn không ngừng vò nát, xé rách những mảnh giấy khốn kiếp.

Xat xat xat... Giấy bị gió thổi tung lên, những tờ giấy như diều võ giương oai trước mặt tôi. Đột nhiên có một cánh tay giúp tôi xé những tờ giấy quái quỷ đó xuống.

- Xảy ra nhiều chuyện như thế tại sao không nói gì với tôi? Tôi nói rồi, dù cô có gặp bất cứ chuyện gì, tôi vẫn luôn ở bên.

Tôi ngược đôi mắt nhòe lệ nhìn thấy những cọng tóc bay trước gió của An Vũ Phong.

- Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? – An Vũ Phong chau mày tiến sát gần, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt nhìn thấu tận tâm can tôi. – Tôi đã nhìn thấy rồi, cũng đoán được một phần, lẽ nào cô muốn tiếp tục giấu giếm?

- Tôi ... – Nhìn thấy ánh mắt lo lắng và quan tâm của An Vũ Phong, vành đai phòng vệ cảnh giác của tôi hoàn toàn sụp đổ. Nước mắt tôi xối xả, khóc nức lên, rồi kể lại từ đầu đến cuối cho An Vũ Phong.

- Sao không nói với Giang Hựu Thần? – Nghe tôi kể, An Vũ Phong tròn mắt ngạc nhiên.

Nhắc tới Giang Hựu Thần, ruột gan tôi như có người xát muối. Tôi thật vô dụng, Giang Hựu Thần đã khó khăn lắm rồi, tôi không hề giúp được gì ngược lại chỉ gây phiền phức thêm cho cậu ấy...

- Không thể nhờ cậu ấy giúp được phải không, cậu ấy còn phải tự giải quyết những chuyện khác nữa. – An Vũ Phong dường như có đôi mắt thần nhìn thấu tim gan tôi. Lời nói của cậu ấy nhắc lại lời nói trong lòng tôi. Phong ngược mắt lên, rồi hít một hơi dài. – Xem ra phải dựa vào tôi thôi!

Dựa vào Phong ư?

Đầu óc tôi rối tung lên, trân trân nhìn An Vũ Phong như người ngoài hành tinh.

- Phư phư... – An Vũ Phong bỗng cười ranh mãnh, khác hẳn với Vũ Phong trầm tĩnh lúc nãy, Phong đưa tay ra vuốt tóc, nháy mắt itnh nghịch. – Đây cô bạn Thái Linh, hay là chuẩn bị đi mua vé số nhỉ? Vận may đang đến với cô đó! Xem nào, ngay cả một anh chàng đẹp trai, tài năng xuất chúng như tôi mà cũng chuẩn bị giúp cô bạn cơ đấy.

Nói xong, An Vũ phong còn chu môi ra, làm động tác hôn gió với tôi.

K... ha k... ha...

Mặc dù ban nãy tôi còn khóc như mưa, nhưng giọng nói và cử chỉ lém lỉnh của An Vũ phong làm tôi phải bật cười.

- Ha ha ha, cô bạn Thái Linh, tôi rất vĩ đại phải không? Tôi đang cứu rồi cho con người bất hạnh là cô đấy!

Điều bộ tự tin của An Vũ Phong làm tôi bỗng cảm thấy ấm lòng. Vũ Phong thật sự giúp được mình sao?

Nhưng khi thấy nụ cười ranh mãnh vạn kiếp bất biến của Vũ Phong, tôi bỗng thấy bất an.

- Thế nào bạn Thái Linh, mau cảm ơn tôi đi chứ! – An Vũ Phong rướn mày, giọng pha thêm chút mật ong. Ủi trời ơi! ... Dáng vẻ và giọng điệu dỗ ngon dỗ ngọt của Vũ Phong lúc này khiến mình liên tưởng tới con cáo trong truyện “Cô bé quàng khăn đỏ”.

- Cảm... ơn...! – Tôi rướn cái cổ cứng như ướp đá của mình, gật như bỗ củi.

- Lời nói gió bay, phải có giấy trắng mực đen. – An Vũ Phong lôi tập giấy và cái bút từ trong cặp sách ra, viết xoẹt xoẹt trên giấy, rồi đưa tờ giấy chữ to như gà mái ghe ra trước mặt tôi.

Cái gì vậy?

Tôi đón lấy tờ giấy, mắt thô lỗ, suýt nữa thì làm rơi xuống đất.

HỢP ĐỒNG TUYỂN DỤNG NỮ SIÊU NHÂN TRÚNG MUỐI MÚA BỤNG

...

Bên A do tình huống đột xuất, cần một khoản tiền.

Bên B do lòng tốt tương thân tương ái bạn bè, ra đường gặp chuyện bất bình, tuốt đao tương trợ.

Yêu cầu bên A phối hợp với bên B hoàn thành điều tra xã hội học, và đảm nhận toàn bộ phần thực hiện, tức là đóng thành nữ siêu nhân trúng muối để múa bụng trong khu náo nhiệt nhất trung tâm thành phố Saint Roland. Nếu bên A có thể thu hút được trên 100 người đến xem cho bên B tiện làm điều tra xã hội học, thì sau khi hoàn thành công việc, bên B lập tức trả cho bên A khoản tiền thù lao là 5,000USD.

Một trong những điều khoản trách nhiệm của hợp đồng này là bên A khi múa bụng phải luôn giữ tư thế đẹp, có tinh thần trách nhiệm với công việc.

Bên A:

Bên B: An Vũ Phong

- Này bạn Thái Linh, mau kí tên vào. Sau khi kí xong tôi sẽ giúp bạn! – An Vũ Phong dúi mạnh cái bút vào tay tôi, chỉ vào tờ giấy, giục tôi kí.

- Đây... – Tôi đứng sững người, tay lạnh toát, mắt nhìn An Vũ Phong nghi hoặc.

- Này, cô có định kí không đây? Nếu không kí là tôi đi đấy! – Thấy tôi chần chừ, An Vũ Phong sốt ruột quay người định bỏ đi.

- Tôi... kí! – nghĩ tới mẹ, nghĩ tới những mảnh giấy đỏ ghi chữ “Đồ lừa đảo”, tim tôi thắt lại. Tôi nắm lấy cái bút, kí vào phía bên A.

- Ô... phư phư phư... – An Vũ Phong vẻ mặt đắc ý, mãn nguyện, lấy lại tờ giấy, xem kĩ lại một lần nữa. Đột nhiên, ngược mặt lên, nghiêng nghiêng đầu, dáng vẻ bất chính, miệng cười ngoác đến tận mang tai.

Gió nhẹ thổi qua, ánh mặt trời cuối chiều tỏa ra những tia nắng yếu ớt nhưng ấm áp, mọi việc sẽ ổn thôi.

Bỗng dưng tôi thấy ớn lạnh sống lưng...

Ánh nắng mặt trời chiếu vào những cây ngô đồng hai bên đường, xuyên qua kẽ lá, bóng nắng lấp lánh như sao trên mặt đất. Trên đường những người khách bộ hành vẫn vui vẻ đón nhận những điều mới mẻ như ngày thường.

- Thật là... thật là phải làm vậy sao?

Tôi tần ngần đứng trước khu náo nhiệt nhất trung tâm thành phố, mặt mày ủ ê nhìn An Vũ Phong đang tỉnh queo như sáo.

- Đương nhiên rồi, hợp đồng đã kí mà! – Những sợi tóc dài của Vũ Phong sáng bóng dưới ánh nắng, phản quang vào mắt tôi.

Hắn ta lôi tờ giấy hợp đồng ra phe phẩy rước mặt.

Ôi! Một bản hợp đồng bất công... Tôi nhìn người trên đường đông như kiến cỏ, tìm bắt đầu đập dữ dội.

- Này, cầm lấy! – An Vũ Phong “tốt bụng” gí cái đầu siêu nhân trứng muối vào tay tôi, miệng huýt sáo vui ra mặt.

Tôi nhìn trân trân đôi mắt của quả trứng vịt muối, trên trán của siêu nhân trứng còn có một vạch dài màu đỏ. Sau khi định thần, tôi ngo ngoác ngược đầu lên nhìn bộ mặt điềm nhiên như không của tên An Vũ Phong, nói lắp bắp đến nổi suýt cắn vào lưỡi:

- Cái này, cái này...

- Cái này là để đội lên đầu! Nếu không thì sao gọi là super-girl trứng muối được? – An Vũ Phong cười tươi roi rói. – Nếu cô thay đổi ý kiến thì thôi, An Vũ Phong này từ trước đến nay không ép ai bao giờ!

Hu hu... phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Đúng là:

Kẻ cầm ăn phải tâm sen

Đắng cay ráng chịu, nổi lòng ai nghe?

Tôi mang bộ mặt cay cú nhìn tên An Vũ Phong, nước mắt lưng tròng đeo chiếc đầu super-girl trứng muối lên đầu.

- Xong rồi, Thái Linh, sau đây chúng ta sẽ biểu diễn màn cực sốc! – Tiếng An Vũ Phong oang oang bên ngoài. Tôi nấp trong cái đầu trứng muối, hậm hực với tên sói ác độc khoái bày trò oái oăm.

Oa oa oa... Trời đất ơi, không khí trong cái đầu trứng muối này ngọt ngạt quá, tôi trợn mắt như hết hơi, đầu nặng trĩu trĩu, chân tay mềm nhũn vì thiếu khí. Ôi khó thở quá!

- Mọi người mau đến xem, super-girl trứng muối biểu diễn múa bụng! Xin đừng bỏ qua cơ hội hiếm có này!

Tiếng An Vũ Phong phồng mang trợn má quảng cáo chan chát bên tai. Chúa ơi, chẳng nhẽ ngày tận thế đã tới rồi sao?

Tôi gắng gượng, kéo cái áo T-SHIRT lên, để lộ phần rốn vẽ hình Ortman, chân tay lẩy bẩy, nhúc nhích phần bụng dưới ...

Đừng ai nhìn thấy tôi... Đừng ai nhìn thấy tôi...

Tôi lầm nhấm như người cầu kinh, trong đầu hiện ra chữ *Vạn* của Phật tổ. Mong Phật tổ linh thiêng giúp con, đừng để ai nhìn thấy con trong bộ dạng này.

- Các anh đi qua các chị đi lại, xin đừng bỏ lỡ dịp may hiếm có! Xin các ông các bà, các cô các chú, các anh chị em hãy mau tới đây thưởng thức màn trình diễn nghệ thuật của super-girl trứng muối mới ra lò. Mà trình diễn hot nhất thành phố Saint Roland đây! – Thằng cha An Vũ Phong ba trợn đó vẫn tiếp tục thản nhiên quảng cáo ồm tỏi như rao vặt.

Tách!

Một giọt mồ hôi to như hạt đậu nhỏ xuống, mặt tôi đỏ như gấc. Tên An Vũ Phong đúng là đồ giàu đồ bím leo, chẳng nhẽ hẳn cho là mình đang bán bánh mì giữa chợ hay sao mà quảng cáo là mới ra lò?

- Trình diễn nghệ thuật à? Nghe hay đấy!

- Mẹ ơi, con muốn xem! Con muốn xem cơ!

Người đi đường nghe thấy tiếng rao vặt “đầy sức hút” của tên Vũ Phong liền túm tụm dần lại. Những người đi qua đi lại lần lượt cũng dừng lại, chúng tôi bị vây kín bởi vòng trong vòng ngoài. May mà có cái đầu trứng muối, nếu không chắc mình phải nhảy từ đỉnh Everest để tự sát mất. Đã trót thì trót, tôi nhắm mắt, lắc lư phần bụng cứng đờ.

- Cách tạo dáng này cũng được đấy chứ?

Tạo dáng?

Sao chẳng ai có chút mắt thẩm mỹ nào thế nhỉ?

- Đây là màn trình diễn đặc sắc kết hợp nhuần nhuyễn hài hòa giữa hình tượng super-girl trứng muối hiện đại và nghệ thuật múa bụng Tây Á truyền thống. Mọi người xem, những nếp uốn... – An Vũ Phong vừa nói, vừa đập bồm bộp vào vai tôi, nhắc nhẹ tôi – Mau làm sóng trên bụng đi!

Sao tên mặt dày này lại có yêu cầu quá đáng thế nhỉ?! Bụng tôi lép như tôm thế này thì lấy đâu ra sóng?

- Mẹ, con muốn chụp với siêu nhân trứng muối! Tôi đang cố làm cho bụng mình “lăn tăn gợn sóng” thì tiếng một cậu nhóc vang lên.

- Ha ha... muốn chụp ảnh phải không nhóc? – Tiếng An Vũ Phong vui như mở cờ vọng lại. Đúng là thằng cha lòng dạ đen tối! Ta mà là siêu nhân trứng muối thật thì ta sẽ không tha cho mi, tên ác nhân!

- Siêu nhân trứng muối, mau quỳ xuống, để ta trèo lên vai!

Sao thằng nhóc này ngang ngược thế nhỉ? Đúng là người làm sao của chiêm bao làm vậy... Người mà An Vũ Phong mời đến xem biểu diễn chẳng khác gì hấn cả!

Tôi đành phải khom lưng xuống, lần mò đến gần thằng nhóc đáng ghét. Để ta xem người mặt mũi thế nào, nếu không có người ở đây ta sẽ tét vỡ mông người.

Tách... tách...

Không biết ai chụp ảnh... Một bức, hai bức, ba bức...

- Mẹ ời con muốn làm siêu nhân trứng muối! Con phải đánh bại quái vật! – Tiếng tên nhóc thì lại lạnh lạnh bên tai.

- OK, nhóc, thử đấu với siêu nhân trứng muối xem ai có khả năng đánh bại quái vật! – Giọng nói quen quen này...? Lại là tên An Vũ Phong, ác ma của đời tôi.

- Woa, woa! Con muốn đấu với siêu nhân trứng muối! – Thằng nhóc lại vùi vỉnh.

Ơ hơ hơ... Tôi máy mắt liên tục, run bần bật trong cái đầu trứng muối. Không xong rồi! Một dự cảm bất an bao trùm khắp người tôi.

- Wao, xem cú đại náo thiên địa của ta đây! – Tiếng thét non nớt của một đứa trẻ dội đến, tôi bị huých mạnh một cái. Ôi mắt tôi như thấy hàng trăm vì sao sa, trời quay đất quay...

Bình!

Tôi dò dẫm như kẻ mù...

Tôi bỗng đâm sầm vào người trước mặt, tôi gắng sức đỡ cái đầu nặng như chì để giữ thăng bằng cho khỏi ngã.

- Cảm ơn! – Người đó đỡ lấy tôi, tôi rồi rít cảm ơn!

Người này không cáu giận hay bực tức vì bị đâm vào, cứ thế im lặng.

- Cảm ơn! – Tôi lí nhí cảm ơn lần nữa, phần eo có cảm giác là lạ. Sao eo mình lại có cảm giác ấm ấm, mềm mềm? Ôi! Thằng cha đó ôm tôi ư?

- Này, buông tôi ra! – Trời ời, thằng cha đó định lợi dụng tôi. Tôi nộ khí xung thiên, giơ tay ra đẩy mạnh thằng cha xồm đó. Nhưng vì đẩy mạnh quá nên cái đầu trứng muối cũng bị rơi ra!

Đồ háo sắc, mau hiện nguyên hình! Ta không để lợi dụng đâu nhé!

Cái đầu trứng muối rơi ra, tôi thấy không khí xung quanh dễ thở làm sao! Mở mắt ra, xem tên háo sắc đó mặt ngang mũi dọc ra sao nào...

Dưới ánh sáng mặt trời, nước da hồng hào căng mọng, đôi lông mày lưỡi mác, đôi mắt tối màu huyền hoặc, cái mũi cao, và... mái tóc dài...

Kẻ ôm chặt tôi không buông ra lại là tên An Vũ Phong!

- An Vũ Phong, mau buông tôi ra! – Tôi giãy giụa nhưng tên An Vũ Phong vẫn không buông tha.

- Ha ha... Thái Linh, nói cho bé ngốc biết nhé! Giãy giụa vô ích thôi! Nhưng không phải lo đâu, chúng ta đều làm theo hợp đồng thôi! – Giọng cười đắc ý của tên An Vũ Phong vọng lại bên tai, tim tôi bỗng thắt lại.

- Hợp đồng... Hợp đồng đâu có viết như thế? – Tôi lo lắng, giọng lạc đi, kêu lên.

- Thái Linh? – Tiếng An Vũ Phong bỗng dịu dàng pha chút giận hờn. Tôi nheo mắt lại, mặt đỏ lựng lên, tôi như kẻ lạc trong đêm, gắng tìm một giọng nói quen thuộc. Bỗng phía trước xuất hiện một dáng người cao cao, đôi mắt sáng, nước da rám nắng, ánh mắt đầy vẻ phần nộ.

Tay tôi buông thõng xuống.

- Giang... Giang Hựu Thần?!

- Phong, cậu đang làm gì thế? Thái Linh là con gái sao cậu lại để cho cô ấy làm việc này? - Giang Hựu Thần nhìn chăm chăm vào tay An Vũ Phong, cúi đầu, đôi tay của An Vũ Phong vẫn ghì chặt lấy eo tôi.

- Không phải vậy đâu! Phong chỉ...! - Giang Hựu Thần đang hiểu nhầm, nghĩ rằng An Vũ Phong định chinh tôi. An Vũ Phong bỗng chau mày lại. Tôi lắp bắp định giải thích, thì không kịp nữa.

- Tôi thì sao nào?! - An Vũ Phong buông tôi ra, giận dùm dùm lao đến trước mặt Hựu Thần, hất hàm.

- Tôi không cho phép ai làm tổn thương đến Thái Linh, kể cả cậu! - Giang Hựu Thần không đếm xỉa đến cái đầu bốc hỏa của An Vũ Phong, ánh mắt cương quyết, dường như chẳng việc gì có thể khiến cậu ấy lùi bước.

- Định bảo vệ cô ấy ư? - An Vũ Phong hừ một tiếng khinh khỉnh, phản kích lại. - Nhớ cho kĩ, khi cô ấy đau khổ tuyệt vọng, khi cô ấy khó khăn, người ở bên cô ấy không phải là cậu, mà là tôi!

- Tôi cảm ơn cậu, nhưng tôi đã nói rồi: tôi sẽ bảo vệ cô ấy! - Giang Hựu Thần nhìn về phía An Vũ Phong rồi đi lướt qua người Vũ Phong đến bên cạnh tôi.

- Cậu không đủ tư cách để bảo vệ cô ấy, đừng hòng mang cô ấy đi! - An Vũ Phong sôi máu vì lời nói của Hựu, tức run lên, quay người lại, vòng tay ra trước mặt tôi, giữ tôi trong lòng mình.

- An Vũ Phong! - Tôi sợ hãi kêu thất thanh, nhưng An Vũ Phong không hề để ý đến tiếng kêu của tôi, kéo tôi sát chặt vào lòng, tôi không cự quật nổi.

- Phong, cậu buông cô ấy ra! - Giọng Hựu vẫn bình tĩnh, ánh mắt bỗng sâu thẳm đầy suy tư.

- Cậu dựa vào cái gì kia chứ? - An Vũ Phong vẫn lì lợn, phản bác lại. - Nếu có bản lĩnh thì cậu hãy tự mình bảo vệ cô ấy, đừng kêu tôi bỏ cuộc!

- Được! - Ánh mắt Giang Hựu Thần bỗng đổi khác, hết sức quả quyết. Cậu ấy dùng bàn tay mạnh mẽ của mình giữ chặt vai An Vũ Phong, nhân lúc Vũ Phong nói lỏng người, kéo tôi từ chỗ Vũ Phong vào lòng mình.

Lúc đôi vai tôi chạm vào ngực cậu ấy, mặt Giang Hựu Thần bỗng biến sắc, lông mày nheo lại.

Phụt!

Mũi Giang Hựu Thần chảy máu!

Tôi hoảng lên, giúp cậu ấy bịt dòng máu tương từ cánh mũi, nhưng cậu ấy xua tay. Tôi lo lắng cuống quýt.

- Giang Hựu Thần, ngay cả chạm vào người cô gái mà mình thích mà còn chảy máu mũi, cậu có tư cách gì mà lớn tiếng sẽ bảo vệ cho cô ấy?! - Giọng An Vũ Phong mỉa mai sắc lạnh như dao.

Lời nói của Vũ Phong chém một nhát lên người Hựu, cậu ấy sựng người lại, mắt tức giận nhìn Vũ Phong, tay nắm chặt nắm đấm, đấm vào ngay giữa mặt Vũ Phong.

Mặt Vũ Phong hằn đỏ vết đấm, mắt hơi sựng lên.

- An Vũ Phong! - Tôi hét lên.

- Thế nào, tôi nói đúng phải không, cậu đau lòng chứ gì? - An Vũ Phong nhếch mép cười, rồi xoa xoa lên chỗ bầm tím.

Vũ Phong cũng không chịu để yên, đấm mạnh vào bên má Hựu.

Bốp!

Mặt Hựu cũng bị sựng lên, máu mũi chảy bắn tung tóe. Nhưng cậu ấy không hề cau mày, trả đòn lại vào trướng cằm của Vũ Phong.

- Cậu đừng chọc giận tôi! - Giang Hựu Thần vung tay lên cao, giọng tức giận, mất bình tĩnh.

- Hừ, cuối cùng cậu cũng dám ra tay! Tôi muốn cho cậu một trận từ lâu rồi! - An Vũ Phong

vẫn không chịu rút lui. Hai người vừa đánh nhau vừa lờ lững qua tiếng lại.

Bốp! Bốp! Bốp!

Những cú đấm của Hựu Thần, của Vũ Phong vung qua vung lại trước mắt tôi, tôi chỉ thấy mắt mình hoa lên, lòng rối ren.

- Dừng lại! Hai người mau dừng lại! Dừng đánh nhau nữa! Dừng đánh nhau nữa!

Tôi cố gắng hét to, nhưng chẳng có ích gì. Hai người này muốn giải quyết xong mọi ân oán, càng đánh nhau càng hăng máu.

- Dừng đánh nhau! Dừng đánh nhau! – Tôi nước mắt giàn giụa, lao thẳng vào giữa, định dùng thân mình để cản cú đấm mạnh như trời giáng của hai bên.

- Thái Linh! – Nhìn thấy tôi lao tới, Giang Hựu Thần bỗng rút đôi tay đang vung lên của mình! Tôi chỉ thấy có ai đó ôm chặt lấy tôi. Giang Hựu Thần ôm tôi quay người một trăm tám mươi độ.

Bốp!

Tiếng một cú đấm phát ra, tôi quay đầu lại, thấy An Vũ Phong không kịp thu lại nắm đấm của mình, đấm trúng vào lưng Hựu.

- Giang Hựu Thần! – Cậu ấy đau điếng cả người, tôi vội vàng đỡ Hựu, ngó đầu ra phía lưng. – Cậu đau lắm phải không? Sao cậu lại lấy người che cho mình?

- Mình không sao! – Giang Hựu Thần thở mạnh, lắc lắc đầu an ủi tôi. Cậu ấy nhú mày vì đau nhưng không muốn tôi sợ.

Tôi đứng phắt dậy, định trách móc Vũ Phong, chỉ thấy cậu ấy đứng thẩn người tại đó, ánh mắt đờ đẫn.

Gió lạnh thổi rối tung mái tóc bơ phờ của Vũ Phong, như cố ý thổi rất mặt cậu ấy. Đôi tay nắm chặt hồ hững buông thõng như không còn chút sức lực nào.

- An... - Con cái giận của tôi bỗng nhiên biến mất tăm. Tôi chưa kịp kêu tên cậu ấy thì Phong đã lăm lăm đi xa, bóng cậu ấy hằn in trên đường.

Tách....

Đột nhiên tôi thấy ánh sáng nháy lên.

Tách... tách... tách!

Tôi có cảm giác mình là minh tinh trên chiếc thảm đỏ, ánh sáng liên tục chớp lóa trước mắt, khiến tôi không mở mắt ra được.

Không kịp đợi tôi phản ứng, một bóng đen cầm máy ảnh nhanh như cắt chạy vào một con ngõ.

- Dừng lại! – Tôi định chạy đuổi theo nhưng bị một bàn tay kéo lại. Giang Hựu Thần một tay giữ chặt mũi, một tay túm lấy tôi. Tôi vội vàng hất tay cậu ấy ra vì sợ máu mũi sẽ chảy nhiều thêm.

- Thái Linh, đừng đuổi nữa! – Giang Hựu Thần bị hất tay ra ngạc nhiên rồi lấy lại tinh thần. - Sao... sao cậu lại tránh mình?

- Mình không... không có! – Tôi cúi đầu vờ về mép áo, trong đầu hiện lên ánh mắt mệt mỏi của Giang Hựu Thần trong buổi phỏng vấn.

Mình không thể làm phiền cậu ấy, tuyệt đối không thể!

- Rõ ràng cậu đang né tránh mình! – Giọng Giang Hựu Thần bị kích động nhưng không hề tức giận mà hơi chua xót. – Trong nhà xảy ra nhiều chuyện như thế sao cậu không nói với mình? Cậu không tin là mình có thể bảo vệ cho cậu ư?

- Không... không phải... không phải thế! – Tôi nhìn ánh mắt dịu dàng của Hựu Thần, tim như bị hàng ngàn hàng vạn mũi kim xuyên qua. Càng đau xót tôi càng không muốn cho Hựu Thần biết hoàn cảnh của tôi lúc này. Tôi không biết phải làm sao, nước mắt ứa ra.

Giang Hựu Thần nắm lấy tay tôi kéo tôi chạy theo. Nếu cậu ấy bị chảy máu nữa, sẽ ngất mất, tôi định rút tay lại nhưng Giang Hựu Thần đã nắm chặt tay tôi, không buông.

Vù... vù... vù...

Tôi bị Giang Hựu Thần giật tay kéo đi, chỉ nghe thấy tiếng gió xung quanh.

Gió đông lạnh thổi vào mặt chúng tôi ran rát, thổi khô những giọt nước mắt trên má, tôi khụt khịt mũi, hơi thở gấp gấp dần, trán chúng tôi thấm đẫm những giọt mồ hôi, nhưng Giang Hựu Thần vẫn chạy về phía trước.

Hộc... hộc...

Giang Hựu Thần ngẩng cao đầu, không hề có ý dừng lại! Cậu ấy... cậu ấy muốn đưa mình đi đâu? Mình không chạy nổi nữa rồi!

- Dừng... dừng chạy nữa! – Dường như đã chạy được một thế kỉ, tôi mỏi rã rời đến nỗi không chịu nổi, rút tay ra khỏi tay Hựu, hai tay chống vào đầu gối, mặt đỏ căng nhìn cậu ấy!

Giang Hựu Thần cũng bắt đầu thấm mệt, thở hổn hển.

- Giang... Giang Hựu Thần! – Không biết tôi lấy sức mạnh ở đâu, hét lên với Hựu. – Cậu định làm gì vậy? Cậu muốn đưa mình đi đâu?

- Ha ha... xem ra biện pháp của mình rất có hiệu quả. – Giang Hựu Thần mỉm cười nhìn tôi với ánh mắt chân thành. – Thái Linh, có phải cậu không còn thấy buồn nữa đúng không?

- Ơ... - Tôi nhìn Hựu, cậu ấy thở hổn hển mà vẫn cười được. Quả thật trong lòng tôi mọi buồn phiền đã tiêu tan hết.

- Chạy bộ là cách trút mọi bức dọc buồn phiền hữu hiệu nhất! Lúc lòng mình buồn phiền, mình sẽ chạy. Chạy xong, mình thấy lòng đỡ nặng phiền muộn! – Trán Giang Hựu Thần rơi xuống một giọt mồ hôi sáng lấp lánh, trườn theo bờ má xuống dưới cằm.

Trút bỏ phiền muộn... trút bỏ phiền muộn?

Tôi bối rối, đúng là lúc chạy bộ tôi đã quên mọi buồn phiền! Nhưng... bỗng nhiên nghĩ tới... ánh mắt tôi bỗng trĩu nặng ưu phiền.

- Sao vậy? Vừa mới dừng lại không chạy nữa lại buồn rồi à?

- Không, mình... mình rất ổn! – Tôi miễn cưỡng cười gượng, cố gắng nhếch môi lên để cười.

- Khi lòng vui vẻ không bao giờ mắt lại dầm lệ. – Nhìn tôi đang gượng sàu làm vui, Giang Hựu Thần hơi rướn đôi mày. – Chẳng nhẽ cậu không thể kể cho mình tâm sự của cậu sao?

Mắt dầm lệ?

Tôi vội vàng chớp chớp mắt, một dòng nước nóng từ khóe mắt rớt xuống, trườn theo sườn má. Khi tôi mở mắt, mắt tôi đã nhòe đi. Tôi đưa tay lên má thấy ướt nhẹt, toàn là nước mắt! Trong lòng tôi bỗng thấy chan chát mẫn mẫn.

- Chỉ là mình chạy nhanh quá... chạy nhanh quá! – Tôi cắn chặt môi, lau dòng nước mắt. Nhưng nước mắt vẫn tuôn ra như suối, càng lau đi lại càng nhiều thêm.

Không được, mình sẽ không được khóc! Mình thế này thì Giang Hựu Thần sẽ lo lắng, mình sẽ chất thêm gánh nặng cho cậu ấy!

Tôi gạt nước mắt nhưng những giọt nước mắt ấy dường như rất ngang bướng không nghe lời tiếp tục rơi lã chã, mắt tôi bắt đầu có cảm giác đau đau.

Nghe không, dừng lại ngay, những giọt nước mắt ương bướng!

Nhưng nước mắt tôi như nước biển lúc thủy triều lên càng lúc càng mạnh.

- Thái Linh, đừng tự dằn vặt mình, nhìn cậu đau khổ mình đau lòng lắm. – Đôi mắt nhòe nhoẹt của tôi nhìn thấy ánh sáng ấm áp từ đôi mắt Hựu, cậu ấy đưa một cánh tay về phía tôi, mở bàn tay ra, trong đó có một chiếc khăn tay màu trắng tinh khiết. Bàn tay Hựu khê khàng đưa về phía tôi, nhẹ nhàng lau cho tôi những giọt nước mắt.

Đôi mắt tôi mở to, lấp lánh nước mắt, nhìn khuôn mặt dịu dàng tuấn tú trước mặt mình...

Vù.... vù.... vù...

Gió đông ra sức cào xé, tấp quật những rặng cây xác xơ bên đường, phát ra những tiếng kêu gào thảm thiết.

Tôi ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng từ chiếc khăn tay. Tôi đã khóc, khóc thật to như chưa bao giờ được khóc. Đôi tay cứng cáp của Hựu đặt nhẹ lên vai tôi, một cảm giác ấm dịu lan truyền đến tận tâm can tôi.

- Thái Linh, không ngờ lúc cậu khóc... - Đợi khi tôi bình tĩnh lại, Giang Hựu Thần vừa cười vừa nói.

- Sao cơ? – Tôi hơi bối rối, lo lắng nhìn Hựu.

- Giống hệt nhóc Maruko! Hì... hì... hì...! – Giang Hựu Thần nhìn tôi cười híp mí.

- Cậu... đồ đáng ghét! – Tôi bĩu dài môi. Đầu tôi bỗng hiện ra hình ảnh nhóc Maruko trong truyện nước mắt nước mũi lòng thông, tôi tự làm phép so sánh với mình lúc khóc rồi bật cười khanh khách.

- Hắt xì... hắt xì... - Giang Hựu Thần cười, đột nhiên hắt xì. – Lạnh quá! Ôi tuyết rơi rồi!

Tuyết rơi rồi?!

Tôi bỗng thấy vai mình run lên vì lạnh, cúi đầu nhìn xuống, những bông hoa tuyết như những mảnh pha lê rơi xuống lòng bàn tay tôi, rồi bị hơi ấm làm cho tan chảy.

Tôi bất giác ngước đầu lên, một chút tuyết đang bay lura thưa trên đầu, khắp không gian đều có ánh sáng trắng của những bông hoa tuyết li ti. Dường như có những thiên thần bé nhỏ hạ phàm cùng với những bông tuyết trắng, lặng lẽ trốn trên mặt đất.

- Đẹp quá...! – Tôi khe khẽ thốt lên.

- Ừ...! – Giang Hựu Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời tối âm u và những bông hoa tuyết trắng xóa. Cậu ấy lạng người đi một lúc lâu. – Có thể, mọi việc rồi sẽ qua đi...

Xoẹt...

Một chiếc xe sang trọng màu đen mang những cánh tuyết xoẹt ngang trước mặt rồi dừng lại chỗ Giang Hựu Thần.

Chiếc xe này quen quá...

Tôi chưa kịp định thần thì cánh cửa xe mở ra, hai người mặc bộ đồ màu đen bước xuống, rào bước về phía Giang Hựu Thần, cung kính cúi người:

- Hoàng tử, mời ngài về cùng chúng tôi.

- Đợi đã, ta còn việc chưa giải quyết xong! – Giang Hựu Thần khảng khái xua tay, đi đến phía trước mặt hai người áo đen.

- Nhưng thưa hoàng tử... thế này thì chúng tôi làm sao ăn nói được với hoàng hậu... - Hai người áo đen dỗi theo Hựu, giọng nói đầy vẻ khó xử.

- Đợi ta hai phút! – Hựu trầm lặng giây lát rồi bỗng ngẩng đầu lên, quả quyết ra mệnh lệnh.

- Vâng! Hai người đó vội né sang một bên chờ đợi. Giang Hựu Thần quay người, lấy từ trong túi ra một bức thư, đưa cho tôi.

Đây là cái gì vậy?

Tôi mở phong thư ra. Gì cơ?

ĐƠN TỰ THỨ

Tôi Lâm Tử Hạo xin tự thú:

Thái Linh không hề gian lận trong thi cử, tất cả đều do tôi bày kế cho nữ sinh trường Maria hãm hại...

Gì cơ?!

Lâm Tử Hạo bày kế hãm hại tôi...

Hình ảnh đau đớn mấy hôm trước lại hành hạ tôi. Tôi nhớ lại thái độ kì cục khác thường của An An khi va vào bàn tôi...

Hóa ra là mưu đồ của họ!

- Giang Hựu Thần! – Tôi có cảm giác vui mừng khi mây tan lại nhìn thấy mặt trời. Tôi ngoảnh đầu lại định nói biết bao lời cảm kích với cậu ấy nhưng khi nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của cậu ấy, tôi không thể nói lên lời.

- Thái Linh, mình có việc phải đi trước. – Giang Hựu Thần mỉm cười, ánh mắt tràn đầy sự yêu thương. – Nhưng cậu hãy nhớ rằng, bất luận xảy ra việc gì, mình vẫn luôn bên cậu!

Giang Hựu Thần lên chiếc xe sang trọng đó rồi biến mất khỏi tầm mắt của tôi, chỉ còn lại những bông hoa tuyết cứ rơi rơi mãi.

Hoa tuyết rơi trên má tôi, lạnh lạnh.

Nhưng lòng tôi lại ấm áp.

- Hắn ta bỏ lại cô như vậy sao? – Một giọng nói lạnh như băng vang lên phía sau lưng. Tôi thấy An Vũ Phong từ từ tiến lại, khuôn mặt đầy đau khổ.

- Cậu ấy...

- Cậu ta không có khả năng để bảo vệ cô! – An Vũ Phong có vẻ tức giận, hai tay nắm chặt.

- Không, cái này Hựu đưa cho tôi.... - Tôi đưa đơn tự thú của Lâm Tử Hạo cho An Vũ Phong xem. Cậu ấy sững người rồi giật tờ giấy trong tay tôi.

- Hóa ra, cậu ta luôn dõi theo cô... hóa ra bảo vệ chăm sóc cho ai đó không cần lúc nào cũng ở bên cạnh người đó... - Sau khi xem hết tờ tự thú, An Vũ Phong lẩm nhẩm một mình. – Thế là Giang Hựu Thần lại quay lại là cậu ấy...

- Cậu nói gì cơ? – Tôi đang lo lắng cho Giang Hựu Thần nên không nghe rõ những lời An Vũ Phong vừa nói. Tôi ngược mắt nhìn thấy vẻ hững hờ của An Vũ Phong. – Giang Hựu Thần trước đây...?

- Đúng thế, chuyện xảy ra lâu lắm rồi... - Ánh mắt An Vũ Phong xa xăm, như xuyên qua thời gian trở về quá khứ.

Tuyết rơi càng dày, gió thổi làm những bông tuyết trắng nháy múa tung tăng trong không trung. Chúng tôi đang quay lại thời thơ ấu.

- Lúc nhỏ, Giang Hựu Thần là người có tố chất của một vị thủ lĩnh. Khi năm đứa chúng tôi lần đầu tiên gặp mặt, những người lớn tuổi nói hoàng tử Giang Hựu Thần muốn chúng tôi đi theo, chúng tôi đều không phục. Chẳng nhẽ Giang Hựu Thần là hoàng tử là có thể chỉ đạo chúng tôi? Cuối cùng cậu ấy đã dùng năm đấm hạ gục tất cả chúng tôi để chứng minh xứng đáng là vị thủ lĩnh.

Hoa tuyết bay nháy trước mặt tôi, tuyết xuống lạnh buốt. Có những bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên mái tóc dài của Phong thấp sáng khuôn mặt đang hồi tưởng về quá khứ của cậu ấy.

- Dường như cậu ấy sinh ra là để làm bậc quân vương. Làm bất cứ điều gì, cậu ấy đều có thể tự giải quyết được. Hồi đó, chúng tôi theo Giang Hựu Thần, có cậu ấy, tất cả mọi việc đều được giải quyết nhẹ nhàng ổn thỏa.

Những lời nói nhỏ nhỏ đánh thức miền kí ức hào hùng, giọng nói tràn đầy sự ngưỡng mộ.

- Nhưng từ khi cha cậu ấy qua đời mọi việc đều thay đổi.

Gió bỗng mạnh lên, thổi tung hoa tuyết tấp vào mặt chúng tôi.

An Vũ Phong nắm chặt tay, dường như kí ức hiện ra trước mặt cậu ấy rõ mồn một, ánh mắt đầy vẻ hụt hẫng, thất vọng.

- Cậu ấy bắt đầu sống khép mình, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của mẹ, trốn trong vòng tay bảo vệ của Ân Địa Nguyên và mấy người đó... giống như một con rối vô hồn, cậu ấy thu mình trong vỏ ốc, không muốn bước ra bên ngoài!

Hoa tuyết lượn tròn trong không trung, dường như cũng nghe thấy lời tâm sự của Vũ Phong, những bức dọc bởi một quá khứ không thể nguôi ngoai.

Tôi lặng người đi nhìn An Vũ Phong đang xúc động mạnh, những đường gân trên cổ căng ra, có lẽ cậu ấy đang tức giận.

- Tôi rất ghét Giang Hựu Thần... không, tôi ghét con búp bê bằng thủy tinh, chứ không phải cậu ấy! Tôi đã cãi nhau với cậu ấy không biết bao nhiêu lần, nhưng tất cả đều vô ích. Tôi và hội Ân Địa Nguyên chỉ còn cách theo sau cậu ta... cho đến hôm xảy ra chuyện đó!

Ánh mắt An Vũ Phong bỗng trở nên khó hiểu, sâu lắng. Lòng tôi bỗng trầm xuống.

An Vũ Phong nói chuyện đó. Là chuyện gì vậy? Tại sao khi nhắc đến chuyện đó, An Vũ Phong lại đau khổ đến như vậy?

- Em gái tôi tên là An Vũ Tinh, một cái tên rất đẹp và tràn trề sức sống phải không?

Tôi khe khẽ gật đầu, không dám ngắt quãng câu chuyện của Vũ Phong.

- Tiểu Tinh em gái tôi từ nhỏ đã rất thích theo chân chúng tôi, suốt ngày bám theo các anh chơi đùa. – Nhắc tới em gái mắt An Vũ Phong bỗng sáng lên ấm áp như tia nắng mặt trời.

- Rồi Tiểu Tinh mỗi ngày một lớn, nó đã ý thức được sự khác nhau giữa nam và nữ. Chúng tôi đều nhận ra nó đối với Giang Hựu Thần khác. Tôi biết đứa em gái gốc của mình bắt đầu biết yêu, tôi lo lắng lắm. Nhưng chúng tôi vẫn chơi với nhau như thường, chẳng ai nói điều gì với ai.

An Vũ Phong bỗng thở dài, giọng buồn rười rượi:

- Cuối cùng, Tiểu Tinh cũng dũng cảm bày tỏ tình cảm của mình với Hựu Thần.

- Ồ...! – Từ nãy đến giờ tôi ngồi im nghe An Vũ Phong thuật lại đầu đến cuối câu chuyện bỗng khe khẽ thốt lên ngạc nhiên. Tiểu Tinh chắc chắn phải là một cô gái dũng cảm, dũng cảm hơn tôi rất nhiều.

- Nhưng kết quả, không giống như câu chuyện cổ tích, hoàng tử và công chúa có thể sống bên nhau hạnh phúc. – An Vũ Phong gượng cười. – Giang Hựu Thần nói chỉ xem Tiểu Tinh như em gái. Tiểu Tinh rất đau khổ, nhưng không hề bỏ cuộc. Bất kì ai cũng nhận ra nó đã lấy hết dũng khí và lòng can đảm của mình tìm Giang Hựu Thần, nhưng cậu ấy chọn cách lảng tránh, không muốn xuất hiện trước mặt em gái tôi nữa.

An Vũ Phong càng kể càng buồn.

- Tiểu Tinh quyết định đi du học, mang theo tổn thương tinh thần. Rồi nó mãi không về nữa...

Giọng An Vũ Phong lặng đi, tôi dăm dăm nhìn Vũ Phong, lòng bỗng như bị chôn sâu dưới đáy biển. An Vũ Phong, cậu ấy rất thương em mình.

- Đều là do Giang Hựu Thần! Do sự mềm yếu, đón hèn của cậu ta làm Tiểu tinh không trở về nữa! Vì cậu ta sống vô trách nhiệm, là đồ hèn kém, bạc nhược! Chính vì cậu ta mà Tiểu Tinh phải tha hương nơi đất khách quê người, phải rời xa mái nhà thân yêu, rời xa vòng tay yêu thương của cha mẹ, rời xa cả anh trai nó! Vì thế tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu ta!

Tiếng An Vũ Phong bỗng to lên, như muốn dùng tất cả lời lẽ chửi mắng, nguyên rủa để làm nhẹ bớt nỗi lòng. Nhìn thấy tôi luống cuống không biết phải nói gì, An Vũ Phong cười chua xót, cúi đầu.

Im lặng... im lặng rất lâu...

Tôi khẽ ngược đầu lên, nhìn An Vũ Phong rụt rè hỏi:

- Thế... Tiểu Tinh bây giờ ra sao? Cô ấy ổn chứ?

- Mấy hôm trước Tiểu Tinh viết thư về. – Nhắc đến Tiểu Tinh, tôi bỗng thấy trong mắt Vũ Phong lóe lên tia sáng ấm áp diệu kì. – Nó nói đã tìm được một chàng trai tốt, nó đang sống rất vui vẻ, hạnh phúc. Nhưng ở nơi đất khách quê người, không có một người thân bên cạnh, liệu nó có hạnh phúc không?

- Tiểu Tinh thật sự dũng cảm, dũng cảm hơn anh trai nhiều đấy! – Tôi khe khẽ nói, vỗ vai Vũ Phong.

Vũ Phong ngạc nhiên nhìn tôi.

Gió ngừng thổi, hoa tuyết rơi nhẹ nhẹ làm thành một lớp mỏng trải trên mặt đất. Bầu trời và mặt đất dường như liền thành một dải màu trắng.

- Cô ấy đã quên đi nỗi đau trước đây để bắt đầu một cuộc sống mới. Sao cậu không quên vết thương đó đi để sống? Chẳng phải cậu đã nói rằng trốn chạy không phải là cách tốt nhất sao? Nhưng... Giang Hựu Thần cũng như cậu đều mong cho Tiểu Tinh hạnh phúc. – Tôi nhìn An Vũ Phong, có cảm giác mình không phải là Thái Linh nữa mà là Tiểu Tinh, một cô gái dũng cảm đang kiếm tìm hạnh phúc, can đảm đứng lên. – Mặc dù Giang Hựu Thần không phải là hạnh phúc của Tiểu Tinh, nhưng nếu cậu ấy không từ chối Tiểu Tinh thì cậu ấy cũng không thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy. Nếu như không nói ra sự thật, thì cậu ấy càng làm tổn thương cô ấy hơn!

Hóa ra mọi việc chỉ đơn giản thế thôi!

- Thái Linh! – An Vũ Phong ngạc nhiên cắt đứt lời nói dài dòng của tôi, cậu ấy nhìn tôi chăm chăm. Tôi có cảm giác lo lắng đến sồn tóc gáy.

- Giang Hựu Thần có phải là niềm hạnh phúc của em không? – An Vũ Phong do dự hỏi.

- Tôi... - Tôi không mở lời nổi, chỉ lặng người đi, có cảm giác như thời gian đang ngưng tụ.

- Em nhất định phải để cậu ấy trở thành niềm hạnh phúc của mình nhé! – An Vũ Phong nói dứt khoát. – Cảm ơn em, Thái Linh!

Nói đoạn, An Vũ Phong quay người, rảo bước đi xa.

- An Vũ Phong... - Tôi có cảm giác An Vũ Phong đang bước ra khỏi thế giới của tôi, tôi chợt gọi tên cậu ấy.

Vũ Phong đã đi được mấy bước, quay đầu lại.

Tôi bỗng thấy một vầng sáng, nụ cười của Vũ Phong, nụ cười tự tin, ngạo nghễ. Nụ cười ấy gần gũi, thấp sáng trên khuôn mặt anh tú của cậu ấy!

- Thái Linh, tôi sẽ luôn ở bên em, cho đến khi... em tìm được hạnh phúc của mình.

Lúc này, tôi cảm thấy trong lòng An Vũ Phong có cái gì đó đã tan ra, hòa vào với những bông tuyết nhẹ nhẹ trong không gian...

CHƯƠNG 5

HÓA THÂN THÀNH CÁNH BƯỚM RỰC RỠ MUÔN MÀU

Beauty Revolutuion

Địa điểm:

Biệt thự nhà họ Giang

Bệnh viện thành phố Saint Roland

Phòng học lớp 12A2 trường Maria

Nhà Thái Linh

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria
Tôn Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 12 trường Maria
An An – học sinh lớp 12 trường Maria
Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British
An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British
Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British
Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British
Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British
Mẹ Giang Hựu Thần
Mẹ Thái Linh

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

*Nếu có thể, con nguyện theo anh ấy
suốt bốn mùa xuân hạ thu đông
Để thực hiện lời thề nguyện ước bởi vĩnh hằng muôn thủa*

*Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con
Và thế là tôi bước vào trang kết của
truyện cổ tích thần tiên*

oOo

Vù vù...

Tôi nắm chặt tờ giấy thú tội trong tay, chạy như bay đến biệt thự họ Giang.

Tôi đi theo vị quản gia vào ngôi biệt thự tráng lệ. Đài phun nước lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời, phản chiếu vào mặt tôi. Tôi bắt đầu run lên như cây sậy.

Mẹ Hựu liệu có tin tôi không...?

Đi qua hành lang dài, lên cầu thang, tôi theo quản gia bước vào một căn phòng được canh gác cẩn mật. Đây chắc là phòng họp của gia đình Hựu!

Tôi thấp tha thấp thỏm, vừa ngược đầu lên, tôi thấy mẹ Hựu mặc một bộ váy dài đang đứng trước cửa sổ vẻ mặt nghĩ suy điều gì. Đôi mắt bà sâu thẳm, không ai có thể đoán ra bà đang có tâm sự gì.

- Ông xuống dưới nhà đi! – Nghe thấy có người bước vào, mẹ Hựu cũng không ngoảnh đầu lại.

- Thừa hoàng hậu, chúng ta sắp khởi hành, hoàng tử đã đi tới đó trước, xin bà đừng làm lỡ thời gian... - Quản gia hơi cố vẻ khó xử, do dự nhắc nhở mẹ Hựu.

- Các người cứ đi trước đi, lát nữa ta sẽ liên lạc sau. – Mẹ Hựu tiếp tục nhìn ra cửa sổ, giọng nói dứt khoát, đầy uy quyền khiến người khác phải răm rắp nghe theo.

- Vâng, thưa bà! – Ông quản gia cung kính bước ra, khép cửa lại.

Căn phòng im ắng, ngay cả không khí trong phòng cũng ngừng chuyển động.

Tôi đứng như trời trồng ở một chỗ, không biết phải làm gì để phá vỡ sự im lặng đáng sợ đó.

- Nói đi, tìm ta có chuyện gì? – Mẹ Giang Hựu Thần ngoảnh đầu lại, bước đến bên chiếc bàn dài, kéo chiếc ghế cao, ngồi xuống. Bà ngược đôi mắt sắc lạnh nhìn tôi.

- Cháu... - Đầu óc tôi bỗng trống rỗng, tôi gặng ngúc ngoắc cái đầu, xòe tờ giấy về phía mẹ Hựu. – Cái này... cái này có thể chứng minh cháu trong sạch...

Chúa ơi! Sao con lại run cầm cập thế này? Giọng nói của tôi lắp bắp không thành tiếng.

Đôi lông mày của mẹ Hựu hơi rướn lên có vẻ ngạc nhiên, rồi nhanh chóng trở lại bình thường. Bà đưa tay ra lấy tờ giấy trong tay tôi, liếc qua một cái rồi quăng lên bàn.

- Tôi hiểu rồi! Nhưng cái này thì có thể nói lên điều gì? – Giọng mẹ Giang Hựu Thần vẫn chậm rãi như nói chuyện thời tiết với người qua đường. Tôi thấy như bị dội một gáo nước lạnh, toàn thân sồn da gà.

- Cái này... cái này có thể chứng minh cháu trong sạch! – Tôi lo lắng, nắm chặt lấy tờ giấy.

Mẹ Giang Hựu Thần cười khinh khỉnh, lật một sấp báo trên bàn quăng tới trước mặt tôi, giọng nói lạnh như băng:

- Còn cái này, cô định lấy gì ra chứng minh nữa?

- Báo... báo buổi sáng? – Tôi chết lặng người đi. Sao mẹ Hựu lại đưa cho mình xem báo buổi sáng? Tôi vội vàng cúi đầu, một hàng chữ in đậm hiện ra trước mắt. Dòng máu chảy trong tim tôi như bị nén chặt lại.

Hoàng tử British và tình địch ấu dả - Sự thật về chuyện tình cảm của hoàng tử?

Trời ạ! Đây... đây là...

Dưới hàng tít to đó là bức ảnh phóng to – Trong ảnh tôi đang bối rối đứng bên đường, còn Giang Hựu Thần và An Vũ Phong đang ấu dả.

Trong đầu tôi hiện ra cảnh Hựu và Phong đánh nhau, lúc đó có ánh sáng nháy lên... Chắc là bị chụp lén rồi! Tên phóng viên quá đáng!

Mồ hôi chảy từ trán tôi lăn xuống, tôi giữ chặt tờ báo trong tay, run lên bần bật.

- Cô nhìn rõ rồi chứ? – Giọng mẹ Hựu mỉa mai, mỗi tiếng như búa tạ giáng xuống đầu tôi. – Chuyện này, cô định giải thích sao đây?

- Cháu... lúc đó cháu không nghĩ là... - Tôi vội ngược mắt lên giải thích với mẹ Hựu, nhưng ngay cả tôi cũng thấy lời nói của mình chẳng có một chút lí lẽ thuyết phục nào.

- Không nghĩ tới? – Mẹ Giang Hựu Thần ngắt lời tôi, cao giọng. – Nghĩ tới thì sao? Kể cả cô có nghĩ tới, cô có dám đảm bảo con trai tôi không gặp những chuyện như thế này nữa không?

- Cháu... - Tôi định mở miệng giải thích nhưng hàm cứng đờ ra. Mẹ Giang Hựu Thần nói đúng, kể cả khi mình biết trước sẽ xảy ra chuyện gì, mình cũng không đủ khả năng ngăn cản việc đó xảy ra.

- Hừ... - Mẹ Giang Hựu Thần bị kích động, đứng phắt dậy, đập bàn. – Nếu không phải tên phóng viên đó tham tiền, nếu như không có tôi ngăn lại, bài viết này sẽ đăng trên trang nhất báo sáng hôm nay. Cô thì có thể mang lại cho con trai tôi cái gì chứ?

Tôi lặng người đi, nhìn tờ báo, tôi không biết nói gì nữa.

- Cô không hề có khả năng để ngăn việc đó xảy ra! Tôi nói cho cô biết, nếu cô còn bám lấy con trai tôi, việc như thế này sẽ tiếp tục xảy ra! Cô còn ở bên nó, thì nó còn gặp tai ương!

Nhìn đôi môi mấp máy liên hồi của mẹ Hựu, tôi thấy lòng mình chua xót.

Từng câu từng chữ như lưỡi mác sắc nhọn, xoáy sâu vào vết thương lòng của tôi. Tôi cố gắng giữ cho mình đứng vững, tôi định nói với bà vài câu nhưng câu nói như mắc trong họng.

Tôi không thể biện hộ... Không, tôi không hề biện hộ!

- Cô đi đi, tôi không muốn thấy cô xuất hiện bên con trai tôi. Sự tồn tại của cô chỉ khiến nó gặp phải tai bay vạ gió! – Giọng mẹ Hựu ruồng rẫy ghét bỏ, như muốn tống khứ tôi ngay tức khắc. Bà quay phắt đi, mắt nhắm nghiền lại, không muốn nhìn thấy tôi một giây nào nữa.

Mẹ Hựu muốn đuổi mình đi! Tim tôi như thắt lại, tôi thất bại rồi...

Reng... reng... reng...

Khi tôi còn đang bần thần đứng chôn chân tại chỗ, thì chuông điện thoại của mẹ Hựu đổ dồn.

- Hựu, là con à? – Giọng mẹ Hựu nghiêm khắc nhưng đã đỡ bức tức hơn. – Ta sẽ đến ngay, việc ở đây cũng xong rồi.

Nói xong, bà liếc nhìn tôi, ánh mắt như muốn nói: Sao cô vẫn chưa đi khỏi đây?

Hóa ra cú điện thoại vừa rồi là của Hựu Thần. Tôi cúi đầu đau đớn, ê chề.

Tôi quay lưng đi khỏi căn phòng đáng sợ đó, thì nhìn thấy mẹ Hựu bỗng khựng người lại.

Lông mày nhíu lại, bà thở dốc, lấy tay vuốt ngực.

- Ừ... - Mẹ Hựu gắng giữ nhịp thở ổn định, tiếp tục nói trong điện thoại. – Không sao đâu! Cách!

Mẹ Hựu cúp điện thoại, vẻ mặt rất đau đớn.

- Bác bác... sao vậy ạ? – Tôi sợ hãi, bước đến bên mẹ Hựu.

- Đừng động vào người tôi! – Giọng mẹ Hựu hơi run run, mặt trắng bệch, hơi thở gấp gáp.

Bà định đẩy tôi ra, nhưng tay run nên điện thoại rơi xuống sàn.

- Bác làm sao vậy? – Một dự cảm chẳng lành bao trùm lấy tôi, tôi mặt tái xanh lo lắng đỡ mẹ Hựu.

- Cháu sẽ gọi cho Hựu!

- Không được gọi! – Mẹ Hựu thở dốc, ánh mắt lo lắng. – Hựu còn có buổi phỏng vấn, đừng làm phiền nó.

- Nhưng bác... - Mẹ Hựu đứng không vững, người xiêu đi, ngã vào tôi.

- Bệnh... bệnh tim thôi! – Mẹ Hựu đuối sức, trán lấm tấm mồ hôi, mặt tím ngắt.

Tôi lo lắng như ngồi trên bàn chông, cắn chặt môi: Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

- Hựu... - Tiếng mẹ Hựu rên rỉ đau đớn. Cứ thế này bà sẽ mất mạng mất.

- Người... người đâu? – Tôi gắng lấy hết sức bình sinh hét lớn.

- Không... không có... ai... đâu! – Mẹ Hựu cố nói – Bọn họ... và Hựu... tham gia... phỏng vấn...!

Đúng rồi, lúc này mẹ Hựu nói với quản gia đi trước!

Bây giờ... không có ai ở đây sao?

- Cháu... cháu sẽ đưa bác đi bệnh viện! – Bây giờ chẳng nghĩ được gì nhiều, mình cứ đưa mẹ Hựu đi bệnh viện thôi.

Nghĩ đoạn, tôi đỡ mẹ Hựu xuống cầu thang. Mẹ Hựu hiểu ý tôi, nhưng đau đến độ không nhúc nhích nổi.

- Cháu... cháu sẽ công bác! – Tôi cắn chặt răng, dùng hết sức, vòng tay mẹ Hựu qua cổ mình rồi công lên vai.

- Không cần đâu... - Giọng mẹ Hựu yếu ớt, tôi không để ý đến lời nói đó, xốc mẹ Hựu lên vai.

Tôi công bà, thở hổn hển ra đến cửa, đẩy cánh cửa nặng trịch trịch. Đôi chân tôi dường như nhùng ra, không còn sức nữa. Cố lên! Đừng để ngã! Biết thế này thường mình đã tập thể dục chăm chỉ rồi!

- Thái Linh, gọi... gọi xe! – Giọng mẹ Hựu yếu ớt phía sau lưng.

Trời ơi, đúng là chó cắn áo rách, đường vắng hoe, không thấy bóng dáng một cái xe nào!

- Ừ... - Tiếng mẹ Hựu rên rỉ đau đớn phía sau. Tôi dùng hết sức xốc bà trên vai.

- Thái Linh, cháu định làm gì? – Giọng mẹ Hựu ngạc nhiên.

- Bác đau lắm phải không? Bác cứ cố gắng chớp mắt đi. Hãy tin cháu, cháu sẽ đưa bác tới bệnh viện an toàn! – Tôi mỉm cười trấn an mẹ Hựu, bắt đầu chạy.

- Con... bé... gốc... này! – Giọng mẹ Hựu càng lúc càng yếu đi, đầu bà gục trên vai tôi. Lần đầu tiên, tôi thấy mẹ Hựu không hề khắc nghiệt, ngày thường bà chỉ tỏ ra khó gần, vì thế, mọi người không nhận thấy bà cũng rất đôn hậu.

Tôi cố gắng tăng tốc nhưng sức chạy không được như trước. Mặc dù mẹ Hựu rất nhẹ nhưng lúc này tôi thấy nặng vô cùng. Tôi nghiêng chặt rằng cố lao về phía trước, mấy lần chân xiêu đi như sắp ngã đến nơi.

Thái Linh... mày không được phép ngã! Gắng lên! Gắng lên!

- Bác đừng lo! Sắp tới bệnh viện rồi! – Chân tôi như không phải của mình nữa, mắt tôi hoa lên, nhưng tôi vẫn ráng hết sức ra vẻ không hề mệt mỏi để cho mẹ Hựu yên tâm.

- Thái... Linh... - Giọng mẹ Hựu cất lên xúc động.

Thái Linh! Mày phải cố lên! Cố lên! Tôi không ngừng tự động viên, răng cắn chặt môi hằn sâu.

Chân tôi như đeo đá, mỗi bước đều nặng trình trịch. Tôi gắng lết trên đường, nếu mà mình ngã thì không chỉ có mình mà cả mẹ Hựu nữa!

Phía trước có xe! Tôi căng hết sức, hít một hơi thật sâu công mẹ Hựu về phía đó.

Gần tới nơi rồi... Gần tới rồi!

- Bác sĩ! Bác sĩ! – Tôi nhảy từ xe tắc xi xuống, nhón nhác chạy vào phòng cấp cứu. – Mau cứu người!

Cộc cộc...

Nghe thấy tiếng thất thanh của tôi, cô y tá trực ban vội đẩy cáng cho mẹ Hựu vào phòng cấp cứu.

- Cháu gái, phải kí đi, làm phẫu thuật cho mẹ cháu! – Cô y tá vẫy tôi.

- Cháu... - Cháu không phải là con bà ấy, lòng tôi thầm nhủ nhưng không nói ra được.

- Cháu gái, còn nghĩ gì vậy? Mẹ cháu phải làm phẫu thuật.

- Vâng, cháu kí!

Tôi nhìn cô y tá, mẹ Hựu đang ngàn cân treo sợi tóc. Nghĩ đoạn, tôi cầm bút kí ngay bên dưới tờ đơn phẫu thuật.

Tôi ngã vật xuống chiếc ghế băng ngoài phòng cấp cứu, chân bỗng run lên giần giật, dường như không phải chân của tôi nữa, nó không nghe theo lời tôi.

Bác sĩ, y tá hồi hã, tôi tựa vào tường, thân thể mềm nhũn ra không còn chút sức lực nào.

Đúng một tiếng sau, người tôi nhũn ra, sắp hòa vào với sơn tường.

Ôi, cuối cùng đèn của phòng cấp cứu cũng tắt.

Xoẹt.

Vị bác sĩ mặc áo blu trắng bước ra, trán lấm tấm mồ hôi, kéo khẩu trang màu xanh nhạt xuống.

- Bà ấy đã qua cơn nguy hiểm! Cháu có thể vào thăm! – Hàng ngàn tấn bom hện giờ trên người tôi được tháo ngòi nổ.

Tốt quá rồi!

Tôi lao đến phòng bệnh, se sẽ mở cửa. Trong phòng bệnh sơn màu trắng, mẹ Hựu đang nằm

trên giường, hai mắt khép lại.

Vừa rồi bà phải đấu tranh giữa sự sống và cái chết! Chắc hẳn rất mệt mỏi!

Chỉ có lúc này tôi mới đủ can đảm ngẩng bà, đôi long mày luôn nhíu lại vì không hài lòng bất cứ việc gì, cuối cùng cũng giãn ra. Nếu bà nhìn Hựu Thần bằng đôi mắt không nhíu mày nhăn nhó, chắc hẳn sẽ hiền từ vô cùng...

Rõ ràng bà có thể nói cho Hựu bệnh tim của mình, để con trai có thể ở bên giường bệnh. Nhưng bà thà chịu đau đớn giày vò chứ không muốn làm lỡ cuộc phỏng vấn của Hựu.

Tháo bộ mặt nạ bằng sắt uy quyền ra, mẹ Hựu là một bà mẹ yêu thương con cái, sống nghị lực. Đột nhiên tôi thấy mẹ Hựu lại nhíu mày, có phải bà đang lo lắng cho tương lai của Hựu khi mê sảng không?

Nếu có cơ hội, mình sẽ nói với Hựu, mẹ Hựu rất yêu, rất yêu cậu ấy!

Mẹ Hựu ngủ rất say, chắc bà đang mơ một giấc mơ tuyệt đẹp! Có lẽ đây là giấc ngủ say nhất của bà khi vứt bỏ gánh nặng là hoàng hậu trên vai!

Tôi bỗng mỉm cười. Mệt quá!

Ơ...ơ...

Tôi ngáp dài, nằm bò bên giường mẹ Hựu, trước mắt tôi mọi thứ đều mờ đi, mờ đi...

- Thái Linh Thái Linh! Sao cô lại ngủ ở đây? Cô là người vô trách nhiệm!

- Ơ... ơ... - Tôi mắt nhắm mắt mở, thấy mẹ Hựu đang đứng trước mặt tôi. - Bác, bác đã tỉnh rồi ư? Cháu...

- Đương nhiên tôi đã tỉnh rồi! Chẳng nhẽ cô muốn tôi nằm vĩnh viễn ở đây? – Mẹ Giang Hựu Thần mặt mũi sa sầm.

Giọng của tôi bỗng run lên:

- Không không! Cháu không nghĩ thế!

- H... ư! Tôi không đồng ý cho loại người vô trách nhiệm như cô qua lại với con trai tôi! Cô đi ngay, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt con trai tôi! – Nói đoạn, mẹ Giang Hựu Thần quay người bỏ đi.

- Bác hãy nghe cháu giải thích...

- Bác hãy nghe cháu giải thích...!

Tôi mồ hôi đầm cả người, giật mình tỉnh giấc.

Hoang mang lo sợ, ánh mắt tôi bỗng gặp ánh mắt mẹ Giang Hựu Thần.

- Thừa bác! – Tôi lo sợ cuống quýt, lùi lại mấy bước theo phản xạ tự nhiên, cúi gập người. Hóa ra mẹ Hựu đã tỉnh, còn tôi lại ngủ gật bên cạnh.

- Thái Linh, lại đây! – Mẹ Hựu nằm trên giường bệnh trắng toát, mặt thất sắc, nhưng ánh mắt vẫn cương nghị.

Bà gọi khẽ tên tôi, gật đầu ra lệnh cho tôi đến gần.

- Cháu... cháu đã báo cho Giang Hựu Thần rồi, cậu ấy sẽ đến ngay. Bác... - Tôi vừa nhìn mẹ Hựu, vừa nghĩ tới giấc mơ kinh hoàng ban nãy, căng thẳng tột độ, ập a ập úng.

- Cảm ơn cháu! – Giọng mẹ Giang Hựu Thần bỗng nhiên dịu dàng vô cùng, ánh mắt sắc lạnh cũng ập ập lạ kì.

- Dạ... không có gì! - Bà ta cảm ơn mình? Tôi ngạc nhiên nhìn mẹ Hựu, trong lòng bỗng có cảm giác ấm áp.

- Nhưng... - Giọng mẹ Giang Hựu Thần kiên quyết, lòng tôi bỗng trùng xuống. – Thái Linh này, Giang Hựu Thần và cháu là hai người thuộc hai thế giới khác nhau, Hựu là hoàng tử Xianai

States, con đường của Hựu đã được định sẵn trước khi Hựu sinh ra, chuyện kết hôn với ai cũng vậy... Nếu cháu và Hựu ở bên nhau sẽ rất khó khăn, còn ảnh hưởng tới tương lai của Hựu nữa. Còn Anna với Hựu thì khác, chúng cùng lớn lên bên nhau, chúng cùng một thế giới...

Hai mắt tôi nhòe đi, lòng tôi trống rỗng.

Mặc dù giọng nói của mẹ Hựu Thần rất nghiêm khắc nhưng không còn khắc nghiệt như trước nữa. Bà nói không sai, tôi và Giang Hựu Thần thuộc hai thế giới khác nhau.

- Thực là không thể được ạ? – Tôi thấy sống mũi cay cay, nước mắt ứa ra. – Kể cả cháu và Hựu yêu thương nhau đến thế nào cũng không được ạ?

Mẹ Hựu Thần thở dài, xoa đầu tôi:

- Con bé ngốc này, không phải ta không cho các con ở bên nhau... nhưng con hãy nghĩ tới tương lai của Giang Hựu Thần!

Đầu tôi hiện ra những đoạn kí ức như những đoạn phim.

- Cậu không thấy là ở bên cậu Giang Hựu Thần luôn đau khổ sao?

- Vì cậu không có tư cách bước vào thế giới của Hựu.

...

- Đã vậy, sao cậu vẫn quanh quẩn bên Hựu?

- Cậu biết tôi và Hựu là một đôi trời sinh mà còn gần gũi với Hựu. Thái Lăng, cậu làm như vậy liệu có kết quả gì không?

...

- Hựu là hoàng tử, cô và Hựu thuộc hai thế giới khác nhau. Hãy rời bỏ Hựu, rời khỏi British, ở đây cô sẽ gặp nguy hiểm...

...

Không! Tôi không muốn nghe!

Tiếng người nói văng vẳng trong đầu tôi, như các sợi dây nhằng nhịt đan chéo nhau bóp nghẹt lấy tim tôi.

- Thái Linh... - Mẹ Hựu tiếp tục nói. – Vì tương lai của quốc gia, Giang Hựu Thần phải kết hôn với Anna, lễ đính hôn đang được chuẩn bị. Ta biết, cháu hiểu ý ta, cũng sẽ nghĩ cho Giang Hựu Thần.

- Cháu... - Nhìn ánh mắt vừa như hi vọng vừa như ra lệnh của mẹ Hựu, tôi cắn răng, trong lòng quặn đau. Mình sẽ chúc phúc... chúc phúc cho Giang Hựu Thần và Anna sao? Tôi phải mỉm cười chúc phúc cho Hựu và Anna sao? Tôi thấy lòng chua xót, sống mũi cay xè.

Rầm!

- Mẹ!

Cửa bỗng dung bật mở, Giang Hựu Thần, ba đại thần và quản gia bước vào.

- Xin lỗi hoàng hậu, chúng tôi tới muộn! – Quản gia lo lắng.

- Ta không sao rồi! – Mẹ Hựu giữ vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

- Mẹ, lúc đó mẹ và con đang nói chuyện điện thoại, sao mẹ không nói cho con? – Hựu lao đến bên giường bệnh, hốt hoảng.

- Ta nói cho con biết cũng có ích gì? Lúc đó là hoàng tử của Xianai States con phải nhận lời phỏng vấn!

Ánh mắt của mẹ Hựu có vẻ cảm động trước sự quan tâm của Hựu, nhưng sau đó bà quay mặt đi nói với giọng lạnh như băng.

- Mẹ! – Giang Hựu Thần nắm chặt tay mẹ, như thể chỉ cần buông tay ra cậu ấy sẽ mất đi điều quý giá nhất cuộc đời.

- Thằng nhóc này... - Mẹ Giang Hựu Thần quay đầu lại, khẽ mỉm cười. – Ta không sao!

Thấy hai mẹ con chuyện trò, trong lòng tôi bỗng dấy lên niềm vui lẫn nỗi đau.

Giang Hựu Thần... tôi luôn luôn muốn gặp mặt cậu ấy, lòng tôi mâu thuẫn vô cùng. Tôi vừa nôn nao nghĩ tới Hựu, vừa buồn rầu khi nghĩ tới việc Hựu và Anna sắp đính hôn. Tôi thấy mình là kẻ thừa, là người ngoài, chẳng có chút quan hệ gì với thế giới của những người như Giang Hựu Thần.

- Thừa bác... cháu... cháu đi đây... - Tôi đứng dậy, cười gượng.

- Thái Linh, để mình tiễn! – Tôi vừa dứt lời, Giang Hựu Thần bước đến bên tôi. Tôi ngược mắt nhìn thấy đôi mắt thiên thạch màu đen của Hựu sáng long lanh.

Tôi vừa trấn tĩnh, trong lòng bây giờ lại thấy đau xót.

- Ừ... - Tôi bất giác gật đầu.

Hai chúng tôi bước song song, cộp...cộp...cộp... Lúc này bệnh viện rất ít người, tôi như nghe thấy tiếng chân bước đều đều, cả tiếng tim mình đập thình thịch. Chúng tôi lặng lẽ đi bên nhau ra đến cửa bệnh viện.

- Đạo này, cậu có khỏe không, Thái Linh ? – Hựu nhìn tôi với đôi mắt chân thành. Giọng Hựu nhẹ nhàng, như ngọn gió se sẽ mở bức thư hoa. Tôi thấy mình như nằm trên thảm cỏ xanh êm mượt. – Cảm ơn cậu đưa mẹ mình tới bệnh viện!

- Không có gì... Việc đó mình nên làm mà... - Tôi cúi đầu không dám nhìn vào đôi mắt Hựu. Tôi sợ mình sẽ thay đổi quyết định, lòng quyết tâm sẽ lung lay nếu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm ấy. – Đừng tiễn mình nữa, cậu quay lại chăm sóc mẹ đi!

- Thái Linh... – Giang Hựu Thần do dự, rồi gật đầu nghe theo. – Cậu đi đường cẩn thận nhé!

- Ừ... - Tôi vội vàng gật đầu, sợ rằng mình sẽ khóc, sẽ do dự với quyết định của mình.

Khi Hựu quay người về phòng bệnh, tôi không biết mình đang nghĩ gì, đứng chôn chân một chỗ, nhìn Hựu đi khuất.

- Giang Hựu Thần... - Tôi không kìm nổi lòng mình, bất giác gọi tên cậu ấy.

- Sao cơ, Thái Linh?! – Hựu dừng bước, ngoảnh đầu lại, chớp mắt ngạc nhiên hỏi.

- Mình... - Tôi muốn nói sau này cậu hãy tự chăm sóc cho mình, nhưng lời nói nghẹn lại. Tôi chỉ kịp thốt ra: – Mình chỉ định nói với cậu, mẹ cậu rất yêu cậu !

- Ừ, mình hiểu ! – Giang Hựu Thần đứng ở phía xa, hình như phát hiện ra tôi có điều gì là lạ. – Thái Linh, mình chăm sóc mẹ mấy ngày, rồi sẽ tới tìm cậu. Cậu đã hứa với mình, sẽ giúp mình hoàn thành một ước nguyện.

- Ừ... Mau đi đi. – Tôi nắm chặt tay, lòng bàn tay đau buốt. Chỉ có làm như vậy, tôi mới không khóc.

Giang Hựu Thần khẽ mỉm cười. Nụ cười của cậu ấy như của vị thiên sứ từ trên trời dang đôi cánh nhỏ bay xuống trần gian.

- Thái Linh, cậu hãy tin mình! Mình sẽ cố gắng!

Cố gắng...

Tôi sững người, quên mất mình và Hựu đã nói chia tay như thế nào, chỉ nhìn theo bóng Hựu dần khuất. Trong đầu tôi văng vẳng tiếng mẹ Hựu :

- *Cháu và Hựu thuộc hai thế giới khác nhau*

Bóng Giang Hựu Thần mất hút, tôi thầm nói lời xin lỗi với Hựu, tôi không thể giúp cậu ấy hoàn thành ước nguyện của mình. Tôi phải ra đi, phải ra khỏi cuộc sống của Hựu, để cậu ấy làm

việc cậu ấy phải làm, để cậu ấy gánh lấy trách nhiệm của mình.

Tạm biệt...

Tôi lầm lũi bước ra khỏi bệnh viện, lòng tôi đau xót, nước mắt tôi không hiểu vì sao cứ trào ra, lăn trên má, rơi xuống mu bàn tay.

Gió thổi tới, thổi khô dòng nước mắt.

Nhưng dòng lệ trong tim thì không ngọn gió nào có thể thổi khô!

Sau khi từ bệnh viện về nhà, cả đêm tôi thao thức không yên.

Sáng sớm hôm sau, tôi mang theo đôi mắt quầng đen như gấu trúc tới trường.

- Thái Linh ! – Vừa bước vào phòng học, tôi đã bị Ngọc Dĩnh thụi cho một chưởng. – Này, bà đã nghe tin nóng hổi hôm nay chưa?

- Ơ, tin gì cơ? – Tôi ngơ ngác nhìn Ngọc Dĩnh và Thượng Hội.

- Này, bà không quan tâm đến hoàng tử Hựu nữa à? Việc như vậy mà không biết sao? – Ngọc Dĩnh trêu chọc. – Hôm nay chàng trở lại British theo học đó!

Giang Hựu Thần?!

Nghe thấy tên Hựu, mắt tôi bỗng sáng lên, Giang Hựu Thần quay về British học sao? Nhưng bây giờ mình đã quay trở lại trường Maria rồi, kể cả có như thế, mình cũng không thể thấy cậu ấy nữa.

- Còn tin nóng hổi hơn cơ! – Mắt Ngọc Dĩnh lịm đi ngây ngất. – Theo nguồn tin đáng tin cậy, Giang Hựu Thần tham gia dạ hội từ thiện tối qua! Báo chí còn đăng cả ảnh nữa, hoàng tử của chúng ta đúng là đẹp trai quá xá!

Tôi đưa tay đón lấy tờ báo từ tay Ngọc Dĩnh, xem kĩ trên đó viết gì.

Hoàng tử British lần đầu tham dự dạ tiệc từ thiện.

Phong thái nho nhã, lịch lãm thu hút hàng trăm ánh mắt.

Giang Hựu Thần tham dự dạ hội từ thiện sao?...

Tôi không tin nổi mắt mình. Tờ báo trong tay có bức hình Giang Hựu Thần mặc bộ lễ phục màu trắng, đứng trên sân khấu, xung quanh là một đám con gái đứng lơ lửng, chen đẩy nhau.

Đứng giữa đám con gái mà Giang Hựu Thần vẫn ngay ngắn, mặt chỉ hơi ửng hồng.

Từ trước tới giờ cậu ấy đâu có tham gia dạ tiệc nào, vì Hựu mắc bệnh dị ứng con gái, ở nơi nhốn nháo như thế khó mà kiểm soát được tình hình. Ngỡ nhờ có việc gì, cậu ấy sẽ chảy máu mũi. Lần này cậu ấy lại tham gia một buổi dạ tiệc lớn như vậy. Hơn nữa có bao nhiêu là cô gái vây quanh...

Trong ánh mắt Giang Hựu Thần có chút then thưng lại có chút cương nghị. Cậu hơi ngẩng đầu, đối diện với máy ảnh. Nhìn từ góc độ ấy, tôi có cảm giác cậu ấy đang chăm chú nhìn tôi.

Dường như cậu ấy muốn nói với tôi: Thái Linh, mình đang cố gắng!

Mình sẽ cố gắng, hãy tin ở mình !

Giang Hựu Thần đang thể hiện lòng quyết tâm, không tiếc cả sức khỏe của mình để chứng minh điều đó !

Đôi tay tôi cầm tờ báo bỗng run lên, cảnh tượng hôm qua ở bệnh viện với mẹ Hựu lại ám ảnh trong đầu tôi.

- Thái Linh này, Giang Hựu Thần và cháu là hai người thuộc hai thế giới khác nhau, Hựu là hoàng tử của Xianai States, con đường của Hựu đã được định sẵn trước khi Hựu sinh ra, chuyện kết hôn với ai cũng vậy... Nếu cháu và Hựu ở bên nhau sẽ rất khó khăn, còn ảnh hưởng tới tương lai của Hựu nữa. Còn Anna với Hựu thì khác, chúng cùng lớn lên bên nhau, chúng cùng một thế giới...

Có thể thời gian sẽ chứng minh lựa chọn của tôi là đúng đắn.

- Ôi, trời ơi !

- Không phải tôi nằm mơ chứ mấy bồ?

- Hoàng tử... hoàng tử đến kìa!

Đột nhiên, những tiếng kêu rú của lũ mê trai đẹp vọng đến bên tai.

Cả trường Maria như có đại tiệc, lũ con gái trong trường như mật sắt bị nam châm hút, la hét lao tới cùng một chỗ - cửa sổ!

Rầm... rầm... rầm...

Tiếng bước chân thành thịch cùng với tiếng kêu la thất thanh của lũ vịt giời mỗi lúc một vống lên, mỗi lúc một gần.

Hoàng tử... Lẽ nào là Giang Hựu Thần?

Không thể nào... Không thể nào... Bệnh dị ứng với con gái của Hựu vẫn chưa khỏi mà, sao cậu ấy lại đến trường Maria được chứ, đây là trường nữ sinh mà!

- Woa... woa... woa... Hoàng tử nhìn cute quá!

- Hoàng tử Hựu, em yêu anh, yêu anh!

- Giang Hựu Thần?! Là cậu ấy sao?! Tôi chỉ nghe volume của mấy cái loa phóng thanh vịt cồ đã biết bên ngoài hỗn loạn dường nào. Chẳng lẽ Hựu lại chảy máu... Tôi co giò lao như bay ra khỏi lớp học.

Đúng là Hựu... Nước da rám nắng, ánh mắt rực rỡ như ánh mặt trời. Cậu ấy đang mỉm cười tiến lại phía tôi.

Đám nữ sinh xung quanh ùa tới như nước thủy triều dâng.

Ân Địa Nguyên, Nghiêm Ngôn và Kỳ Dực không rời Giang Hựu Thần nửa bước, bảo vệ không cho đám nữ sinh đến quá gần Hựu. Nhưng đám nữ sinh đông như kiến đỏ, Giang Hựu Thần mặt đỏ rực lên, hơi thở gấp gáp...

- Hựu, cậu... - Nhìn thấy Hựu găng gượng, tôi rất lo lắng. Rõ ràng là cậu ấy biết bệnh của mình chưa khỏi, vậy mà còn tới trường Maria! Giang Hựu Thần... cậu cứng đầu quá!

- Thái Linh! - Ánh mắt tôi gặp ánh mắt Giang Hựu Thần. Nụ cười của Hựu đẹp như ánh nắng tươi màu xuân sớm, đôi mắt thiên thạch đen lầy công công như mặt trăng lưỡi liềm sáng lung linh. Cậu ấy vừa nhẹ nhàng vừa dứt khoát. - Thái Linh, mình tới đón cậu!

- Đón mình? - Tôi sửng người, Giang Hựu Thần đang đùa sao?

- Đúng vậy, đón cậu! - Ánh mắt Hựu ánh lên sự chân thành, cậu ấy còn nháy mắt tinh nghịch, rồi cốc nhẹ lên đầu mình. - Cậu đúng là người hay quên ! Cậu quên là mình hứa sẽ cố gắng. Mình đã thuyết phục được các vị đại thần, lần này mình đưa cậu về nước cùng mình.

Đón mình về nước cùng...

Tôi nhìn đắm đắm vào mắt Hựu, ánh mắt sáng nhưng có chút mệt mỏi, tôi biết cậu ấy đã phải hy sinh rất nhiều vì tôi. Trái tim tôi như được một bàn tay ấm áp chở che, làm tan đi giá băng lạnh lẽo.

- Hựu, mình... mình không thể... - Tôi lắc đầu. Mới chỉ bắt đầu thôi, Hựu đã phải mệt mỏi, chịu bao nhiêu giằng xé và áp lực như vậy, tôi không muốn mình biến thành gánh nặng cho cậu ấy.

- Đồ ngốc, mọi việc mình làm cho cậu đều là mình tự nguyện, mình xin cam đoan. - Giang Hựu Thần ngắt lời tôi, kéo tay tôi như hoàng tử đang cầu hôn công chúa. - Thái Linh, đi với mình...!

- Trời ơi, sao lại có người không biết liêm sỉ, giả đồ thờ non để ăn thịt cá, đáng ghét! Bộ mặt trơ tráo làm sao! - Giang Hựu Thần chưa dứt câu thì một câu nói khinh bỉ cắt ngang lời cậu ấy.

Tôi quay người lại, thấy An An đang từ từ tiến lại, giọng lưỡi đầy vẻ khinh miệt, ánh mắt như muốn giết tôi chết tươi.

An An! Nhìn thấy cô ta, lòng tôi bỗng thấy đau đớn, tôi nhớ tới bức thư thú tội của Lâm Tử Hạo. Không ngờ An An lại cùng bè đảng với bọn Lâm Tử Hạo, bọn họ còn rắp tâm hãm hại tôi. Bây giờ cô ta còn đứng đằng hoàng trước mặt Giang Hựu Thần, lẽ nào cô ta lại bày trò xấu xa gì.

- Hựu, cậu không biết sao? Có một số người vì tiền mà trò gì cũng bày ra được! Cậu chưa nghe chuyện người ta tiếp cận người khác vì một khoản tiền lớn sao? - An An vênh mặt, rướn cao đôi môi, nói một mạch không thở. Đôi lông mày của Hựu nhíu lại, không nhìn thẳng vào An An, tỏ ra không hài lòng với người không mời mà tới.

- Tôi không muốn nghe bí mật của người khác, xin cô làm ơn tránh ra! - Giang Hựu Thần quay người đi, muốn lách qua An An.

- Ơ hơ hơ... Giang Hựu Thần, cậu không biết sao? Ở đây có bí mật không thể nói cho người khác biết được, còn có cả kế hoạch tử mĩ nữa... Thái Linh, tôi nói có phải không? - An An không hề tỏ ra tức tối trước sự xua đuổi của Hựu; ngược lại, cô ta còn dang tay chặn Giang Hựu Thần, cười nham hiểm, nhìn tôi sung sướng ra mặt.

Bí mật không nói cho người khác biết được... Tiếp cận ai đó... Một khoản tiền lớn...

Lời nói của An An khiến tôi khó chịu, tim đập nhanh. Mặt tôi thất sắc ngược đầu lên, gập ánh mắt soi mói như móc họng của An An.

- Giang Hựu Thần, người ngay không nói sau lưng. Hôm nay tôi sẽ nói cho cậu chuyện lý thú này nhé! - An An túm chặt tay Hựu, cao giọng: - Người đứng trước mặt cậu, tiếp cận cậu chỉ vì một khoản tiền lớn thôi!

- Cô không được bôi nhọ người khác! - An An vừa ngắt lời, Giang Hựu Thần bực tức trừng mắt với cô ta, quay lại phía tôi, ánh mắt tràn đầy sự tin tưởng: - Thái Linh không phải người như cô nói.

- Hứ! Rút cuộc có phải hay không... cậu hỏi cô ta thì biết! Để tôi xem da mặt cô ta dày đến cỡ nào? - An An hứ một tiếng rõ to, nhìn tôi khinh khỉnh như tôi là kẻ mắc tội lỗi tày trời.

- Mình... - Tôi do dự, chỉ cúi mặt xuống đất, không nói nên lời.

- Hứ! Sao hả Thái Linh, khó nói hả? - Giọng An An càng mỉa mai, cạnh khóe. Cô ta chậm chậm tiến lại, nói với Hựu. - Để tôi nói hộ nhé! Thái Linh là một đứa con gái thấy tiền thì sáng mắt lên. Để có tiền, cô ta đã tiếp cận cậu, lợi dụng cậu, lừa gạt tình cảm của cậu.

- Không thể nào! - Giang Hựu Thần lắc đầu mỉm cười như đang nghe chuyện tiểu lâm. - Cô lầm rồi, Thái Linh không thể làm việc đó!

Nói đoạn, cậu ấy lách qua An An, nắm lấy tay tôi, vẫn giữ nụ cười và ánh mắt tin tưởng tuyệt đối, dường như cậu ấy hoàn toàn tin rằng, An An là kẻ chọc gậy bánh xe, những lời cô ta nói là hoàn toàn bịa đặt.

Cậu ấy vẫn tin ở mình...

Tôi đứng thộn ra đó nhìn Hựu, trong lòng từng con sóng cả đang đập dữ dội. Tôi cắn chặt môi, cúi đầu, không nói nên lời. Lòng bàn tay Hựu thật ấm áp, tôi ước được mãi mãi nắm tay cậu ấy... Nhưng tôi biết, mình không thể! Mình không thể làm việc đó!

Chẳng phải tôi đã quyết định rời khỏi Hựu sao? Chẳng phải tôi không muốn mình thành gánh nặng suốt cả đời cậu ấy sao?

- Không, cậu nhầm rồi, cô ấy nói đúng... - Tôi cắn chặt môi, thốt ra một câu, mỗi tiếng như những nhát dao đâm trúng tim tôi. – Từ khi bắt đầu tiếp cận cậu đến giờ tôi chỉ vì khoản tiền thưởng thôi!

Bùm!

Lời nói của tôi như một trái bom, khuôn mặt Hựu bỗng thất sắc, tay cậu ấy không nắm chặt nữa, nhưng vẫn chưa buông tay tôi ra.

- Thái Linh, cậu đang nói dối phải không? Mình biết, cậu không phải là người như thế! – Giọng Hựu lạc đi, cậu ấy gắng kìm chế. Tôi nghe lòng đau nhói, mình vừa làm tổn thương cậu ấy, làm tổn thương người luôn bảo vệ cho mình.

Tôi ngược mắt lên, gặp ánh mắt đau đớn khôn cùng của Hựu. Tim tôi như bị ai cứa, rỉ máu. Tôi cố ý ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Hựu.

- Vì... tôi muốn lợi dụng cậu để giải quyết tài chính khó khăn của gia đình... Nhưng bây giờ thân phận của cậu bị bại lộ, thứ tôi muốn cũng khá đủ rồi, tôi không muốn chịu bất cứ trách nhiệm gì...

Tôi nói một mạch, từng câu từng chữ đều là những lời chưa bao giờ tôi dám nghĩ có ngày sẽ nói với Hựu. Tim tôi đau như bị kim xuyên. Tôi biết chỉ có cách này, Hựu mới hoàn toàn thất vọng về tôi, mới rời bỏ tôi. Cầm tôi rướn cao lên kiêu hãnh, tôi thầm cầu nguyện, mong sao không phải đối mặt với khuôn mặt của Hựu, ánh mắt tin tưởng của Hựu...

- Cậu không phải là người như vậy, nói cho mình nghe, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?! – Giang Hựu Thần trấn tĩnh, lay tay tôi, nắm lấy những ngón tay đang run lẩy bẩy của tôi.

- Thôi được, để tôi nói cho cậu biết! – Tôi cố dùng lời lẽ vô tình nhất nói rành rọt từng từ một. – Người tôi thích là An Vũ Phong!

Mắt Giang Hựu Thần tối sầm lại, chất chứa nỗi đau đớn không cùng. Mặt cậu ấy đỏ lựng lên, mắt mờ đi, một dòng máu từ cánh mũi chảy ra...

Cậu ấy lại chảy máu!

- Giang Hựu Thần! – Tôi cuống lên định giúp cậu ấy lau máu, nhưng khi vừa đưa tay ra, bỗng giật mình vì thấy mình quá mâu thuẫn, tôi vội vàng rút tay lại.

Ánh mắt cậu ấy ánh lên sự đau đớn vì bị tổn thương, không hề có ánh sáng, nhưng tay cậu ấy vẫn nắm lấy tay tôi, không buông ra.

- Hựu! – Tam đại tướng quân lao đến, đỡ Hựu. Hựu gắng mở mắt, như tìm kiếm hình bóng của tôi. Tôi không dám nhìn, quay đi chỗ khác.

- Thái Linh, không ngờ cô lại là loại người tàn độc như vậy! – Ân Địa Nguyên lạnh lùng quay người cùng Nghiêm Ngôn đỡ Hựu. Kì Dục trừng mắt, tay nắm nắm đấm giờ lên cảnh cáo tôi.

Tôi như người điên đứng tại chỗ, nhìn theo bóng bọn họ xa khuất. Tim tôi đang rúm máu.

Mẹ Hựu nói đúng, chỉ cần mình còn ở bên Hựu ngày nào, cậu ấy sẽ gặp nguy hiểm ngày đó, mình là kẻ bỉ ổi “nhìn thấy tiền thì mắt sáng lên”, còn cậu ấy là hoàng tử cao quý, mình và cậu ấy thuộc về hai thế giới khác nhau.

Giang Hựu Thần, đây là lần gặp gỡ cuối cùng của chúng ta!

Tôi không biết mình đã sống những ngày sau đó ra sao, chỉ biết rằng mỗi ngày dài tận thế kỉ. Tôi tự giam mình trong nhà, không đi đâu cả, tắt điện thoại, cắt đứt mọi mối dây liên hệ với Hựu.

Mấy ngày qua, không biết mẹ đi đâu, chỉ một mình tôi đi lại trong bốn bức tường trống trải.

Tôi như kẻ mất hồn ngồi trên sô pha bật ti vi lên.

Màn hình dần dần hiện lên, tôi như bị sét đánh trúng.

Vẫn nước da rám nắng, mái tóc đen lánh, nhưng đôi mắt sâu thẳm, u buồn.

Xin lỗi... xin lỗi...

Nhìn thấy khuôn mặt thất thần của Hựu, nước mắt tôi trào ra, ướt đầm cả khuôn mặt.

Xin lỗi, Hựu...

Giang Hựu Thần đang đứng trước các phóng viên, cố che đi sự mệt mỏi, mỉm cười tự tin và lịch lãm.

- Thừa hoàng tử, nghe nói ngài sắp đính hôn, đúng không ạ?

- Đúng vậy!

- Ngài có thể nói về cảm tưởng của mình không?

...

Các câu hỏi của phóng viên lúc nào cũng sắc bén, mắt tôi bỗng nhòe đi khi nhìn thấy Hựu. Mặc dù mẹ Hựu đã nói trước với tôi, Giang Hựu Thần và Anna đính hôn, nhưng bây giờ tận tai nghe thấy cậu ấy thừa nhận, tim tôi như vỡ tung ra, nước mắt không biết từ đâu giàn giụa ướt đầm vai áo.

Tôi cuống quýt tắt ti vi. Phải cắt đứt, cắt đứt mọi ràng buộc, mọi suy nghĩ về Hựu. Tôi xiêu vẹo về phòng mình, nhìn hai con tằm cuốn mình trong kén.

Cảnh ở nông trang hạnh phúc lại hiện ra trước mắt. Một bàn ăn đầy ắp tiếng cười, ánh chiều phản chiếu trên mặt nước lặn tằm, hình ảnh cô đơn bên ánh lửa bập bùng dưới trăng... Tôi nhẹ nhàng cầm đôi tằm lên xem, qua ánh sáng, tôi thấy chúng như hai viên pha lê, bên tai văng vẳng lời ông Giang:

Thái Linh! Loài tằm được bao bọc rất kỹ bởi vỏ kén... Nhưng nó phải tự mình cố gắng thoát khỏi sự ràng buộc của cái kén để biến thành bướm. Khi đó nó mới mọc cánh, toát lên vẻ đẹp nhất!

Tách...

Cái kén trong tay tôi bỗng phát ra tiếng động khe khẽ, tôi cúi đầu xuống nhìn...

Ôi, cái kén đang tách ra, có hai cái cánh run run tách ra từ trong kén, dần dần hai cánh bướm hiện ra trước mắt tôi. Chúng cố gắng hết sức, giãy đạp để ra khỏi cái vỏ kén, dường như có khó khăn mấy cũng không ngăn được chúng...

Một lúc sau, đôi bướm đã tách khỏi vỏ...

Sao xấu thế? Hai chú bướm vừa từ trong kén chui ra trông ướt nhoẹt, cánh trông nhăn nheo, không đẹp chút nào!

Chúng từ từ lết đi, đập đập cánh theo nhịp.

Mở... cụp... mở... cụp...

Bỗng nhiên, một cảnh sắc hết sức kì diệu xuất hiện! Cánh bướm như quả bóng được bơm căng, dần dần nở ra...

Xoẹt...

Đôi bướm sắc tím đẹp tuyệt trần bay vút lên không trung. Dưới ánh nắng, đôi cánh rực rỡ muôn màu, đẹp vô cùng!

Nhưng...

Tôi nhìn thấy đôi bướm thoát từ vỏ kén ra nhưng lại không thấy Hựu thoát khỏi vỏ kén,

dang rộng đôi cánh...

- Tiểu Thái, mẹ phải vào phòng dọn dẹp! – Tiếng mẹ ngoài cửa buồng.

- Vâng ạ! – Tôi quệt nước mắt, khe khẽ đáp.

Kết...

Cửa buồng bật mở, mẹ bước vào phòng, đột nhiên kêu lên:

- Ôi, Thái Linh, phòng con sao nhiều khăn giấy thế?

- Không ... - Tôi vội cúi đầu, nhưng mẹ đã sải bước đến bên. – Sao con lại khóc? Cứ thế này thì nhà mình thành bể mất... Con sẽ khóc lụt nhà mất thôi!

- Xin lỗi mẹ! – Tôi biết rõ mẹ đang chọc cười tôi, tôi nên bật cười mới phải nhưng dù có cố đến đâu, tôi cũng không nhếch môi lên cười nổi.

- Ôi... - Mẹ hơi xót xa, thở dài. – Thái Linh, con định chờ đợi mãi như vậy sao? Bất cứ ai cũng không thể trốn cả đời trong một căn phòng được!

Mẹ nói đúng tâm sự của tôi, tôi bỗng thấy tim mình đau nhói. Tôi cắn răng, mím chặt môi, lắc đầu, nói hết tâm sự của mình:

- Con không muốn gặp cậu ấy! Gặp cậu ấy con càng đau đớn!

- Con không muốn gặp cậu ấy sao? – Mẹ nhìn tôi, rồi dứt khoát. – Thế thì... chúng ta rời khỏi đây!

Rời khỏi đây?

Lời nói của mẹ khiến tôi lặng người đi. Tôi ngược mắt lên, ngạc nhiên nhìn, dường như không tin vào tai mình.

Mẹ rướn đôi lông mày, cố tỏ ý ngạc nhiên nhìn tôi, hỏi lại:

- Lẽ nào con muốn ở lại đây, buồn rầu đến chết sao?

- Nhưng... - Nghe lời mẹ nói tôi thấy xuôi xuôi. Nhưng tôi bất chợt nhớ lại câu nói của mẹ trước đây. – Mẹ, mẹ từng nói, mẹ rất thích nơi này mà!

- Thái Linh của mẹ, con phải nhớ rằng, con mới là thứ mẹ yêu quý nhất. Vì con, mẹ có thể vứt bỏ bất cứ thứ gì! – Mẹ bỗng ngừng tay quét dọn, tiến lại gần tôi.

- Mẹ! – Tôi lại càng thấy buồn thêm, không nín được khóc òa lên, lao vào lòng mẹ, vòng tay ôm lấy mẹ.

Mẹ khe khẽ vỗ lên lưng tôi, ôm lấy tôi, tôi thấy cảm giác ấm áp từ mẹ truyền vào người mình, tôi thu nhỏ người lại rúc sâu vào lòng mẹ.

Mẹ khe khẽ vỗ lưng cho tôi, tôi có cảm giác về thời bé. Bên tai có tiếng mẹ văng vẳng:

- Thái Linh, dù xảy ra chuyện gì, mẹ cũng ở bên con!

Nước mắt tôi ứa ra, môi khẽ nhếch lên! Tôi đang cười sao? Lúc này tôi thấy mình mặc dù đen đui nhưng cũng may mắn, trong lúc khổ đau có mẹ ở bên! Tôi ngược đôi mắt nhòa lệ nhìn mẹ, thấy lúc này mẹ mới dịu dàng làm sao.

- Vâng, con đồng ý! – Tôi gật đầu dứt khoát. Đúng vậy, mẹ luôn là nơi chốn bình an của tâm hồn mỗi con người.

- Tốt rồi! – Thấy tôi khóc suốt暮 không thôi, mẹ đưa tay ra trước ngực, vỗ vào ngực mình. – Thái Linh, con phải nhớ nhé, mẹ đối với con tốt vậy, sau này phải nhớ mua cho mẹ LV, Olay... nhé. Ha ha ha...!

Tách...

Thấy mẹ đang mơ mộng đầu đầu, trên trán tôi một giọt mồ hôi to òn òn lăn xuống.

- Mẹ còn muốn tới Venezuela, nghe nói bãi biển ở đó náo nhiệt, nhiều chàng đẹp trai lắm! Mẹ sẽ sống lại thời thanh xuân! – Mẹ lắc lư thân mình như đang đi tắm biển, hai mắt long lanh.

Xem ra không xong rồi! Phải chuẩn thôi! Theo kinh nghiệm lâu năm, bệnh “hoang tưởng”

của mẹ lại phát tác, mình cứ lủi là thượng sách.

Nhưng vừa quay người, tôi đã bị túm cổ áo lại! Mẹ kéo tôi lại:

- Thái Linh, con là công trình mẹ đầu tư lâu nhất! Đừng làm mẹ thất vọng nhé!

Thấy thái độ vui vẻ đột ngột của mẹ, tôi như bị quăng từ vùng nhiệt đới Hawaii về tận vùng giá lạnh Bắc Cực.

Tôi lắc lắc đầu, nhưng trong lòng bỗng có cảm giác ấm áp...

Mặc dù mẹ như vậy, nhưng người tôi không thể rời xa lại là mẹ.

CHƯƠNG 06

CƠN LỐC TÌNH YÊU

Love Storm

Địa điểm:

Sân ga Saint Roland

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Tôn Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 12 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

Mẹ Giang Hựu Thần

Ông Giang Hựu Thần

Mẹ Thái Linh

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

*Nếu có thể, con cầu nguyện sớm tối được sát cánh kề vai
bên anh ấy*

Cùng rảo bước trên đường tìm tới đích tình yêu

*Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con
Thế là sân ga li biệt tràn ngập hồi ức bên anh*

oOo

Xin các hành khách chú ý, chuyến tàu đi đến thành phố Tảo Xuyên sắp khởi hành, mọi người mau chuẩn bị vé để chúng tôi kiểm tra...

Trạm xe lửa của thành phố Saint Roland vang vọng trong tiếng nói đồng dục của người phát thanh viên.

Tôi bất giác nhắc túi hành lí to ụ. Bên cạnh, mẹ tôi thì ngồi rất thản nhiên nhìn chăm chú

vào cái màn hình ti vi ở ga, lại còn hai bà bạn chí cốt cứ nhất quyết đòi đến tiễn tôi đi: Thượng Hội và Ngọc Dĩnh.

- Thái Linh! Bà thực sự muốn đến Tảo Xuyên sao? – Thượng Hội liếc mắt nhìn tay tôi đang nắm chặt túi hành lý, bỗng hỏi tôi với ý tứ rất sâu xa.

- Bà, bà nở lòng rời đi thế sao... - Ngọc Dĩnh nói lắp bắp, tay cứ nín chặt lấy tôi không chịu buông.

Mũi tôi hơi cay cay, nước mắt cứ chảy ra mãi không thôi. Tuy bình thường tại tôi lúc nào cũng cãi nhau chí chóe nhưng đến lúc thật sự phải chia tay, tôi lại cảm thấy lưu luyến.

- Nở lòng rời khỏi British toàn boy đẹp sao? – Ngọc Dĩnh chùi mũi, nhỏ ta vừa mới mở miệng ra lại nhắc đến mấy chữ đó, tôi suýt thì vấp phải đồng hành lí ngã lăn queo ra đất.

- Ngọc Dĩnh! Bà nói linh tinh gì thế? – Thượng Hội kéo tay tôi, mắt quắc lên như hai quả cầu lửa nhìn Ngọc Dĩnh rồi quay đầu lại vỗ vào vai tôi. – Thái Linh! Sau này bà phải tự chăm sóc bản thân đó, tại tôi cũng thế!

- Ừ! Tôi sẽ cố gắng! Các bà ở lại mạnh giỏi nhé! – Bỗng tôi cảm thấy cổ họng mình như có một cục bông gòn chặn lại, giọng nói cứng ngắt.

- Tại tôi sẽ dựa vào sức mình để theo đuổi các boy trong bảng topten của trường British, không để bà thất vọng đâu... - Tay phải của Thượng Hội nắm chặt lại rồi giơ lên cao như kiểu quyết hi sinh cũng phải làm tròn nhiệm vụ. Tôi bất đắc dĩ đành quay người ra chỗ khác, không muốn những người qua đường biết là tôi quen biết hai nhỏ.

Tôi mong hai nhỏ đó theo đuổi những boy trong bảng topten của trường British khi nào chứ?!

British...

Nghĩ đến trường British, tim tôi bỗng thắt lại, như bị tay ai đó bóp chặt, đau âm ỉ.

Thái Linh! Thượng Hội và Ngọc Dĩnh như người vừa tỉnh mộng, cùng nắm tay tôi, trông vẻ mặt rất nghiêm túc, khóe mắt hai nhỏ hơi đỏ, mím chặt môi không nói câu gì.

Mùa tình yêu năm nay quả thật đầy lãng mạn! Hôm nay, toàn thế giới cùng chứng kiến một buổi đánh hôn hoa hồng vô cùng tuyệt vời. Sau đây nhóm phóng viên của chúng tôi sẽ xin mời các quý vị khán giả được tận mắt chứng kiến lễ đánh hôn của hoàng tử Xianai States: Giang Hựu Thần.

Ba chúng tôi đang im lặng để đợi đến giây phút chia tay thì chiếc ti vi màn hình cỡ lớn gần trạm xe lửa vang lên một giọng nói oang oang.

Lễ đánh hôn hoa hồng?!

Bốn chữ đó vang đến độ tai tôi rõ mồn một, tim tôi khê nhói đau. Tôi vội vã ngược đầu lên, nhìn thẳng về phía màn hình.

Tiếng của những cột nước phun lên từ đài phun nước được điêu khắc theo phong cách cổ điển, những giọt nước bắn lên như những hạt trân châu, sau đó được phản chiếu dưới ánh sáng mặt trời nên trông càng bắt mắt hơn. Đặc biệt là những cột nước đó được phun theo nhiều kiểu khác nhau, lúc nhanh, lúc chậm, lúc thì chuyển hướng, đan xen vào nhau như những đường viền trang trí.

Cảnh này sao nhìn quen mắt thế, bỗng chốc nó như biến thành cái gai đâm vào mắt tôi. Tôi nhớ lại mình đã từng mặc một bộ váy lễ phục có thêu hoa, đứng dưới đài phun nước đó, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy một đôi mắt sáng như pha lê đang dịu dàng nhìn tôi...

Tim tôi như bay lơ lửng trên không, không tìm được nơi nào để đáp xuống. Tôi vội vàng đứng thẳng người, quay đầu đi không muốn nhìn vào ti vi nữa:

- Mẹ! Con ra cửa hàng tạp hóa mua hai chai nước!

- Không cần! Việc đó không cần Tiểu Linh phải đi, để mẹ đi cho! Mẹ... mẹ giỏi mặc cả hơn con! – Nhưng phản ứng của mẹ còn nhanh hơn tôi gấp bội, mẹ đứng bật dậy, nháy mắt đầy ẩn ý với Thượng Hội và Ngọc Dĩnh. – Tiểu Dĩnh! Tiểu Hội! Ba đứa cứ nói chuyện với nhau đi!

Thấy bóng dáng mẹ chìm rồi mất hẳn trong đám đông người đang đi lại, tôi có dự cảm chẳng lành, sững người một lúc rồi ngồi thụp xuống thấp thỏm không yên.

Kính chào các quý vị khán giả, hôm nay tại biệt thự họ Giang vô cùng náo nhiệt, không khí vui vẻ tràn ngập khắp nơi. Nhân vật chính của ngày hôm nay – hoàng tử Giang Hựu Thần sắp xuất hiện.

Giang Hựu Thần!

Người MC dẫn chương trình đúng là rất hấp dẫn. Một điệu nhạc vui vẻ chậm rãi vang lên. Tôi cố gắng tự nhủ rằng đứng nhìn nhưng tim lại như mất kiểm soát, hoặc có lẽ nó đã bay tới tận hoa viên có hoa hồng đang nở rộ

- Hoàng tử đến rồi!

- Ôi ! Thật anh tuấn!

- Đúng là hoàng tử có khác, lễ đính hôn long trọng thật!

Chỗ chạm xe lửa ban đầu lặng ngắt như tờ thì nay ồn ào cả lên. Mọi người ai nấy đều bàn tán âm ỉ, chỉ trở vào chiếc màn hình ti vi trước mặt. Mặt họ hiện rõ lên sự ngưỡng mộ và xúc động, cũng giống như tôi bây giờ.

Tôi muốn kiềm chế lại sự xúc động trong mình, gắng gượng chuyển ánh mắt đang dán vào ti vi đi chỗ khác, nhưng tôi không thể làm được. Nhịp thở của tôi mỗi lúc một nhanh hơn, tôi không kìm lại được, mắt cứ trần trần nhìn vào người trong ti vi đó.

Mọi hành khách đều ồ lên ngạc nhiên, có hai giọng nói lạnh lạnh như bát sênh vỡ là nghe rõ nhất. Chẳng cần nói cũng biết là của Thượng Hội và Ngọc Dĩnh

- Mau xem kìa! Đó là hoa hồng của Châu Âu được vận chuyển bằng máy bay đến đó! Ôi, ít ra cũng phải hơn nghìn bông ấy nhỉ! Lãng mạn quá!

- Chiếc váy cô tiểu thư kia đang mặc đẹp quá! Tôi cũng muốn có một cái! Tôi cũng muốn có!

Nghe hai bà bạn thân bù lu bù loa, tôi như người bị điểm trúng huyệt, không nói được câu gì, chỉ thộn người ra nhìn chằm chằm lên màn hình. Trên ti vi mọi thứ đều mờ đi, không biết từ lúc nào tôi càng lúc càng tiến lại gần màn hình, trên mắt tôi chỉ còn đúng hình ảnh mỗi lúc được phóng to lên của Giang Hựu Thần...

Giang Hựu Thần...

Tuy chỉ nhìn thấy cậu ấy trên ti vi nhưng tôi vô cùng xúc động, mắt không chớp nhìn màn hình. Tôi cố gắng nín thở, tay xách hành lí khẽ run lên.

Đó là Giang Hựu Thần! Đúng là Giang Hựu Thần!

Một bộ lễ phục màu trắng thuần khiết, dáng người cao lớn, quý tộc, nước da rám nắng như phát ra ánh sáng làm động lòng người, đôi mắt đó... Cậu ấy mỉm cười nhìn tôi, không, là nhìn tất cả những ai đang ngồi trước ti vi mới đúng. Đôi mắt đen láy như hạt trân châu chỉ thiên sứ mới có.

Tôi cắn chặt môi, sợ rằng không cẩn thận sẽ thốt lên tên của Hựu.

- A! Công chúa đến rồi! Công chúa và hoàng tử xuất hiện rồi!

- Anna! – Thượng Hội và Ngọc Dĩnh hét lên.

Xoẹt xoẹt!

Ánh mắt tôi trở lại trạng thái bình thường, hình ảnh đầu tiên đập ngay vào mắt là khuôn mặt rất đỗi quen thuộc của Anna.

Hôm nay Anna đẹp quá!

Chiếc váy đính hôn màu trắng như tuyết, đuôi váy dài giống như chiếc đuôi bạc của mỹ nhân ngư, đầu còn đội một vòng hoa được bện từ rất nhiều bông hoa nhỏ li ti. Trông Anna rất hợp khi đứng ở cung điện sang trọng,

Anna quý phái như muốn mỉm cười với tất cả thế giới. Tim tôi càng lúc càng nặng dần, không biết nó đã bị chìm xuống mấy tầng địa ngục rồi.

Có lẽ khoảng cách giữa tôi và Giang Hựu Thần cũng xa vời như thế, chỉ có tôi được cậu ấy bảo vệ mà chẳng chịu ý thức được rằng, chúng tôi ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Người đứng bên cạnh Hựu phải là công chúa barbie Anna mới đúng, còn tôi... chỉ là đoá hoa bé nhỏ mọc ở vách tường. Trong thế giới nhỏ bé đó, tôi chỉ có thể hoang tưởng rằng một ngày nào đó được biến thành một nàng công chúa, đợi chàng bạch mã hoàng tử của mình xuất hiện... Anna mới là công chúa của Giang Hựu Thần, cô ấy và Giang Hựu Thần cùng một thế giới với nhau. Họ phải được ở bên nhau như tiên đồng ngọc nữ mới là kết thúc có hậu nhất.

Thế giới của Hựu không thuộc về tôi, từ trong sâu thẳm lòng mình tôi biết: Đã đến lúc tôi phải quay về thế giới dành cho mình.

Sau đây, xin mời nhân vật chính ngày hôm nay – hoàng tử Giang Hựu Thần nói vài lời.

Giang Hựu Thần chỉnh lại trang phục ngay ngắn rồi bước lên khán đài, nhìn khắp một lượt các khách đến tham dự đang đứng phía dưới. Hựu mỉm cười nói: “Cám ơn các vị khách quý và các bạn đã đến tham dự buổi lễ đính hôn. Hôm nay đối với tôi là một ngày vô cùng trọng đại...”

Nhìn vào ống kính, phong thái của Hựu rất tự tin, giọng nói vô cùng có sức hút, tiếng nói từ chiếc loa ti vi vang tận đến tai tôi, từng câu từng chữ đều rất rõ ràng và thuyết phục. Tim tôi đập thình thịch, cố gắng ghi nhớ các động tác cử chỉ của Hựu.

Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi nhìn thấy cậu ấy...

“Vì hôm nay tôi muốn bày tỏ lòng mình với người tôi yêu – Giang Hựu Thần nhìn thẳng vào ống kính, câu nói chậm rãi lại kiên định”

Tất cả các phóng viên, nhà báo và khách quý tham dự đều tươi cười nhìn Hựu, họ chờ đợi một kết cục hoàn mỹ trong câu chuyện cổ tích công chúa và hoàng tử.

Trạm xe lửa còn ồn ào hơn, ai cũng mong mỏi được nghe thấy Giang Hựu Thần bộc bạch tình cảm của mình với công chúa Anna...

Sao xe lửa vẫn chưa đến nhỉ? Tại sao tôi phải chứng kiến cảnh Hựu bộc bạch với người khác?

Giang Hựu Thần tươi cười chậm rãi nói tiếp: “Từ nhỏ đến giờ tôi đều phải tuân theo những quy định, lễ nghi của hoàng gia, làm việc gì cũng phải suy xét thật đúng đắn. Chỉ cần mọi người thấy đúng là tôi phải làm theo. Tôi chưa bao giờ được quyết định một việc nào đó theo ý muốn của mình. Nhưng đến một hôm, tôi phát hiện ra rằng có một người còn quan trọng hơn cả những quy định đó. Tôi có thể làm tất cả để được nhìn thấy nụ cười của cô ấy.”

Bùm chú!

- - Hoàng tử đang nói gì thế!?
- - Người hoàng tử thích không phải là Anna sao?

Câu nói của Giang Hựu Thần làm nơi đang diễn ra buổi truyền hình trực tiếp náo loạn cả lên. Ở trạm xe lửa cũng ầm ĩ không kém.

“Anh biết em nghe thấy những gì anh nói, cũng nhìn thấy đôi mắt anh lúc này. Thái Linh, xin em hãy ở lại bên anh...”

Tôi đứng trước ti vi, mắt trợn trừng lên kinh ngạc, tay giơ lên bịt chặt miệng.

Cậu ấy đang nói gì thế?

- Giang Hựu Thần đang bày tỏ lòng mình với bà kia! Tốt quá! Thái Linh, bà đừng đi nữa. – Ngọc Dĩnh nhảy lên cả trên ghế đờ, cầm cổ tôi lắc liên hồi.

- Như vậy sau này Thái Linh sẽ là Thái tử phi rồi! Sau này tụi mình có bạn là thái tử phi. – Xem ra Thượng Hội bình tĩnh hơn Ngọc Dĩnh, nhưng ngay sau đó, nhờ ta dí sát khuôn mặt “nghiện” giai đẹp thời kì cuối vào sát mặt tôi. – Thái Linh! Bà phải giúp tụi tôi đến ngắm các giai đẹp trong hoàng cung đó.

Hai con nhỏ này cứ như phát cuồng đến nơi, tôi thì vẫn dờ dẩn nhìn lên màn hình, chẳng nói được câu gì.

Cả khu biệt thự họ Giang nhốn nháo, ống kính máy quay lại chuyển đến chỗ Anna. Tôi cứ ngỡ Anna đã nổi giận bùng bùng rồi khỏi nhưng không ngờ nhỏ cứ mỉm cười rồi vỗ tay.

Nhìn thấy ống kính máy quay, Anna điềm tĩnh nở nụ cười rạng rỡ, tinh nghịch đưa tay làm động tác hình chữ V, bất ngờ miệng nhỏ còn mấp máy hai từ như cho cả thế giới biết: - Thái Linh!

Chả nhẽ... đến Anna cũng điên rồi sao? Không phải nhỏ đó luôn mong muốn ở bên Hựu sao? Mới đầu thì đòi thi đấu tranh tài ở lễ hội âm nhạc *Red or White*, hôm nay lại lễ đính hôn...

Tôi có cảm giác cả thế giới đang đùa cợt với mình. Đầu tôi bay lơ lửng lên chín tầng mây, mắt hoa đi.

- Quý khách chú ý! Chuyển tàu đến thành phố Tảo Xuyên chuẩn bị vào ga. Xin quý khách chuẩn bị vé rồi đi đến trạm soát vé...

- Xoạt!

Vừa nghe thấy thông báo của loa phóng thanh, mọi người đứng hết dậy, cầm vé tàu đi đến trạm soát vé...

Tiếng nói thông báo đó như chiếc phao cứu sinh của tôi, tôi biến thành người máy, nhấc ngay hành lý dưới chân lên rồi ulla vào đoàn người.

Tôi phải đi! Tôi nhất định phải ra đi!

Nếu tiếp tục nghe thấy giọng nói của Hựu, nhìn thấy đôi mắt sáng đó thì chút quyết tâm rời đi còn lại của tôi cũng không còn.

- Thái Linh! Bà làm gì thế?

- Thái Linh! Sao bà lại chạy trốn...

Thượng Hội cùng Ngọc Dĩnh gào rõ to nhưng bị tôi nhấn tâm bỏ mặc không thương tiếc. Tôi cố hết sức chen chúc vào đám người đang đứng chuẩn bị soát vé. Bất chấp ánh mắt ngạc nhiên của bọn họ, tôi cố chen lên phía trước.

Trạm soát vé ở ngay trước mặt tôi, rồi tất cả sẽ kết thúc! Sau này mọi buồn phiền sẽ không còn nữa.

Giang Hựu Thần, câu nói của cậu làm mình rất cảm động nhưng mình không muốn đem lại gánh nặng cho cậu. Rời khỏi Saint Roland là điều duy nhất mình làm được, cũng là việc cuối cùng mình có thể làm vì cậu.

Cậu nên ở bên cạnh Anna, trở thành một cặp đẹp đôi nhất trong mắt mọi người.

Tôi chỉ muốn mau chóng đi khỏi đây vì sợ sẽ cảm thấy hối hận.

Nhưng tôi thấy tâm hồn mình trống rỗng, chỉ còn lại cái xác người bước đi, tôi càng chạy

đến, nó lại càng cách xa tôi...

- Thái Linh! – Đúng lúc tôi đi đến trạm soát vé thì một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, tim đập thình thịch. Chúa ơi! Người đứng sau lưng tôi là An Vũ Phong. Mái tóc dài khẽ bay xòa xuống tận vai. Cậu ta thở dốc rồi đứng thẳng người lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi dường như muốn nhìn vào một tên lính định đào ngũ.

- Thái Linh! – Miệng An Vũ Phong khẽ mấp máy.

Tim tôi bỗng hoảng loạn.

Tôi muốn chạy, muốn chạy trốn. Tôi vội vã giơ chiếc vé đến trước mặt nhân viên soát vé rồi rảo bước thật nhanh vào trong ga.

Hộc hộc!

Cuối cùng cũng vào trong ga. Tôi dồn hết sức vác hành lí đến một chiếc cột, cả người tựa vào đó, thở hổn hển. Nhưng tôi chưa kịp khôi phục lại sức lực thì sau lưng có tiếng đập mạnh vào vai.

- Ai? – Tôi quay đầu lại, hồn bay phách lác. Có một mái tóc dài làm mắt tôi nhòa đi. An Vũ Phong... không ngờ cậu ta đuổi tận đến đây.

Tôi định chạy nhưng An Vũ Phong giơ tay ra giữ chặt lấy vai tôi. Cậu ta giữ chặt tôi như đinh cắm chặt vào cột, không tài nào thoát được.

- Cô muốn trốn tránh như vậy sao? – Tôi cúi đầu không dám nhìn An Vũ Phong nhưng Phong nói rất to vạch tội tôi. – Người đầu tiên động viên tôi đừng chạy trốn trước bất cứ chuyện gì là cô, thế mà bản thân cô lại đang chạy trốn. Cô thấy có mâu thuẫn không?

- Tôi không muốn nghe gì hết! Tất cả đối với tôi đều không còn ý nghĩa gì nữa rồi! – Câu nói của An Vũ Phong làm tim tôi run rẩy, tôi cắn chặt môi, lắc đầu liên tục.

Chẳng nhẽ cô không còn quan tâm đến mọi việc nữa sao? Không có điều gì có thể giữ cô lại? Vậy lúc cô luôn miệng nói phải bảo vệ Giang Hựu Thần...

Tôi cố sống cố chết đẩy tay An Vũ Phong ra, dùng hết sức bình sinh lao về phía trước, vừa chạy vừa hét thật to:

- Tôi phải đi đây! Bây giờ ai cũng không thể làm lay chuyển được quyết định của tôi.

Rầm!

Tôi vừa nói dứt câu, bỗng phía trên cái cột nhà ga rơi xuống một tấm biển quảng cáo hình vuông làm bằng nhựa, đặc biệt hơn nó lại rơi vào đúng lúc tôi đang cất bước chạy.

- Thái Linh! Cô đúng là đi đâu cũng bị thần xui đeo bám. – Tôi nghệt mặt ra nhìn cái biển, sợ hú hồn hú vía khi thấy nó rơi từ trên cao xuống. An Vũ Phong chậm rãi bước đến, nhìn tôi rồi cười châm chọc: - Xem ra ông trời không muốn cô đi rồi!

Vậy sao? Ông trời không muốn tôi đi?! – Tôi cười đau khổ, ngẩng đầu nhìn lên trời. Bầu trời hôm nay xanh thẳm không một gợn mây.

Tôi đã nghĩ kĩ rồi, tôi chẳng làm được việc gì giúp Hựu, chỉ toàn đem lại phiền phức, mệt mỏi. Tôi không thể ở lại, tôi ở lại chỉ đưa Hựu xuống vực thẳm không đáy.

Tôi không quay đầu lại nhìn Phong, đến tận bản thân mình cũng không dám vững tin, hỏi lí nhí:

- Cậu không thể chúc tôi lên đường may mắn sao?

Vậy, chúc cô lên đường thuận buồm xuôi gió và hi vọng đúng là cô được thuận buồm xuôi gió. – An Vũ Phong bỗng đổi giọng, nói rất to sau lưng tôi.

Cậu ta sao lại thay đổi ý định không ngăn tôi lại nữa?

An Vũ Phong đã chúc tôi như thế, tôi cần gì phải nghĩ ngợi nhiều làm gì cho mệt chứ.

- Thái Linh! Sao con không đợi mẹ! Mẹ đi mua nước nho mà con thích uống nhất này! – Sau

lưng tôi đột nhiên vang lên tiếng bước chân hối hả. Tôi quay lại thấy mẹ vừa vẫy tay vừa chạy đến. Tôi cũng nhìn thấy cả An Vũ Phong đang đứng im ở đó.

- An Vũ Phong! Tạm biệt!

Nhìn An Vũ Phong đứng im không nhúc nhích, tôi vô cùng cảm kích vì cậu ấy đã không làm khó cho tôi.

Tôi giơ tay vẫy chào Phong rồi quay đầu tiếp tục đi. Khoảnh khắc này tim tôi như có cái gì đó tan vỡ, trong lòng tự lẩm nhẩm phản bác lại câu nói vừa rồi của mình. Tạm biệt, không, có lẽ chúng ta sau này vĩnh viễn không còn gặp lại.

Hít một hơi sâu, tôi lại sải bước thật rộng, bỗng có một luồng khí mạnh xuất hiện trước mặt tôi.

Kết!

Một chiếc xe dài sang trọng màu đen xuất hiện, đuôi xe phanh một cách rất điệu nghệ chặn ngay trước mặt tôi.

Tất cả các cửa kính xe đều màu nâu đậm nên tôi không biết ai ngồi trong đó. Cánh cửa kính dần dần được kéo xuống, một khuôn mặt phúc hậu đeo kính đen đập ngay vào mắt tôi.

- Tiểu Linh! Đợi chút đã! – Giọng nói trầm trầm pha chút lạc quan cất lên.

- Ông Giang! – Ông lão bước từ trên xe xuống, đứng trước mặt tôi. Ông bỏ kính ra. Tôi ngạc nhiên, cúi đầu chào.

- Thái Linh! Cháu ôm túi lớn túi nhỏ chuẩn bị đi đâu vậy? – Ông Giang lắc lắc cái đầu quả dưa của mình, mắt quét xoẹt qua mấy cái túi hành lí của tôi, vờ hỏi ra vẻ không biết gì. – Đi du lịch hả cháu?

Nhìn thấy khuôn mặt phúc hậu của ông Giang, tim tôi lại bị lay động. Tại sao ai cũng đến tìm tôi? Ngay cả ông Giang cũng đến. Ông và An Vũ Phong lúc nãy giống hệt nhau, đều khuyên tôi đừng đi sao?

Nhưng lòng tôi đã quyết rồi, tôi dứt khoát ngẩng đầu lên nhìn ông rồi nói với thái độ rất kiên quyết.

- Ông ơi! Cháu phải rời khỏi Saint Roland, không biết bao giờ mới quay về, có lẽ sau này mãi mãi cháu không về lại nơi này nữa!

- Hả ?! – Trong mắt ông Giang hiện lên một chút tiếc nuối, ông nheo mắt nhìn thăm dò tôi. – Cháu thật lòng muốn rời khỏi đây? Cháu đã chuẩn bị tinh thần quên hết những kí ức về Hựu ở nơi này chưa?

Kí ức về Giang Hựu Thần...

Hôm đầu tiên đến khai giảng, Giang Hựu thần cùng tôi nhảy điệu “Hồ thiên nga” trong phòng nhạc.

Lần đầu tiên cùng Hựu đi đến cứ địa bí mật – nhà trên cây, nhìn thấy nụ cười trẻ con và ấm áp của cậu ấy.

Buổi tối ở động Quang Minh, vì có Giang Hựu Thần ở cạnh tôi nên ngay cả đom đóm cũng bay đến, thấp sáng cả vùng trời.

Hôm bầu chọn hội trưởng hội học sinh, Giang Hựu Thần hi sinh bản thân, lấy danh dự ra bảo đảm cho tôi, giúp thân phận tôi không bị bại lộ.

Từng chuyện xảy ra trong thời gian qua như những thước phim quay chậm lại trong đầu tôi. Bất kể là vui vẻ hay buồn phiền, mỗi góc trong cuộc sống của tôi đều tràn ngập hình ảnh của Hựu.

Tôi biết, có lẽ từ nay về sau phải mất rất nhiều thời gian mới có thể quên được tất cả, thậm chí tôi chỉ còn cách là bị mắc chứng mất trí nhớ mới có thể xóa sạch những kí ức về Hựu.

Tôi... Tôi đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đặt vội hành lí xuống, cẩn thận lấy từ trong túi quần ra một chiếc hộp, nhét vào tay ông Giang:

- Đây là...

- Ông ơi! Hai con tầm này cháu trả lại cho ông!

- À à... - Ánh mắt ông Giang nhìn chăm chăm vào con tầm, mỉm cười. – Thái Linh! Chúng đều lột xác rồi à?

- Vâng! Tôi thất thần nhìn hai cái vỏ tầm rỗng, cố gượng cười. – Cháu đã bảo vệ chúng cho tới lúc chúng hóa thành bướm bướm. Cháu đã làm xong việc cần làm rồi, nên bây giờ cháu phải đi đây!

- Thái Linh! – Ông Giang sững người ra rồi bất chợt thở dài mấy tiếng.

Ngay cả ông cũng không ngăn cản tôi nữa, có lẽ tôi thực sự phải đi rồi...

Tôi cúi người lễ phép chào ông, sau đó quay người bước đi. Tôi kéo mẹ tôi đang đứng như tượng bên cạnh để rời khỏi đó.

U u...

Hồi còi tàu vang lên đồng loạt. Cách cách... con tàu dài tít tắp chầm chậm tiến vào ga. Tôi kéo tay mẹ đi đến gần chỗ tàu sắp đỗ.

- Thái linh!

Lại có người gọi tên tôi?!

- Thái Linh!

Giọng nói này nghe quen quá!

Cả người tôi cứng đờ ra như tượng đất, không tiến lên phía trước mà cũng không dám quay đầu lại. Tôi dám chắc 100% đó là Giang Hựu Thần, nhưng tôi sợ chỉ cần quay đầu lại tôi sẽ không còn dũng khí để ra đi nữa.

Nhưng đúng là cậu ấy đến sao? Có thật là Hựu đi từ biệt thự họ Giang xa trăm dặm để đến đây? Thật là bỏ mặc buổi lễ đính hôn long trọng để chạy đến nơi này... Tim tôi xao động, đấu tranh một hồi, đầu óc rối tung.

Không! Tôi phải đi!

Tôi không thể liên lụy đến Hựu. Cậu ấy là hoàng tử, hoàng tử của Xianai States. Có tôi ở bên cạnh, chỉ làm cậu ấy tổn hao tâm trí để bảo vệ tôi, bản thân tôi thì chẳng giúp được cái gì.

Tiếng gọi phía sau lưng càng lúc càng gần. Tim tôi cứ đập liên hồi. Bỗng tôi kéo chặt tay mẹ toan bước lên tàu.

- Này! Tiểu Linh! Có người gọi con kìa! – Mẹ lấy khuỷu tay huých vào tôi.

- Không phải đâu! – Tôi vẫn kéo tay mẹ, cũng không để mẹ quay đầu lại. – Mẹ nghe nhầm rồi!

- Không đâu! Là gọi con đó. – Mẹ bỗng giật tay tôi ra, quay đầu lại nhìn. – Con xem, Tiểu Linh, là Giang Hựu Thần!

- Mẹ! Chúng ta mau đi thôi! Tàu sắp chạy rồi. – Mặt tôi đỏ bừng, tay vẫn còn bấu chặt vào mẹ, tiếp tục cầm đầu phăm phăm bước đi.

- Giang Hựu Thần! Giang Hựu Thần! Tiểu Linh nhà tôi ở đây này! – Đúng thời khắc quan trọng nhất, mẹ tôi quay sang “phản bội” đưa con gái yêu quý của mình. Tôi một mình lao như bay về phía tàu nhưng một dáng người cao lớn đứng chặn ngay trước mặt tôi.

Dòng máu nóng từ dưới gót chân tràn lên tận đỉnh đầu tôi.

Bộ lễ phục màu trắng, đôi mắt đen láy, nước da rám nắng... cứ như đang nằm mơ, ban nãy Hựu vẫn còn ở trên màn hình ti vi thế mà bây giờ đã như hoàng tử bước ra từ lâu đài trong truyện cổ tích. Cậu ấy dùng ánh mắt sáng lấp lánh như sao, sâu thẳm như lòng đại dương nhìn tôi không rời.

- Thái Linh! Đừng đi! – Giọng nói của Hựu như một bức tường vô hình giữ chặt tôi lại, làm chân tôi không còn nhúc nhích nổi nữa.

- Không! Tôi phải đi! – Tôi quay đầu lại nhìn Hựu, cố kìm nén trong lòng, khẽ lắc đầu dứt khoát.

- Thái Linh! Em không nghe thấy những gì anh nói ở lễ đính hôn sao? – Mắt Giang Hựu Thần trần đầy sự chân thành làm trái tim ban đầu rất quả quyết của tôi bắt đầu lung lay.

- Ơ... nhưng tôi vẫn phải đi! – Tôi giả vờ nói một câu rất thờ ơ, nói xong lại cảm thấy tim mình như bị một nhát dao đâm vào.

- Nghe anh nói! Thái Linh! Những điều đó anh muốn nói với em! – Ánh mắt Hựu phát ra những tia sáng lấp lánh, dường như có vẻ hơi sốt ruột nữa. – Nếu như em không tin, anh sẽ nói lại lần nữa ngay trước mặt em!

Tôi làm sao có thể để cho Hựu nói câu đó một lần nữa. Giang Hựu Thần, mình chỉ là một đóa hoa mọc bên vách tường, mình không có tư cách để nghe những lời bộc bạch trong trái tim cậu. Mình càng không có quyền để cậu vì mình mà vứt bỏ tất cả.

- Xin lỗi... xin lỗi. – Con đau nhói như lan dần trong lồng ngực tôi. Tôi hoang mang cúi đầu nhắc đi nhắc lại câu xin lỗi như một cái máy, khóe mắt đã ướt nhòe từ lúc nào.

- Lễ nào em phải đi thật sao? Đừng đi Thái Linh! Hãy cho anh một cơ hội nữa, cho anh cố gắng một lần nữa được không? – Giọng Giang Hựu Thần mỗi lúc một cao hơn, mỗi lúc một nóng như thể đó là chút nín kéo cuối cùng. Tôi không muốn nghe thêm nữa, quay đầu lặng lẽ nhìn về mấy cái cây ở gần chỗ nhà ga.

Một cơn gió nhẹ thổi đến, các cành cây đều khẽ rung lên xào xạc, dường như cũng giống với trái tim đang bị rung động của tôi.

- Anh sẽ không để em ra đi như thế này đâu! Sự im lặng của tôi làm Hựu như bị kích động. Hựu bỗng bước ngay đến, túm chặt lấy tay tôi.

- Không! – Tim tôi giật thót lên, cả người lùi về phía sau nhưng không kịp nữa, hơi ấm từ cánh tay Hựu đã truyền đến tận làn da của tôi. Đã thế cậu ấy chệch khoảng cách đó vẫn chưa đủ, còn cúi thấp người xuống, kề sát mặt về phía tôi.

Chúng dị ứng với con gái!

Tôi giật mình, muốn vùng vẫy thoát khỏi nhưng cánh tay của Hựu khỏe quá, tôi không tài nào cựa quậy được, chỉ còn cách mở tròn mắt nhìn thấy người mình nằm gọn trong vòng tay Hựu.

Khuôn mặt có nước da rám nắng đó bắt đầu đỏ lên. Nhưng cậu ấy vẫn mím chặt môi, mắt mở to ra, quyết đến chết cũng không chịu buông.

Một dòng máu đỏ tươi khẽ chảy từ mũi Hựu xuống.

Tí tách! Tách!

Những giọt máu đỏ rơi xuống bộ lễ phục màu trắng nên nhìn thấy rõ mồn một. Thật tình không thể nhẫn tâm khi nhìn thấy cảnh đó. Hựu không hề đứng xiêu vẹo, cậu ấy vẫn đứng thẳng người. Tôi ngẩng đầu lên thấy máu mũi càng lúc càng chảy ra càng nhiều. Tôi định đưa tay lên để lau đi nhưng lại cố gắng giữ chặt cánh tay mình lại, nắm thành nắm đấm.

Giang Hựu Thần giơ tay phải lên, nhẹ nhàng lấy tay áo quệt mũi, ánh mắt sâu thẳm đó vẫn nhìn thẳng vào mặt tôi mà không hề thay đổi. Xem ra cậu ấy đang cố chịu đựng sự khó chịu trong cơ thể, ánh mắt trông rất khổ sở, nhưng tôi giật mình khi nhìn thấy đôi mắt đó lại ánh lên vẻ quyết tâm chiến thắng bản thân hơn lúc nào hết.

- Anh sao lại phải tự làm khổ mình... - Tim tôi như muốn vỡ tung ra, đôi mắt nhật nhòa đi. Tôi không dám nhìn thẳng vào đôi mắt cương quyết đó.

- Không! Anh phải làm thế này... - Nhưng Hựu vẫn không bị lay động, nói với tôi với giọng rất kiên cường.

Vù!

Câu nói của Hựu giống như một cơn gió mạnh thổi ập đến, như cuốn đi những chiếc lá cây rụng trên nhà ga bay vút lên, như thổi tâm hồn vốn phẳng lặng như mặt hồ của tôi gợn sóng lăn tăn...

- Hựu, con ở đây làm gì? Thử nhìn lại con xem, còn ra thể thống gì nữa?

Một chiếc xe dừng lại ngay bên cạnh chúng tôi, một giọng nói vang lên như sấm dậy bên tai.

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy mẹ Hựu sắc mặt nghiêm nghị, xuống xe đi về phía chúng tôi. Anna mặc bộ váy màu trắng cùng ba vị đại thần cũng xuất hiện phía sau lưng.

- Bố, bố cũng ở đây à? – Mẹ Hựu đến trước ông Giang, thái độ cung kính rồi quay lại nghiêm mặt nhìn Hựu, giọng nói đầy uy lực, không chút tình người. – Theo ta lên xe mau!

- Mẹ, hôm nay nếu Thái Linh không ở lại thì con sẽ không đi đâu cả. – Giang Hựu Thần nắm chặt tay tôi, giọng cương quyết.

- Hựu, có phải gần đây ta mắt nhắm mắt mở với con nên con được đăng chân lên đăng đầu? – Thấy thái độ cương quyết của Hựu, mẹ Hựu chau mày, mặt sa sầm.

Mẹ Hựu tức giận thật rồi. Rất tức giận là đằng khác! Tôi bỗng lo lắng cho Hựu.

Đều do tôi. Nếu ban nãy tôi nhanh chân đi ngay thì sẽ không bị Hựu chặn lại, sẽ không có việc rắc rối này.

Tôi cúi đầu, mặt buồn rười rượi. Thái linh! Mày lại gây rắc rối cho Hựu rồi, mày thật là một con bé đáng ghét!

- Mẹ, từ trước đến giờ, con lớn lên cùng với những lựa chọn sắp đặt của mẹ, nhưng lần này con muốn tự quyết định lựa chọn cho mình. – Giang Hựu Thần vẫn bình thản, cậu ấy khẽ nắm tay tôi, dường như trấn an tôi đừng sợ hãi.

- Lựa chọn của con? Người này sao? – Giọng mẹ Hựu bỗng rướn cao lên, bà không thềm nhìn tôi, miệng nhếch lên. – Lẽ nào đây là sự lựa chọn của con?

- Vâng! – Giang Hựu Thần nhìn tôi với ánh mắt trân trọng, không do dự trả lời. – Ở cùng Thái Linh là lựa chọn nghiêm túc nhất của con từ trước đến nay.

Vừa dứt lời, Hựu hít mạnh, một dòng máu đỏ lại chảy ra.

- Giang Hựu Thần! – Tim tôi đập liên hồi, người co rúm, muốn rút tay ra khỏi tay Hựu. Hựu điều chỉnh nhịp thở của mình, xòe bàn tay ra, đan chéo năm ngón vào tay tôi.

Mười ngón tay chúng tôi nắm chặt lấy nhau.

Tôi dăm dăm nhìn khuôn mặt rạng rỡ nụ cười của Hựu, tim tôi có cảm giác êm ái như được ủ ấm trong chăn bông ấm áp.

- Hoàng hậu à, trên thế giới này nhiều người luôn giữ hình bóng của người thân trong tim mình. Vì một nguyên nhân nào đó đành chôn chặt hình bóng đó ở nơi sâu thẳm của con tim. Kết quả là họ hiểu nhầm nhau, rơi vào hố sâu khổ đau. – Lặng im hồi lâu, ông Giang bỏ kính xuống, đeo trước ngực, đến bên mẹ Hựu.

- Bố, ý của bố là... – Ánh mắt mẹ Hựu ngạc nhiên, không hiểu ông Hựu muốn nói gì.

- Năm đó, Hựu mới mười tuổi. Hoàng hậu, người còn nhớ chứ? – Ông Hựu không trả lời, chậm rãi nói, khuôn mặt đầy nếp nhăn ánh lên như đang hồi tưởng về quá khứ.

Những người trong sân ga dường như đứng im để lắng nghe kí ức những năm Hựu mới lên mười.

- Năm đó... Hựu mới mười tuổi. – Ánh mắt mẹ Hựu xa xăm, nhưng mày vẫn chau lại. Bà ngược lên nhìn ra xa, như đang nói chuyện một mình, lại như đang thì thầm với mọi người xung quanh.

- Bố của Hựu lâm bệnh nặng, nhưng nước một ngày không thể không có vua. Để yên lòng dân chúng, ngày nào còn cũng không nghỉ ngơi, tất cả sức lực đều dồn vào công việc của quốc gia... Mắt mẹ Hựu sáng lên như sao sa, đôi lông mày nhíu lại ban nãy từ từ giãn ra, đôi tay khoanh trước ngực, nhìn những áng mây xa trên bầu trời.

- ... Cho nên, ngày nào con cũng ra lệnh cho Hựu túc trực bên giường bệnh, không được tự ý đi đâu, không được tự ý làm bất cứ việc gì.

Tôi quay đầu lại nhìn Hựu, Hựu im lặng đứng đó nhìn mẹ mình.

- Con thật là người mẹ tính khí nóng nảy, là một hoàng hậu không ra gì! – Giọng mẹ Hựu bỗng trầm xuống, sắc mặt đau khổ, dường như hình dung lại cả một đồng công việc bề bộn, cả cuộc sống hạnh phúc bị đảo lộn khi ấy.

- Nhưng Hựu không hiểu nỗi khổ tâm của con. – Ông Giang đến gần, khe khẽ vỗ vai bà như một ông lão an ủi đứa con bé bỏng của mình. – Ngày hôm đó, Hựu cảm thấy một mình rất buồn, nên trốn ra khỏi hoàng cung, tìm bạn bè chơi đùa! Đứa trẻ nào mà chẳng ham chơi!

- Nhưng con vô cùng tức giận. – Mẹ Hựu như bị kích động, giọng vẫn trầm tĩnh. – Con rất tức giận... Một hoàng tử chỉ vì vui vẻ nhất thời, bỏ mặc người bố trên giường bệnh, trốn khỏi cung, đánh nhau với lũ bạn để tranh cao thấp. Kể cả kẻ đó có thắng thì rút cuộc vẫn là kẻ thua cuộc! Nhìn thấy con mình như vậy, con đau lòng lắm, con đã giam cháu vào tòa tháp cao nhất của hoàng cung để răn đe.

Tòa tháp cao nhất của hoàng cung?

Tôi nhìn Giang Hựu Thần. Cậu ấy im lặng như đang nghe câu chuyện của người khác. Nhưng tôi có thể hình dung ra bị giam trong tòa tháp ấy đáng sợ như thế nào.

- Tòa tháp ấy rất cao, nhưng nằm khuất, không nhận được ánh sáng của mặt trời... Nhìn từ cửa sổ chỉ thấy mờ mờ ảo ảo. Lúc đó Hựu mới mười tuổi... - Ông Hựu nói thêm. Có ý nhấn mạnh với bà.

Lẽ nào... bệnh sợ độ cao của Hựu là do...?

Tôi bỗng bị kích động mạnh, ngược đầu lên, nhìn Hựu. Giang Hựu Thần vẫn cúi đầu im lặng, cậu ấy cắn chặt môi hơi run run. Dường như cậu ấy đang quay trở về quá khứ đáng sợ cùng với lời thuật lại của mẹ.

- Đúng thế... - Mẹ Hựu trầm xuống, hai mắt nhắm nghiền như quay lại từng khoảnh khắc lúc đó. – Không lâu sau, cha Hựu qua đời, con đau lòng đến điên dại, từ chối không cho Hựu Thần đến gặp cha lần cuối.

Giang Hựu Thần run lên, hai tay nắm chặt, như dồn hết sức để kìm nén tình cảm của mình.

- Chắc lúc đó con rất giận Hựu... Hựu Thần không xuất sắc như cha nó, không có quyền uy như cha nó, vì vậy con đã dùng biện pháp hà khắc nhất để giáo dục. – Ông Giang khe khẽ thở dài, nhìn Hựu, ánh mắt đầy vẻ nhân hậu.

- Con chỉ mong cháu trở thành người tài năng xuất chúng nhất thế giới, có đủ năng lực để gánh vác quốc gia mà cha nó để lại. – Mẹ Hựu mở mắt, tôi nhìn thấy có giọt lệ ở khóe mắt của bà. Ánh mắt của bà khẽ lướt qua chỗ Hựu, ánh mắt u uất buồn sâu thẳm. – Có thể... Biện pháp của con quá hà khắc, Hựu chắc rất hận con...

- Không, Hựu không hề giận con. – Ông Giang khẽ lắc đầu, mỉm cười nhìn mẹ Hựu. – Chỉ vì con quá yêu thương Hựu, yêu thương đến độ cực đoan. Hựu Thần cũng yêu thương con, vì vậy nó chọn con đường phục thù, phục thù vô điều kiện...

Mẹ Hựu ngạc nhiên nhìn ông, như không hề biết tình cảm vốn tồn tại lâu nay giữa hai mẹ con

- Hựu đã cố gắng học, rèn rũa mình thành người hiểu biết mọi lĩnh vực, bất cứ việc gì cũng nghe theo sự sắp xếp của con. Nó như một con tằm nằm cuộn trong kén. Dưới quyền uy của con, nó đánh mất chính bản thân mình. Nó sợ hãi không chỉ con, mà tất cả các cô gái. Trong tiềm thức, nó kháng cự lại tất cả phụ nữ. Cuối cùng mỗi lần gặp bất cứ cô gái nào nó cũng chảy máu mũi...

Mẹ Hựu thở dài, gật đầu:

- Tất cả đều do con mà ra!

Mặc dù mẹ Hựu đã thừa nhận mình là nguyên nhân gây bệnh dị ứng con gái của Hựu, nhưng tôi không hề oán trách bà. Vì bà quá yêu nên đã có cách giáo dục sai lầm. Mặc dù bà là một vị hoàng hậu nhưng bà cũng là một bà mẹ như bao người mẹ khác. Yêu con cái hơn chính bản thân mình.

- Nhưng tại sao Hựu ở gần Thái Linh lại không bị dị ứng? – Ân Địa Nguyên đột nhiên nghĩ tới câu đố hóc hiểm mà ai cũng muốn biết lời giải.

- Bởi vì... - Hựu bỗng nhiên ngược mắt lên, mặt hơi đỏ. – Hồi bé mẹ tặng mình một con rối gỗ. Đó là con rối gỗ duy nhất của mình, mặt nó rất giống Thái Linh, cho nên mình... mình...

Hóa ra Giang Hựu Thần không bị dị ứng với tôi, vì tôi khá đặc biệt, vì tình yêu mẹ tha thiết của cậu ấy.

Tôi liếc nhìn mẹ Hựu, khóe mắt bà đỏ hoe, nước mắt lưng tròng. Nhưng bà vẫn cố kìm nén cảm xúc của mình, vì bà sợ mất đi sự tôn nghiêm của một hoàng hậu.

- Hóa ra là vậy! – Mọi người đều hiểu ra.

Giang Hựu Thần bỏ tay tôi ra, đến trước mặt mẹ. Đây là lần đầu tiên Hựu tự tin đứng cảm đối diện với bà. – Mẹ, con sẽ khắc phục nỗi sợ hãi của mình nhưng mẹ hãy cho con ở bên Thái Linh, bảo vệ cô ấy!

- Hựu... - Nhìn thấy ánh mắt cương nghị của Hựu, tôi bỗng sững người lại. Mẹ Hựu nhìn Hựu rồi nhìn tôi, đôi lông mày giãn ra.

Bà không trả lời Hựu, chỉ quay đầu đi, nhìn ông Giang.

- Lẽ nào con đã sai?

- Con không sai! – Ông Giang mỉm cười đi lại, giơ tay ra vỗ vỗ vai bà. – Con rất yêu thương Hựu, chỉ có điều con quên rằng con từng muốn biến thành cánh bướm phải trải qua biết bao khó nhọc.

- Có lẽ... là như vậy... - Mẹ Hựu lắc đầu, rồi tự lẩm nhẩm một mình bước đi.

- Thái Linh, em đừng đi, hãy ở bên anh! – Bộ lễ phục của Hựu đã bị máu dính vào. Lúc này tôi thấy vị hoàng tử thực sự, vị hoàng tử dũng cảm và thanh tú, chính là Hựu.

Nhìn ánh mắt khẩn khoản níu kéo của Hựu, tim tôi như nhũn ra. Tôi không biết nên nói gì.

- Xe lửa chuẩn bị khởi hành! Xin quý khách lên xe ổn định chỗ ngồi!

Tiếng loa phóng thanh hối thúc tôi. Tay tôi vo chiếc vé xe lửa, số ghế ngồi rõ mồn một như thúc giục tôi.

Có giọng nói của ai đó: Thái Linh! Chẳng phải mày đã quyết định rồi sao? Bất cứ việc gì xảy ra cũng không thay đổi ý định!

Đúng thế, mình đã quyết định rồi! Đã vậy thì không được do dự!

Tôi cúi đầu quay người đi, không dám nhìn vào mắt Hựu, sợ rằng sẽ bị Hựu làm cho mềm lòng.

- Thái Linh, em muốn đi sao? – Giang Hựu Thần kéo tay tôi, tôi không ngoảnh đầu lại, nhắm chặt mắt.

- Vâng! – Tôi kiên quyết gật đầu.

- Kể cả chỉ có một mình, em cũng đi sao?

- Vâng, vâng! – Tôi mở mắt ra, định gọi mẹ mau lên xe, nhưng không thấy bóng dáng mẹ đâu.

- Mẹ, mẹ ở đâu? Sao lúc này mẹ lại đi đâu chứ? Chúng ra sắp khởi hành rồi!

- Á? Thật sao! Nhà bà bạn có kem dưỡng mắt LARMER? Nghe nói số lượng có hạn đó, ngay cả vỏ bao kem cũng có giá trị!

- Á? Bà bạn còn quen cả nhà tạo mẫu đó sao? Anh ta là nhân vật hot lắm, bao nhiêu hàng nổi tiếng đang giành giật mẫu của anh ta đó!

- Ủ!

- Vậy thì chúng ta nói chuyện tiếp đi! Tôi rất muốn...

- Mẹ! – Tôi lao đến bên cánh cửa của chiếc xe đen, hét to. – Mẹ làm gì vậy! Mau lên tàu thôi! Mẹ ngồi trong xe làm gì vậy?

- Ôi không, mẹ không đi đâu! Mẹ và hoàng hậu là người hợp cạ, hai người bọn mẹ có chuyện cần bàn, có lẽ hai ngày cũng chưa hết chuyện đâu! Thái Linh, con về nhà tự lăn vào bếp nhé! – Mẹ cười híp mí, vẫy tay với tôi.

Rầm! tôi ngất trên cành quất mất! Mẹ tưởng mình là ai chứ? Lại còn dám nói mình và hoàng hậu hợp cạ!

Tôi lo lắng nhìn mẹ đang ngồi luyên thuyên cạnh mẹ Hựu. Lạ quá! Mẹ Hựu lại nở nụ cười vui vẻ và nhân hậu.

- Thái linh, chúng ta đi đây! – Trước khi đi, mẹ còn hôn gió, cửa kính của chiếc xe ô tô từ từ khép lại.

Brùm... brùm...

Tôi đứng thần người, tiếng động cơ xe nổ bên tai.

- Ta cũng nói cho cháu biết, ta là người bí mật đó! Theo hợp đồng, thì cháu vẫn chưa hết nhiệm vụ đâu, nếu không hoàn thành là phải trả một khoản tiền bồi thường đó!

Tôi ngạc nhiên quay lại, ông Giang nháy mắt với tôi.

Hóa ra ông là người bí mật kia? Tôi nhớ lần đầu đến tham dự tuyển giải thưởng lớn, ở ngôi biệt thự đó tôi gặp một ông già bắt bướm bươm, hóa ra là...

Tôi bắt đầu thấy lo lắng: Chúa ơi! Tiền bồi thường con lấy đâu ra? Chẳng nhẽ ông Giang định đòi thật sao?

Tôi nhìn ông, nhưng ông đã đi lại chỗ Hựu đang đứng cười xuề xòa:

- Ta nhường quyền đòi nợ cho cháu trai ta đấy! Hựu, đừng làm ông thất vọng nhé!

- Ông...! Hựu lặng người đi, không hiểu ý ông định nói gì. Hai chúng tôi đứng thần người ra đó, trên trán giọt mồ hôi to đùng như hạt đỗ lăn xuống.

- Ha ha... Ở đây không có việc của ông già này nữa rồi! Ta phải về luộc khoai thôi, mọi người có muốn nếm thử không? Ngon lắm đó!

An Vũ Phong từ nãy đến giờ im lặng, bỗng dấm lưng Hựu thùm thụp:

- Này, tôi gọi ông đến là ông phải giữ Thái Linh lại bằng được đó!

Lẽ nào ban nãy... An Vũ Phong không giữ mình lại là để Hựu đích thân...

Ha ha ha...

Tiếng cười của ông Giang văng vẳng. Sân ga chỉ còn lại hai chúng tôi.

Im lặng hồi lâu, đột nhiên Hựu ngược đầu nhìn tôi, khẽ nói:

- Thái Linh, có phải em thấy anh là người vô dụng vừa nhút nhát, dị ứng với con gái lại vừa sợ độ cao nên mới rời xa anh?

- Không, không phải thế! – Nhìn thấy Giang Hựu Thần đầy vẻ thất vọng, bỗng tôi thấy hối hận, lắc đầu. – Là em thấy mình không xứng với anh, anh là hoàng tử còn em...

- Đừng nói thế! – Giang Hựu Thần quay đầu lại, bịt miệng tôi. – Thái Linh, em phải hiểu rằng: Từ trước đến giờ phút này và cả mai sau nữa, anh yêu em vì em là Thái Linh, là một Thái Linh biết khóc, biết cười, hay gây rắc rối, một Thái Linh thực sự!

- Nhưng em sợ mình... đem lại rắc rối cho anh, em sẽ chỉ làm phiền anh... Tôi mở to mắt nhìn Hựu, trong đầu hiện ra hàng trăm hàng ngàn câu xin lỗi.

- Thái Linh, đừng do dự, đừng hoài nghi điều gì, hãy tự hỏi trái tim mình đáp án!

Thích... thích... thích...

Tim tôi đập bình bịch như máy nổ.

Dường như mỗi nhịp tim đều trả lời: Hựu... Hựu...

Nước mắt như từ trong tim tràn ra, rớt từ khóe mắt xuống.

- Đồ ngốc! – Giang Hựu Thần nháy mắt tinh nghịch. – Thực ra anh làm liên lụy đến em!

Tôi bần thần nhìn máu từ cánh mũi Hựu nhỏ xuống.

- Cẩn thận! – Một tay tôi xách túi hành lí, một tay tìm khăn tay, nhẹ nhàng lau cho Hựu.

- Thái Linh, liệu em có bằng lòng... bằng lòng để một anh chàng lúc nào cũng chảy máu mũi làm bạn trai của em? – Hựu thấy tôi đang chăm chú lau những vết máu vương, nhìn tôi nghiêm túc hỏi.

- Dĩ nhiên là có. Em thích anh chàng đó dù có chảy máu mũi cũng chẳng sao! – Tôi buột miệng nói, nhưng thấy hối hận, mặt đỏ như gấc.

Tiếng còi xe lửa từng hồi dài, giờ xuất phát đã điểm.

U u... xình xịch xình xịch...

Xe từ từ chuyển bánh trên đường ray, từng toa tàu lướt qua trước mắt tôi, tôi lẩm nhẩm:

- Tàu chạy rồi...

- Ừ. Tàu chạy rồi. Mỗi con tàu đều có điểm đến riêng. Nhưng anh có thể khẳng định, con tàu này không đến được điểm em cần tới! – Giang Hựu Thần khe khẽ nói bên cạnh.

Tàu chạy càng nhanh, con tàu lao vút đi. Gió từ bánh xe lửa thổi vào chúng tôi, thổi bay mái tóc chúng tôi, khiến chúng tôi nhắm mắt.

- Em có đi nữa không? – Trong tiếng còi tàu rít, tiếng bánh xe xát vào đường ray, tôi nghe thấy câu hỏi của Hựu, câu hỏi đã biết trước đáp án.

- Em muốn hỏi anh một câu! – Tôi bỗng nhớ ra một điều.

- Việc gì cơ? – Giang Hựu Thần bỗng sững người nhưng vẫn vui vẻ trả lời.

- Lúc anh đánh nhau với bọn côn đồ, anh có nói: Có lẽ phải bỏ lờn thẻ năm xưa rồi! Nghĩa là sao? – Tôi nói to để át tiếng bánh xe.

- À! Là... từ khi bố mất, anh đã thề là sẽ không như lúc nhỏ dùng vũ lực và nắm đấm để giải quyết mọi việc! – Tôi nghe rõ tiếng Hựu đáp lại.

Tôi từ từ mở mắt ra, ngoảnh đầu nhìn Hựu, thấy Hựu đang nhìn tôi chăm chú.

Thấy tôi nhìn mình, Hựu tiến lại gần, đưa tay ra...

Xình xịch...

Đoàn tàu dài rít lên những tiếng xát vào đường ray, tôi cảm thấy như có ánh trăng lướt qua tim mình.

- Thái Linh, nói cho anh biết, em có đi nữa không? – Hựu ôm tôi vào lòng, khe khẽ thì thầm bên tai.

- Em... Tôi thấy trái tim mình xao xuyến, đưa tay ra ôm lấy bờ vai ấm áp của Hựu. – Em sẽ không đi nữa!

CHƯƠNG 07

BÙA CHÚ BÌNH AN VĨNH CỬU CỦA CÔNG CHÚA XUI XỂO *Happy Ending*

Địa điểm:

Hoàng cung Xianai States

Nhân vật:

Thái Linh – thái tử phi Xianai States

Giang Hựu Thần – thái tử Xianai States

An Vũ Phong – quan nhân Xianai States

Ân Địa Nguyên – quan nhân Xianai States

Kì Dực – quan nhân Xianai States

Nghiêm Ngôn – quan nhân Xianai States

Người mặc áo tím

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

*Chúa, cuối cùng cũng mở to đôi mắt anh mình của mình
Dõi theo và che chở cho các con chiên*

Liệu có ai bị Chúa bỏ quên không?

*Chúa đáp: Ánh sáng từ đôi mắt tinh tường của ta
chiếu rọi trên đầu tất cả các linh hồn khắp thế gian*

Thế còn cô bé đó?

...
Chúa nhấp nháy mắt, mỉm cười

Cô bé ấy sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian.

oOo

Ông thần thời gian mặc bộ áo dát bạc đi đôi dày vạn dặm lướt trên đại lộ thời gian, một năm qua đi rất nhanh.

Bốn mùa ở Xianai States luôn rực rỡ ánh nắng, dường như ở đây, hạnh phúc không bao giờ mất đi.

Trong khuôn viên sang trọng, sắc xanh bao trùm không gian, rừng cây xanh um tùm, cao vút, khe khẽ rung rinh trước gió, phát ra tiếng xào xạc êm tai. Dường như có trăm ngàn thiên thần bé nhỏ đang nhảy nhót khắp kẽ lá, cất tiếng ca du dương. Mùi thơm dịu dịu của những bông hoa tươi nở rộ thu hút những chú ong cần mẫn đến hút mật. Những cánh bướm nhiều màu lấp lánh đùa giỡn trước gió, đón một ngày đại lễ trang trọng.

Hoàng cung đã được trang hoàng lộng lẫy, nền nhà bằng cẩm thạch sáng bóng được trải thảm đỏ, viền đỉnh cung mái vòm được sơn sửa lại, đèn thấp sáng, tỏa ra ánh sáng huyền diệu.

Cung nữ, người phục vụ bận rộn tất bật chuẩn bị cho ngày đại lễ.

Tối nay, hoàng cung Xianai States sẽ mở cửa cho tất cả dân chúng vào xem.

Cánh cửa sắt đen uy nghi đã mở ra, người ta tay trong tay hai ba người một đổ về phía hoàng cung. Ai nấy đều vui vẻ và háo hức, đi bộ chậm rãi dưới những tán cây rợp mát. Một toán trẻ con nô đùa chạy ngang qua, chúng mặc quần áo mới tinh, tiếng cười lạnh lạnh như tiếng chuông gió.

Tất cả đều náo nhiệt, đầy âm thanh và màu sắc.

Lẽ nào là giấc mơ? Chỉ có giấc mơ mới đẹp và ngọt ngào đến vậy...

Kha kha kha...

Tôi không nhịn được cười. Trời ơi, đúng là oái ăm! Miss nhỏ nòi như tôi lại được sống trong khung cảnh như mơ thế này.

- Thái tử phi, đại lễ sắp bắt đầu rồi, người đã chuẩn bị xong chưa? – Giọng nói ngọt ngào của cung nữ bên cạnh nhắc nhở tôi.

- Ừ, ta xong ngay đây. Người xuống trước đi! – Tôi bỗng giật mình, soi gương thấy mặt mình hơi đỏ.

- Vâng! – Người cung nữ dịu dàng bước ra khỏi phòng.

Két!

Căn phòng im ắng giờ chỉ còn lại mình tôi.

Lòng tôi bỗng thấy bối rối, tim đập thình thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng tôi thấy mình như vừa ngậm một viên đường hoa mai, ngọt đến tận tim.

Khi mình bước ra khỏi căn phòng này, mọi thứ sẽ bắt đầu?

Đôi giày thủy tinh của công chúa Lộ Lem và cả gậy phép thuật của bà tiên nữa.

Tôi ngược đầu lên, chiếc gương hình bầu dục phản chiếu khuôn mặt của tôi. Khuôn mặt trắng hồng, lộn ngược được cài một chiếc cặp tóc pha lê phát sáng lấp lánh.

Tôi đứng dậy, bước đến trước gương – bộ váy trắng bằng vải có ren viền, trên váy có những bông hoa li ti, bé bé như sao sa. Tôi khe khẽ nhấc váy lên, đi giày vào...

Đây... Đây là tôi sao?

Tôi đắm đắm nhìn mình ở trong gương, tim gõ nhịp thình thịch,

Ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, tôi quay người, nhẹ nhàng bước tới bên cửa sổ. Ánh sáng chói chang chiếu vào từng góc khuất của trái tim tôi.

Tôi khẽ thở phào, quỳ xuống nhắm mắt cầu nguyện.

Nếu như trước đây, con nghĩ mình là cô bé đen đui nhất trên đời, luôn luôn phải giành giật từng phút giây hạnh phúc với ông thần xui. Thì nay, con xin cảm ơn ông, ông thần xui! Nếu như ông không ép con, thì nay con cũng sẽ không gặp được Giang Hựu Thần, không hạnh phúc như bây giờ.

Tôi mở mắt, nhấc váy lên, đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

Ánh sáng chiếu rọi khắp mặt đất hiền hòa, tôi có cảm nhận được sự ấm áp lan truyền từ những tia nắng.

Tôi bước chậm chậm trên con đường nhỏ, chim hót líu lo, vài ba người đi giáp mặt với tôi, nhoén miệng, cười thần thiện.

- Xin chào thái tử phi!

- Thái tử phi trông thật là đẹp!

Tôi cũng mỉm cười đáp lại:

- Cám ơn, cám ơn!

Gió nhẹ thổi vạt váy của tôi. Tán lá rợp bóng trải ra trước mắt, tôi như một chú chim non vui vẻ, dang rộng đôi cánh bay tới khung trời xanh thẳm.

- Thái Linh! – Lúc tôi đang thấy mình tràn trề sức sống và hạnh phúc thì một tiếng gọi vọng đến.

Tiếng nghe quen quen! Tôi hướng về phía có tiếng gọi, một người mặc áo tím, mũ đội cũng màu tím, thân hình nhỏ bé xương xẩu, đứng quay lưng về phía tôi. Người đó dường như đi nhẹ, như luồng khí đến trước mặt tôi.

- Người thần bí mặc áo tím! – Tôi ngạc nhiên kêu lên, tiến lại gần.

Hồi ức bỗng dội về.

- Cháu gái, cháu sẽ trở thành người may mắn nhất thế gian.

- May mắn thuộc về cháu giống như mặt trăng lơ lửng trên trời, lúc tròn lúc khuyết. Nhớ kỹ, mỗi bước đi phải quay đầu nhìn lại bóng của chính mình, để nó có thể nhớ được đường đi.

- Lúc mây đen che khuất mặt trăng, lúc may mắn không còn, đừng do dự, đừng sợ hãi, hãy tìm câu trả lời cất giấu sâu thẳm trong trái tim mình.

- Cháu gái, xem ra cháu đã tìm thấy vì sao hạnh phúc của mình rồi. – Giọng cụ già áo tím vẫn trầm lặng. Cụ quay người nhìn tôi mỉm cười.

- Vì sao hạnh phúc?

- Đúng thế. Hạnh phúc chính là ánh trăng, là người mà nắm trong tay được, chỉ có những con người thánh thiện mới có thể tìm thấy những vì sao có chứa ánh trăng.

- Cám ơn cụ! – Mặc dù tôi không hiểu ý của cụ bà mặc áo tím, nhưng tôi cảm giác thân thiện của cụ ấy làm tôi nở nụ cười tươi đáp lại.

- Cháu gái, không cần cảm ơn ta, cháu đã tự tạo cho mình phép thuật hạnh phúc. Cụ bà áo tím lắc đầu. – Đúng là hạnh phúc thực sự chỉ đến khi người ta tìm kiếm bằng chính sức mình, chỉ cần có một trái tim kiên định, có thể vén làn mây u tối, để tìm thấy tình yêu và hạnh phúc.

Thoảng qua như một làn hương màu tím, cụ già bước nhẹ rời khỏi chỗ tôi.

- Đợi đã, cụ... cụ đi đâu? – Tôi gọi vói. – Cụ không tham gia đại lễ hôm nay sao?

- Không, ta phải đi tìm vì sao hạnh phúc cho mọi người! – Cụ già cất tiếng nói ầm ập như vàng mặt trời rải tia nắng vàng óng ả trên mặt đất. – Ta tin rằng, từ nay về sau hạnh phúc luôn luôn ở bên cháu.

Nhìn thấy cụ già mặc áo tím đi khuất, tôi bỗng thấy lòng mình ầm ập lạ thường

Ngay cả cụ bà mặc áo tím cũng chúc phúc cho tôi, lần này Thái Linh ta đã bỏ xa ông thần xui ở phía sau rồi, ta sẽ làm người hạnh phúc mãi mãi!

Tôi hạnh phúc rải những bước dài về phía trước, lòng ngọt ngào như vừa nếm mật ong.

Bình!

Tôi đang tưởng tượng ra hình ảnh của vị thần may mắn, thì chân bị vấp, tôi chới vói, tay luống cuống huơ loạn xạ trong không trung, cả người đổ sầm xuống như cây gỗ mục!

Rầm!

Tôi ngã theo kiểu chổng vó lên trời, phần thân đẹp như con tôm trên thảm cỏ. Trời ui! Thân hình nghiêng thùng đổ gánh của tôi đè dẹp lép những cây cỏ, những bông hoa vô tội, tôi cảm

thấy vô cùng chua xót.

Hu hu hu... Liệu có ai nhìn thấy thái tử phi mặc bộ đồ công chúa lại có cú ngã “đẹp mắt” chóng gọng như vậy không?

Hu hu hu... còn nói là thần may mắn đến rồi, ngay cả vạt áo của thần may mắn mình cũng chẳng bám lấy nổi!

Tôi lồm cồm bò dậy, nhưng lại bị vướng vào gấu váy, toàn thân mất thăng bằng suýt nữa thì té ngã. Tôi kéo gấu váy lên, cố sức đứng dậy.

Cộp cộp cộp...

Tiếng chân bước dồn dập vọng tới bên tai.

Có người! Phải nấp ngay thôi, kéo người khác nhìn thấy thì ê mặt!

Tôi thấp thỏm, chạy nháo nhào nấp vào chỗ bụi cây. Tiếng người nói nghe quen quen vọng lại:

- Hừ, đại lễ xong là đến họp gia tộc, tiết mục biểu diễn tính sao giờ?

- Í! Chẳng phải giọng An Vũ Phong hay sao?

- Làm thế nào bây giờ đây? Năm ngoái may mà có Thái Linh nên chúng ta mới thoát, năm nay thì thôi rồi!

Là tam đại thần và An Vũ Phong. Không, là tứ đại thần mới đúng. Bọn họ đang nói chuyện gì vậy nhỉ? Định họp hội kín à? Kì Dục nói gì vậy cà? Xem ra cậu ta rất khó chịu và khổ sở. Hừ, còn nhắc đến tên mình nữa! Năm ngoái ư? Năm ngoái thì liên quan gì tới mình nhỉ?

Tôi nghĩ nát óc mà vẫn không hiểu nổi, đành phải án binh bất động chờ đợi xem sao. Tôi căng mắt tu hú ra nhìn qua kẽ lá theo dõi tụi An Vũ Phong.

- Thôi thôi, ông bạn đừng nhắc tới chuyện đó, nếu mà để bà chằn Thái Linh biết thì gay to...!

- An Vũ Phong lo lắng, đảo mắt nhìn xung quanh, rồi trùng mắt với Kì Dục

- Đúng đó, chuyện đó không thể để cho Thái Linh tóm đuôi được! – Ân Địa Nguyên đẩy cặp kính, nói để vào.

Chuyện đó?

Tôi càng háo hức tò mò, chăm chăm nhìn bốn người bọn họ không chớp mắt.

- Ôi trời ơi, chỉ là cá cược thôi mà có gì ghê gớm đâu! – Kì Dục lắc lắc đầu, dáng vẻ bất cần như mấy lợn tóc hung đỏ thiếu quy củ của mình.

Cá cược?

Tôi đang nghe trộm bỗng dừng tròn xoe mắt!

- Để “play chuồn” khỏi tiết mục biểu diễn trong cuộc họp gia tộc, chúng ta lấy Thái Linh ra làm trò cá cược, xem ai có thể cưa đổ Thái Linh thì sẽ có thể được cascarader đóng thế. Nghĩ lại đến giờ thấy thật có lỗi với Thái Linh đầu heo. – Ân Địa Nguyên có vẻ hối hận ra mặt,

- Hóa ra là vậy! Cả bốn gia tộc mỗi năm họp một lần, mỗi lần nhóm họp đều yêu cầu một trong bốn vị đại thần trở tài biểu diễn một tiết mục. Cả bốn tên này thấy biểu diễn tiết mục thật là lãng xẹt, mất hình tượng nên đã mang tôi ra để đánh cược.

Tách... tách... tách!

Mỗi lửa tức giận trong tim tôi bỗng trào sôi thành núi lửa phun nham thạch phè phè. Lần này ta đã tóm được đuôi rồi nhé!

Bốn tên đại thần này, dám mang ta ra cá cược!

Khà... khà... khà... Chờ đó coi! Ta sẽ báo thù...! – Tôi cười khùng khục như súng lục lên cò.

- Thái tử phi, người ở đâu vậy?
- Thái tử phi, người mau ra đây!
- Thái Linh...

Trời sâm sẩm tối, đại lễ sắp bắt đầu!

Lúc này, tôi phải ở trong vòng tay Giang Hựu Thần. Đợi thời khắc trọng đại này tới. Chắc hẳn đây là thời khắc cảm động và hạnh phúc nhất cuộc đời tôi.

Nhưng lúc này tôi không được phép cho mình có một chút “manh động” nào. Tôi co ro nép trong lùm cây, sợ bị lộ tẩy.

- Thái tử phi!
- Thái Linh, mau ra đi! Mọi người đang tìm!

Tiếng gọi í ới bên tai! Khà khà... Mọi người đang triển khai chiến dịch rà soát rải thảm tìm kiếm khắp hoàng cung! Tôi đặc ý, ha ha... Hoàng cung rộng thế này, xem mọi người tìm thế nào!

Bộp... cộp... cộp...

Tiếng bước chân vồn vã phía sau lưng, phía trước, bên phải, bên trái. Quản gia, người phục vụ, nữ tì chạy đi chạy lại tìm kiếm hối hả.

Bốn đại thần cũng chạy đôn chạy đáo tìm kiếm! Kha kha... Hoàng cung rộng như vậy tìm sao cho xuể?

Trông bốn đại thần mặt mày xanh xám, chạy vo vo như nhặng mất đầu, tôi bỗng thấy vui như mở cờ.

- Thái Linh, sao không thông minh ra chút nào vậy bà bạn đầu heo? Lúc nào cũng thích chơi trò ú tim!

- Tôi đang cười nghiêng ngả thì bỗng bị một cánh tay rắn chắc túm lấy, lôi ra khỏi “vành đai bảo vệ màu xanh”!

- Á, buông tôi ra! Buông tôi ra! – Thấy chân mình rời khỏi mặt đất, tôi phát hoảng la toáng lên.

Ngoảnh đầu lại thấy bộ mặt hằm hằm như đám lê của An Vũ Phong. Đôi mày rướn cao lên, ánh mắt như bắt được tên trộm tại trận.

- An Vũ Phong, buông tôi ra, nếu không cậu sẽ phải hối hận đó! – Tôi vừa giãy giụa vừa cảnh cáo thẳng cha An Vũ Phong.

- Úi trời, thái tử phi của chúng ta biết nạt nộ người khác từ bao giờ vậy? Tôi sợ quá, sợ quá đi! An Vũ Phong đưa tay hất tóc, nháy mắt ma mãnh.

- Hay lắm, Thái Linh định “đi bắt chuồn chuồn” trước đại lễ! – Một tên tóc hung đỏ lao tới chằm chọc. – Biết bà bạn siêu ngốc à, vừa mới chơi ú tim một tẹo mà đã bị túm à?

- Cậu... cậu... - Nhìn tên Kỳ Dục mặt mày hớn hờ đặc ý, tôi tức run lên:

- Chờ đấy! Cậu liệu hồn! Các cậu sẽ “chít” dưới tay tôi!

- Ôi sợ quá! Liệu hồn? Khà khà, tôi vẫn mong biết “chít” là thế nào? Nhưng tôi thấy người phải “chít” là cô đó, Thái Linh! - Tên Kỳ Dục giả vờ sợ hãi, nép sau lưng Nguyên, nhại lại tôi.

Tôi thấy đầu mình dường như bốc khói khi trông thấy tên Kỳ Dục và An Vũ Phong ôm bụng cười ha ha.

Ôi sao mình lại máy mắt! Có dự cảm chẳng lành! Tôi quay phắt đầu lại thấy Giang Hựu Thần đứng ngay phía sau.

Giang Hựu Thần nét mặt nghiêm túc, ánh mắt sâu thẳm trách cứ tôi.

- Thái Linh, lại nghịch ngợm rồi!

- Em... – Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Hựu, tôi đột nhiên run bắn như người bị cảm... Hu hu hu... Trước đây sao mình lại nghĩ Giang Hựu Thần là chàng trai dịu dàng nhất thế giới

nhỉ.

Nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của Hựu tôi bỗng xua xua tay:

- Không, không... em chỉ đùa thôi...

- Ha ha... coi đó, Thái Linh, rút cuộc ai phải “chít” trong tay ai? - Tên Kì Dục vô duyên vẫn chưa buông tha, tiếp tục khích bác, tên An Vũ Phong thì ôm bụng cười sằng sặc. Hừ, ta không chịu thua đâu, tôi liếc nhìn hai tên đó bỗng nảy ra một kế...

- Nghe nói tối nay có cuộc họp gia tộc phải không ạ?

- Ừ. – Hựu gật đầu, nhìn tôi như muốn nói “Đừng có nghịch ngợm chạy nhảy lung tung”

- Ha ha... Em đang nghĩ, người lớn tuổi trong gia tộc đều muốn vui vẻ náo nhiệt một chút, hay là năm nay, để bốn đại thần nhảy tập thể được không?

- Gì cơ? – Giang Hựu Thần tròn mắt ngạc nhiên. An Vũ Phong và Kì Dục đang cười bỗng im bặt, mặt mày xám ngoét, môi giật giật.

- Hựu, em xin anh đấy! – Thấy Giang Hựu Thần lưỡng lự, tôi sát đến bên cạnh, nũng nịu.

- Thôi được rồi! Anh đồng ý! – Giang Hựu Thần không để ý gì đến hai tên đang xua tay rồi rít tit mù, nhìn tôi dịu dàng đáp.

Chỉ vài giây, An Vũ Phong và Kì Dục như bị đóng băng, mồm miệng há hốc, ánh mắt tuyệt vọng.

Giang Hựu Thần kéo tay tôi, nhắc nhở:

- Thái Linh, chúng ta đi thôi, đại lễ sắp bắt đầu rồi.

- Vâng! – Tôi cười tươi, vui vẻ theo Giang Hựu Thần.

- Thái tử, thái tử phi sắp ra rồi!

- Đại lễ sắp bắt đầu!

- Woa! Woa! Woa!

Mọi người đứng trên mái vòm của hoàng cung, những tiếng vỗ tay rào rào vang đến bên tai tôi. Qua những khung cửa kính lớn, tôi có thể ngắm cả cảnh sắc lung linh huyền ảo của hoàng cung.

Hôm nay hoàng cung rất khác ngày thường, nơi đâu cũng tiếng cười nói rôm rả của mọi người. Đường như cả nước đều tụ hội, trong tay mọi người còn có bóng bay và hoa tươi,

Giang Hựu Thần chậm chậm tiến tới trước mặt tôi, phong thái lịch lãm.

- Thái Linh, em có bằng lòng đi cùng anh suốt cuộc đời không?

Lòng tôi có cảm giác được một làn gió xuân ngọt ngào bao quanh. Tôi ngược nhìn Giang Hựu Thần, một năm qua đi, từ một chàng trai yếu đuối, Giang Hựu Thần đã quay về là một chàng hoàng tử quyết đoán, một vị hoàng tử đích thực.

Điều duy nhất không thay đổi chính là ánh mắt dịu dàng, đôn hậu như ánh lửa ấm áp trong đêm đông dài, sưởi ấm trái tim tôi – người khách bộ hành lẻ bước trong rừng thẳm tuyết dày.

Tôi từ từ đưa tay ra, vòng qua tay Giang Hựu Thần. Hựu cùng tôi mở cánh cửa, bước ra ban công hình bán nguyệt.

Phụt... Phụt... Phụt!

Có những âm thanh lớn dội đến, tôi ngược mắt lên, màn pháo hoa rực rỡ phát sáng trong đêm.

Phụt... Phụt... Phụt... chiu... chiu...

Pháo hoa tạo thành trăm hình vạn trạng, có mùi thuốc pháo nhẹ nhẹ lan tỏa trong đêm

khiến lòng người xốn xang, rạo rức.

- Thái tử và thái tử phi đến rồi!

- Thái tử, thái tử phi muôn năm!

Tiếng hò reo, vẫy gọi như sấm dậy, dưới ban công, mọi người tung những đóa hoa, thả những chùm bóng bay đủ màu sắc lên không trung. Những chùm bóng bay bay lên cao... lên cao... hòa cùng pháo hoa rực rỡ làm thành màn màu sắc lung linh đưa người ta vào một thế giới chỉ có trong huyền thoại, trong những giấc mơ lãng mạn và đắm say.

Ánh sáng của pháo hoa chiếu sáng khuôn mặt tôi, tôi đắm chìm trong cảnh sắc quyến rũ của đêm cổ tích. Bỗng tôi thấy mặt mình nóng bừng bừng. Ngoảnh đầu lại, tôi thấy Giang Hựu Thần đang chăm chú nhìn tôi, đôi mắt màu đen thiên thạch phát ra ánh sáng ấm áp diệu kì.

- Thái Linh, em có bằng lòng không? Bằng lòng đi với anh đến cuối cuộc đời?

- Em... em bằng lòng!

Tôi gật đầu, bỗng nhiên thấy thân mình nhẹ nhàng, bị nhấc bổng lên không trung, tay tôi luống cuống, ôm lấy cổ Giang Hựu Thần.

- Thái Linh! – Giang Hựu Thần ôm gọn tôi trong lòng.

Bệnh dị ứng với con gái của Giang Hựu Thần đã khỏi hẳn, Hựu không còn bị chảy máu mũi nữa. Tôi thấy thật sự hạnh phúc.

Tôi thấy an toàn và ấm áp trong lòng tay của Hựu. Khuôn mặt Hựu sát đến bên cổ tôi, tôi sợ hãi... Lẽ nào?

Nhưng Giang Hựu Thần khẽ thăm thì bên tai khiến tôi như người bị điểm trúng huyệt.

- Có thể... có thể thay hình phạt khác không? – Tôi không thể tưởng tượng nổi, đờ người ra, ngắc ngứ mãi mới nói được một câu.

- Nàng Juliet đáng yêu, anh xin lỗi phải nói với em... không thể được! – Chúa ơi, ánh mắt dịu dàng của Giang Hựu Thần như thiêu cháy con thành than. Chúa ơi, có lẽ nào sự dịu dàng, trong mát như nước hồ thu lại dễ dàng thôi miên trái tim con đến vậy?

Đừng mà...

Sau khi đại lễ kết thúc...

- Lúc này em nghịch ngợm trốn đi chơi, khiến đại lễ suýt nữa thì không thể tiến hành đúng giờ, vì vậy hình phạt không thể thay đổi! – Giang Hựu Thần nhẹ nhàng nhưng lại hết sức có uy lực khiến tôi không thể kháng cự. – Thái Linh, em lại đây!

Giang Hựu Thần nở nụ cười “dịu dàng sát thủ” nhìn tôi.

Không... không... không...

Hu... hu... hu...!

Tôi bị Giang Hựu Thần kéo tay vào phòng. Tôi bước tới góc phòng, ngoan ngoãn đứng quay mặt vào tường.

Hu... hu... hu... Thật mất mặt! Người ta dù thế nào cũng là thái tử phi, thế mà... thế mà lại bị thái tử bắt úp mặt vào tường tự kiểm điểm!

- Ô ha ha ha...

- Ha ha ha... Thái Linh, tôi cười bể bụng mất!

- Ha ha ha... Ui, cười chết mất!

Giang Hựu Thần cùng tứ đại thần đứng sau lưng tôi cười bò ra, cười đến nỗi nước mắt giàn giụa.

- Thái Linh... Đúng là “Thái tử phi nhọ nôi” danh bất hư truyền!

- Á?

Nghe thấy biệt hiệu vừa mới được “sắc phong”, tôi như người bị đẩy xuống hố, hẫng một cái, chới với.

- Hu... hu... hu...

Ông thần xui! Bao giờ ông mới tha cho con đây?

*Mỗi cô gái là một vì sao nhỏ.
Đợi tình yêu soi tỏ, sáng trong đêm.
Khi tình yêu gõ cửa đến bên thềm.
Vì sao nhỏ sẽ cháy bùng sáng rõ.
Vạn dặm trường soi lối nhỏ thiên thai.*

THE END

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>